

הפאפא

התכנית

צורך לשפוך אף דימעה אחת על הרכוש הזה. הוא שירת את מטרותיו: לעזור לנו בהשגת הדבר האחד, החשוב למדינה יותר מכל רכוש: השלום.

מה לא הושג בהסכם זה?
לא הושג הפיתרון לבעיית שהולידה את הסיכסוך כולו: קיומם של שני עמים בארץ זו, שכל אחד מהם רואה בה את מולדתו, ושארף אחד מהם אינו משלים בנקל עם קיום זולתו.

האם נפתחה דלת כלשהי לפיתרון אפשרי בעתיד?
קשה להאמין בכך. נקבעה דרך שאינה מובילה לפיתרון. אולי-אולי, בצורה עקלקלה מאד, יכולה דרך זו להתפתל ולהגיע לאן שהיא צריכה להגיע. אך אין זה בטוח. וזה רחוק מלהיות ודאי.

האופטימים יכולים לאמר: תהליך-השלום, שנפתח עתה, ישחרר כוחות חדשים, שלא ניתן לחזותם מראש, למדדם מראש. כוחות אלה יתגברו גם על המיכשולים בדרך לשלום ישראלי-פלסטיני. תיווצר אווירה חדשה, יחול שינוי בלבבות, ומה שהיה בלתי-אפשרי אתמול עשוי להיות לאפשרי מחר, מחרתיים.

הפסימים יכולים לאמר: ההסכם הזה, שהושג על אפו ועל חמתו של העם הפלסטיני, בלי שיתופו ומעל לראשו, יקומם את העם הזה נגד השלום. הוא ידחוף אותו לידי הקיצוניות. הוא ינטע בליבו זרע של מרידות, של הרגשת-בידה. הוא יחליש את כוחות-השלום בו.

שתי הטענות נכונות.

מכאן תפקידם של כוחות-השלום בישראל. תפקידם לא תם היום. להיפך. הוא נעשה חשוב יותר מכפי שהיה אי-פעם.

גדול הפיתוי לאמר היום: השגנו את אשר רצינו להשיג. ממשלת בגין יצאה לדרך, שעליה הצבענו. מכאן והלאה, די במתן גיבוי לממשלה הזאת, והיא תמשיך במלאכה.

אחרי שנים כה רבות, שבהן לעגו לנו וקיללו אותנו, הוכח שצדקנו במשך כל השנים. אמרנו תמיד: יש עם מי לדבר, והנה הוכח שיש. אמרנו: השלום תלוי במידה רבה בנו. והנה נסתבר שאכן זה כך. אמרנו: אין אמת בטענה, כי המטרה הלאומית של העמים הערביים היא לזרוק אותנו לים — והנה רואים הכל שהיה זה כזב.

אבל אין זה סוף הדרך. דרך חדשה מתחילה היום, ובה עלינו למלא תפקיד שאין חשוב ממנו.

הושג הסדר-שלום בין ירושלים וקאהיר. תפקידנו הראשון הוא להבטיח כי אכן יאשר העם את השלום הזה, ברוב עצום ומכריע. זה יוכרע בשבועות הקרובים.

אך לאחר מכן, במשך חמש השנים הקרובות, מצפה לנו תפקיד חשוב הרבה יותר. השלום בין ירושלים וקאהיר יכול להתפוצץ בין חברון ושכם. בלא שיתוף העם הפלסטיני, בלב שלש ובנפש חפצה, השלום לא יקום, לא יתרחב לא ישגשג.

לגבי הגדה המערבית ורצועת-עזה, נקבעה בהסכם זה מיסגרת בלי תוכן. תפקידנו הוא לשכנע את עם-ישראל, בעידן החדש המתחיל עתה, למלא את המיסגרת הזאת בתוכן הנכון, שהוא — ורק הוא — יבטיח את השלום לדורות ויפתח לפני המדינה אופקים חדשים של ביטחון ושיגשוג.

גם הפעם אין זה תפקיד פופולרי. גם הפעם, אין מי שימלא אותו.

ואשר למנחם בגין:

הוא עשה צעד גדול. לא די גדול, לפי השקפתנו. אך הרבה יותר גדול מכפי שחשבנו. לפי תפיסתו שלו, בהתחשב ברקע שלו, זהו צעד גדול מאד.

על כך יש לברך אותו.

ואחרי הברכה — יש להמשיך בטאבק, כדי שאחרי שהצעד הזה יבואו הצעדים הבאים. וכדי שאחרי השלום הזה, שאינו אלא שלום נפרד ישראלי-עברי, אכן יבוא שלום ישראלי-עברי כולל, שאבך-הפינה שלו מוכרח להיות: השלום הישראלי-פלסטיני.

במלוא זוועתה המציאותית, כדי להעריך נכונה את ההסכם שנחתם.

ומול סיט זה — החזון.

חזון השלום, שניתן היה להשיגו, שיכול היה לחיולל בסערה של התלהבות ושימחה, למחרת ביקורו של אל-סאדאת בישראל. השלום של א הושג.

ההתפייסות הגדולה בין ישראל ובין העולם הערבי כולו. עקירת שורשי הסיכסוך ההיסטורי הגדול, עלי-די פיתרון בעיית-הבעיות של סיכסוך זה: קיומו של העם הפלסטיני, שנשללה ממנו ישותו הלאומית, ושלא ניתן לו בסיס לקיום לאומי סביר.

אילו הושג השלום הזה, אז בירושלים, או עכשיו בקמפ-דייוויד, היתה התלהבות הגדולה נשפכת ושר-טפת את כל המיכשולים. כולנו היינו מרגישים, במעמקי לבנו: הנה קם השלום. השלום השלם. השלום אשר ישים קץ, אחת ולתמיד, לסיכסוך.

היינו יודעים בדיוק מה יקרה מחר, היכן יהיה גבולנו, מה יהיה בסיס קיומנו וביטחוננו.

השלום הזה לא קם בקמפ-דייוויד. גם לא נסללה

צאח אורי אבנרי

הדרך אליו. לכל חיות נרמז עליו כעל אפשרות רחוקה, העשויה להתגשם, אולי-אולי, בעזרת הרבה-הרבה מזל. גם את האלטרנטיבה הזאת יש לראות בבירור, במלוא זוהרה המציאותי, כדי להעריך נכונה את ההסכם שנחתם.

מהו, אם כן, הדבר שהושג?

הושג דבר גדול, תמורו היסטורי בתולדות עמנו: השלום בין ישראל ובין הגדולה בשכנותיה, מדינת-הלב של העולם הערבי.

אחרי חתימת השלום הזה, תוך שלושה חודשים, תהיה מדינת-ישראל מדינה אחת.

לא עוד נטע זר במרחב, שכל העולם הערבי מבקש להקיא אותו מתוכו. אלא מדינה שהמדינה הערבית מס' 1 מקבלת אותה כעובדה לגיטימית, וקשורה עימה בקשרים מדיניים וכלכליים, ואולי גם תרבותיים ואנו-שיים.

יקרה אשר יקרה בעתיד — את העובדה הזאת אי-אפשר יהיה להשיב אחורה. יהיה אשר יהיה לאחר מכן טיב היחסים בין ישראל ובין שאר העמים הערביים — היחסים שוב לא יהיו כפי שהיו בעבר. שום מדינה ערבית לא תוכל להתעלם מן העובדה שחלק מן העולם הערבי, לפחות, קיבל את ישראל למישפחת עמי-המרחב.

יעבור זמן, עד שהאדם הישראלי יעכל את מלוא המשמעות של מהפכה כבירה זו. אולם ממדיה ברורים כבר עתה, ומי שעניינם לו לראות — רואה.

לעומת המהפכה הזאת, גורלן של כמה התנחלויות בצפון-סיני, גורלן של ימית ואופירה, גורלם של כמה שדות-תעופה, חשובים ככל שיהיו — הם כאין וכאפס.

אומרים שההסכם הזה נקנה ב"מחיר יקר". אולי. אך המחיר היקר הזה מורכב ממטבעות שכלל אינן שייכות לנו. לא ברכושנו אנחנו משלמים, לא בנכסינו הלאומיים. אלא בשלל-מילחמה שנפל לידינו במערכה שלא רצינו בה.

אפשר להתאהב בשלל. אפשר להצטער על הצורך להיפרד ממנו. אך מה שבא בקלות, הולך בקלות. אין

נס גדול היה פה.

יס-סוף נפתח שוב לפני בני-ישראל. חומות-יריחו נפלו בשנית. המים פרוצו מן הסלע. מנחם בגין ויתר. חסידי-מאתמול יגידו: הוא ויתר יותר מדי. אנשי-השלום העיקביים יאמרו: הוא לא ויתר דיה-צורך.

אך עצם הסכמתו של מנחם בגין לוותר על מה שוויתר, אחרי עשרה חודשים של התעקשות, היא נס.

ועל הנס הזה יש לברך.

די במחשבה על האלטרנטיבה, כדי להעריך כראוי את חשיבותו של הנס הזה.

מה היה קורה אלמלא ויתר בגין?

ועידת קמפ-דייוויד היתה מסתיימת בהתפוצצות. שלושת המנהיגים היו חוזרים הביתה — איש-איש אל ביתו — בידיים ריקות, ובפיחם הבשורה: אין הסכם. יוזמת-השלום של נשיא מצרים מתה.

אנוור אל-סאדאת היה חוזר למצרים, איש מאוכזב ומוכה.

העם המצרי לא היה מורד בו. הוא היה אומר: „נשיאנו עשה כמידת יכולתו של אנוש. הוא סיכן את הכל למען האידיאל הנשגב של השלום. הוא נתקל בחומה האטומה של ישראל הסימפוטית, המעדיפה את השטחים על השלום. עתה אין ברירה. עלינו לחזור אל המחנה הערבי הגדול, להתכונן ביחד למילחמה שלא רצינו בה, כדי לשחרר את אדמותינו הכבושות.”

בעולם הערבי היו חוגים אנטי-הסירוב את ניצחונם. עיראק וסוריה היו מתחרות ביניהן על כתר המנהיגות של מחנה-המילחמה. קולם של המתונים בעולם הערבי כולו, ובעם הפלסטיני בפרט, היה נידום. יוקרתו של אל-סאדאת היתה מתדרדרת לתהום. מאה מיליון ערבים, ממאראקש ועד מוסול, היו מחליטים שוב, ואולי סופית: עם ישראל זו אין להשלים. אין היא רוצה לחיות עימנו בשלום. היא רוצה להתרחב, לחת-פוט, להתנחל, לכבוש את אדמותינו. אין מנוס ממיל-חמת-ניצח. יש להקריב את הקרובות. אולי ננוצח במיל-חמה הבאה, וגם בזו שתבוא אחריה. אך בסופו של דבר ננצח.

המישטרים הערביים המתונים היו נופלים, במוקדם או במאוחר. הגל הגואה של לאומנות קנאית, תוקפ-נית, היה מציף את חצי-האי ערב. קצינים צעירים יותר, רדיקליים יותר, היו תופסים את השליטון בסידרה של הפיכות. הנפט היה שוב הופך לנשק.

בישראל היה הרוב מתייבב, מן הסתם, מאחרי בגין הקשוח, התוקפני, הבלתי-מתפשר. אך מתחת לפני המים היו מתגברים זרמים אחרים. הספקות היו מכר-סמים בלב האומה. יותר ויותר צעירים, ודווקא ממיטב הנוער, היו מפקפקים בצידקת דרכה של המדינה. יותר ויותר צעירים היו מסיקים מסקנות אישיות — לסרב לשרת, לסרב להילחם, לרדת מן הארץ.

הבחורים הטובים של „שלום עכשיו” היו מפנים את מקומם לצעירים רדיקליים יותר, תקיפים יותר. המאבק הפנימי היה לובש צורות קיצוניות יותר. המוראל הלאומי היה כורע, בהדרגה, תחת העומס הזה.

בארצות-הברית היה ג'ימי קארטר יורד מן הבמה. הפער בין ישראל וארצות-הברית, שנפער בחור-דשים האחרונים, היה מתרחב בהדרגה והופך תהום. הבדל-האינטרסים בין ממשלת-ישראל ובין הביטחון הלאומי של ארצות-הברית היה מתגלה בבירור. חלקים גדלים והולכים של דעת-הקהל האמריקאית היו רואים בישראל מיסרד יקר מדי. היהודים היו נקרעים בין אהבתם לישראל ובין נאמנותם לארצות-הברית. בתהליך איטי, ואולי גם מואץ, היו ברזי התמיכה, הכסף והנשק נסגרים.

ובסופה של הדרך: בידוד גובר של ישראל, מילחמה חדשה, לחצים כבירים, הסדר כפוי רע או אסון לאומי. זאת היתה האלטרנטיבה. יש לראות אותה בבירור,

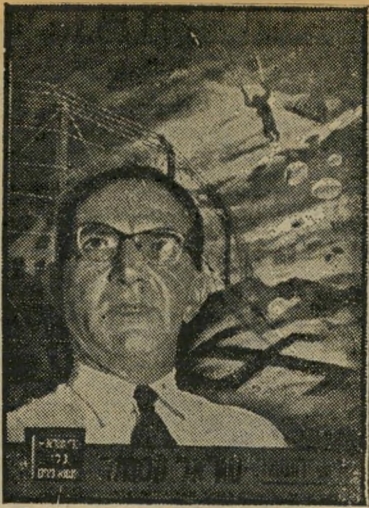

הולמס של צילימס צילימס הולמס.

בוא
לראות
ולשמוע

SONY®

אולמי התצוגה:
אחד העם פ מגדל שלום
תל אביב

איש השנה תש"ד
עסקן שואה קסטנר

איש השנה תש"ג
יועץ מישפטי כהן

איש השנה תש"ב
מבקר הסוכנות שמוראק

איש השנה תש"א
העולה החדש

בחירה מוצדקת. כמות היו מרבית אנשי השנה של "העולם הזה" מקורה מרוקרת של אנשי השנה שנבחרו מאז תש"א ועד היום, כפי שהם מופיעים בשער גיליון נתינת השנה של "העולם הזה" בעמודים אלה, תוכן שהם משקפים את ההיסטוריה האמיתית של ישי ראל כיום השנים האחרונות.

הבעיה היא תמיד כיצד לחוש את ההיסטוריה בשעת התהוותה ולבחור דמות מייצגת אחת שתמייצג את ההיסטוריה כתובה אינה צירוף סתמי של תיאורי מאורעות והרמוניות המרכיבות הפועלות בהם. אין היא יכולה להצטמצם בחבאת עובדות בסדר כרונולוגי. היא מחווה ניסיון של הכותב להביא נים סדר במאורעות ולהעניק להם משמעות וכיוון.

כדי להבין את המאורעות ולהפיש את ההיגיון שבהם, אנו חייבים להבין גם את הרמוניות הפועלות בהם. צורת ראיית המאורעות היא פועל-יוצא מאונן ראיית דמויות אלה. משום כך, השאיפה היומרתית הגדולה בכתבות אישי-השנה של "העולם הזה", לתובן ההיסטוריה של שנה אחת ללא פרספקטיבה של זמן, מנסה לעשות זאת באמצעות דמות מרכזית אחת, שיש בה כדי לגלם את האחדות מאחורי הגר לווים הרבים והסותרים של מאורעות או אפילו מאורע היסטורי אחד.

זהו בתמצית, הרעיון המקורי מאחורי הכתבות המפורסות של אישי-השנה ואותו ננסה ליישם גם לגבי אישי-השנה תש"ח. מי יהיה איש זה? האם בחירתו תפתיע או תראה טבעית ומוכנת מאליה?

את התשובה על כך תוכל לקבל רק בגיליון הבא של "העולם הזה", שיופיע ביום שלישי הקרוב.

קיא קי

יש שנים הנראות כתערובת של אירועים שונים ומשונים, שאין כל קשר הגיוני ביניהם. יש שנים שי במרכזן ניצבות בעיות, חברתיות או מטריות, המטילות את צינן על כל מאורעות השנה. ויש שנים בהן מאפייל מאורע גדול אחד על כל שאר המאורעות, מתנשא מעליהם כמו צוק סדע אדיר בלב מישור. בשנה כמו זו אין צורך להתלבט הרבה כדי לבחור מה הוא אותו מאורע, שהשפיע יותר מכל האחרים על חיי המדינה ועל עתידה. שנה כמו היתה תש"ח. והמאורע, שבצילו עמדה ועדיין ניצבת השנה כולה, היתה יוזמת השלום של הי נשיא אנוואר אל-כסאדאת וביקורו בירושלים.

אולם בעוד שאין ספקות לגבי מאורע השנה ויכולות הדיועות להיות חלוקות לגבי אישי-השנה האדם שבדמותו השתקפה יותר מכל דמות אחרת ההאנשה של אותו מאורע. זה מה שקרה בשי התכנסנו לבחור את אישי-השנה תש"ח — האיש שיעמוד במרכזו של גיליון-השנה של "העולם הזה" שיופיע בשבוע הבא.

זו השנה הראשונה בה ניצבים עורכי "העולם הזה" בפני התלבטות וי הכרעה מסוג זה. מאז החל מיכצט מסורתי זה של "העולם הזה" נבחרו אנשי-השנה שבחירתם היתה צפויה ומוכנת מאליה. נצחנו של מנחם בגין בבחירות של תש"ז הפך אותו אוטומטית לאישי-השנה של אותה שנה, כשם שלא היתה הפתעה, למשל, בבחירתו של משה דיין כאיש השנה תש"ז — השנה של מידחמת ששת-הימים.

לעומת זה היו כמה אנשי-השנה שבחירתם לתואר זה נראתה כי שעתו בלתי סבירה ובלתי מוכנת, כמו בחירתו של אריק שרון כאיש השנה של תש"ג בזכות יוזמתו להקמת הליכוד. כיום, כמבט לי אחר, אין עוד ספק שהיתה זו

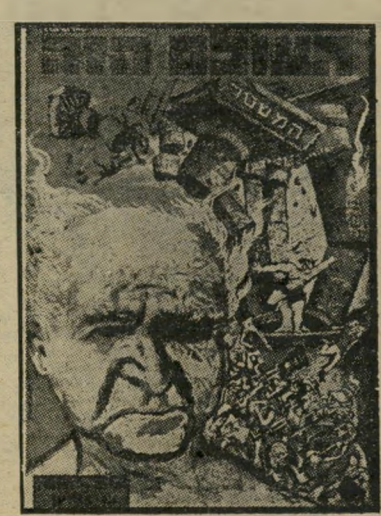
איש השנה תש"ז
רכו שואה איימן

איש השנה תש"ז
סופרת דיין

איש השנה תשכ"ד
כלכלן ספיר

איש השנה תשכ"ה
מפלג מפא"י בגוריון

איש השנה תשכ"ד
מסדיר-ביניים קסינג'ר

איש השנה תשכ"ג
מקים הליכוד שרון

איש השנה תשכ"ב
גולדה המלכה

איש השנה תשכ"א
מזכיר ההסתדרות בן-אהרון

איש השנה תשי"ח
חתן תנ"ך חכם

איש השנה תשי"ז
מצביא סיני דיין

איש השנה תשט"ז
נשיא מצריים עבד אל-נאצר

איש השנה תשט"ו
פרקליט תמיר

איש השנה תשכ"ד
יורש אשכול

איש השנה תשכ"ג
מתפטר בג'וריון

איש השנה תשכ"ב
קורבן סובלן

איש השנה תשכ"א
מודח לבון

איש השנה תש"ד
לוחם שלום דיין

איש השנה תשכ"ט
מפקד מייצרי ישראל ברילב

איש השנה תשכ"ח
לוחם בפידאיון רגב

איש השנה תשכ"ז
שרוהביטחון דיין

איש השנה תשל"ח

איש השנה תשל"ז
ראש ממשלה בגין

איש השנה תשל"ז
מנהיג "גוש אמונים" לווינגר

איש השנה תשל"ה
ראש ממשלה רבין

עלית מציגה: "איקס. איקס. איקס." מסטיק ללא סוכר

X עם קסיליטול, הממתיק המהפכני
X אינו מזיק לשיניים
X טעם מרענן של פפרמינט

המסטיק החדש, ללא סוכר, של "עלית" הוא הפתרון לאוהבי המסטיק. במסטיק החדש קסיליטול-ממתיק צמחי מיוחד, שאינו מזיק לשיניים. אם גם אתה לא הרשית לעצמך מסטיק, נסה את טעם הפפרמינט המצוין, במסטיק החדש איקס איקס איקס.

איקס. איקס. איקס-טוב לשיניים ומתוק בפה.

זה היה העולם הזה שהיה

לפני 25 שנה

נאדל; מנסת; רופטוב; בוסטנו; כלכלה; יוחנן שינער; סיפ-
רת; אבא קובנר; מישפט; שמואל תמיר; ציור; אביגדור
אריקא; תיאטרון; גרעון זינגר ואורנה פורת; מדע; בנימין
מור; רפואה; לודוויג מאיר; מוסיקה; נציון אורנר.
כשער הגיליון: צללית כלווית הכותרת, "רופקים את הי-
שחורים!"

גיליון "העולם הזה", שראה אור השבוע לפני 25 שנה בדיוק, פורסם כתבת-שער ראשונה בסדרה, תחת הכותרת, "רופקים את השחורים". מטרת המערכת, בפירסום זה, היתה, "לחשוף קשר של שתיקה האופף בעירה אחת, העתידה להכריע את גורל החברה הישראלית". לכתבה צורף שאלון-לקוראים, שחובר בי שיתוף פעולה עם מומחים למדעי החברה, במטרה לאתר את סיבותיו של הקיסום ההכרתי. בשבוע שעבר, לפני 25 שנה, הוצג, "איש השנה" (חיים כהן), ואילו השבוע לפני 25 שנה הוצגו שאר, "אנשי השנה" בשמחי החיים השונים. איש-מופת: סג"מ דב גינזבורג; מדיניות: מרדכי אורן; עיתונות: ברוך

..כשפעולת האצ"ל הפכה מסוכנת ואורי צבי גרינברג פרש לקרן-הזווית של שירתו... * ח"י המין של עזריאל קרליבך

העם

שנה טובה

תשי"ד באה, כרעידת-אדמה שאיש (מל" בד קול ישראל) לא הרגיש בה, וברעידות קיבה לרבות אורחים, שלא חישבו נכונה את כמות המזון הדרושה להם לשלושה ימים של חג רצוף.

הדוד מחיפה ביקר את הסבא בירושלים, והסבתא מירושלים ביקרה אצל הדודנית בתל-אביב. במכוניות פרטיות ובטנדרים ממשלתיים-ישראל תרמה את תרומתה לישימת החג בצורה של הענקת שעה נור כפת לחיים. אותה הרוויחה, בלי דיוויזים, עליירי שינוי השעון. האורחים קיבלו את השעה בברכה, וקיוו בליבם שהזמן מחוגג השעון אחורה לא תסמל את השנה הבאה.

מחחרת

השם הישן

לפני 15 שנה הודעו שש מאות תושבי פלשתינה (א"י) היהודיים עקב הופעת ספר דק, שנשא את השם "ירושלים מח" כה". הספר תיאר את הנעשה בתוך תוככי צמרת מפא"י. לפי תיאור זה היה השילי טון המעשי מרוכז בידי שלושה אנשים — ברל כצנלסון, דוב הוז ודוד רמז — ואילו דוד בן-גוריון לא היה אלא דמאגוג חשוד במיפלגתו. לפי הספר אף נכלא בן-גוריון פעם בחדרו, על שהפר את מרותו של ברל כצנלסון.

גיבור הספר היה איש מפא"י לשעבר, שהקדיש בגבורה את חייו להקצת חבריו לשעבר. לא היה צורך בדימיון רב כדי לדעת מי האיש: אורי צבי גרינברג, שר קובץ שיריו, ספר הקיסרוג והאמונה, הניח באותם הימים את היסודות הרוחניים ל"ארגון הצבאי הלאומי (אצ"ל).

מחבר הספר היה ד"ר י. ה. ייבין, ידיד נפשו של אורי צבי (שאף התארס שנים רבות בביתו). כשפעולת אצ"ל הפכה מסוכנת ואורי צבי גרינברג פרש לקרן-הזווית של שירתו, ליווה אותו ד"ר ייבין, ובעלם מעיני הקהל הרחב...*

השבוע הופיע השם ייבין מחדש, לא רחוק מן המקום שם נעלם לאחרונה. לפני תריסר שנים, הפעם היה נושא השם בנו של בעל ירושלים מחכה, צעיר שגדל בי בית תחת השפעתה הכפולה של אביו והי רוח הקדושה של אורי צבי. יחד עם צעיר שני, ראובן פרץ, התעמד זאב ייבין למשיך פט צבאי ושני בצריפין. עוד לפני שהשרי פט אמר את המילה הראשונה, הודיע הדור: "מדריך המחחרת — לדן...".

* ראה רשימה על "ירושלים מחכה" במדור, "נמר של נייר", עמ' 52-53.

** על פחדנותו של אורי צבי גרינברג פירסם באחרונה רשימה ידיו לשעבר מהתנועה ה"בוינסקאית", י"ד אברמסקי, בעיתון "הספרות פרוזה".

*** 25 שנה מאוחר יותר שב זאב ייבין לחזרות, כאשר במהלך השנה האחרונה קישר בין השקפותיו לבין מיקצועו כאר-כיאלוג, ועורר מהומה ציבורית, בנושא החופיות בתל שילה, בעזרת אנשי גוש-אמונים.

מנגנון החושך

מיקצוע מכובד

במדינה אשר ראש-המשלה שלה הוא חובב לענייני יוון העתיקה, אפשר להניח שהטיפול בהם הוא מיקצוע מכובד. כך חשבו גם שלושה ותיקי המחחרת — אהרונצ'יק ("דב"), אייכמן, לשעבר מפקד מחוז אצ"ל בתל-אביב, עמנואל כץ, מאגר שני סולם, ואביגדור קיפניס, לשעבר מפקד מיכלאת שבויים בצה"ל — כשפתי הו בית-הוצאה קטן, לספרי הקלסיקה הי-יוונית, בשם ספרית הזהב. ואמנם, כך

מוסדרות

במקום 13 לילות. 1001

ימי שחרואדה לא חלפו. אך במקום הי-נערה הפרסית, התמודדה, שניסתה להתאריך את חייה ומלכותה, עליירי סיפורים בהמ-שכים לסולטן נדודי-השינה, שרה האופרה הישראלית שיר ערש ממושך לתיאטרון הבימה. שיר הערש נמשך זה חמש שנים, אך הסולטן האכזר עדיין ער.

לפני צאתה לסיוור בארצות-הברית, בי-שנת 1948, ביקשה הבימה להפיק ריווח-מה מן האולם שנשאר ריק, והשכירה אור-תו ל-13 הצגות תמורת 66 ל"ל לערב.

מחחרת, "צריפין" למחחרת גוש אמונים:

לפני כמחצית השנה, כאשר ניסו אנשי גוש אמונים להקים היאחזות במסווה של "חפירות ארכיאולוגיות" ליד תל-שילה העתיקה, היה זה הארכיאולוג זאב ייבין, שהציב עצמו בראש מישלחת החופרים. מסתבר שדעותיו של ייבין לא השתנו במשך 25 שנה. לפני 25 שנה בדיוק הוא הועמד לזי, כאחד ממדריכי הרוחניים של, "מחחרת צריפין".

סכום גבוה בימים ההם, לאופרה שסבלה עד אז מצימצום חמור באולם מוגבר.

התיאטרון חזר ארצה, שקוע במשבר המור. דיירי-המישנה קיבל את פניו בלב-ביות, והציע הארכת ההסכם, בעל-פה, כלומר יד, נערכו הסכמים ודחיות. הדיוור המשותף נהפך, לפחות לדעת צד אחד, לגישור-קבע, מתוך אהבה.

הארגומה העליונה, הריב המישפחתי הראשון חל ב-1950. האופרה, כאשר נאמר לה, לא העלתה על דעתה לעזוב את הי-בית, שהיה כה נוח. התערבותם של חב-ריהכנסת ושל ראש עיריית תל-אביב, לא הועילה כמלוא הנימה. הבימה דרשה, כי מיבטא רוסי וועם: "גירושין!" האופרה נענתה בצחוקה של הלנה היפה.

הבימה סירבה לכל פשרה. לאופרה לא היה מה להפסיד, אם לא את כל קיומה. אמר מאיר אבן-זורה, מעובדי הוועדה-הפועל של ההסתדרות ואיש אמונה של אדים דה-פיליפ, הדיקטטורית הבלתי-מוכרתת של

גוריון עצמו שלח להם מיכתב מלא עצות בקשר לעבודתם.

השבוע נתברר כי התחשק למישהו לבי-דוק אם אומנם מולא עצות בן-גוריון. למחרת ראש-ההשנה מצאו השותפים כי הדלת למישרם, בשדרות רוטשילד 17, בתל-אביב, נפרצה. בפנים שרר תוהו וי-בוהו מושלם. כל הספרים והמיסמכים היו פזורים. הגנבים היו הגונים מאוד: שום דבר לא נלקח, אף לא סכום כסף שהיה במקום.

הפעם ביקשו המחפשים לשמור על שיי-ווי המשקל. שלא כמו בפריצה למעוין מפ"ם, בהוצב ברנר (העולם הזה 829), הם פרצו גם למישרד מסחרי השוכן, לרוע מזה, באותו בניין, הפכוהו — מבלי לק-חת דבר.

* בעלה המנוח של ח"כ גאולה כהן.

העולם הזה

האכזריות המאזי לאי-הבטחה
קשר של שתיקה אופף בעירה אחת. העתידה להכריע את גורל החברה הישראלית. הניח חותכת בכשרם של שנים מתוך כל חמישה אורחים ישראליים. הם רואים את עצמם כקרבנות הקיפוח. ההפליה והבידוד. בליבם ההרגשה האיומה מכל:

"רופקים את השחורים!"

בחברה העונה אין מוכרים בעיה-ה-הציבור כולו מנסה להערים עין ממה. אולם ביתיים נואה רעל השמחה העדתית בעורף הנוף הלאומי. רק סכר שור כל אנשי-הרצון הטוב. יוכל לעמוד מול חולים התנושאים. המאיימים להחריב ארץ ומלוכה

"העולם הזה" 830
תאריך: 17.9.53

המוסד: "אילו היה לנו לאן ללכת, היינו עוזבים את בית הבימה באמצע ההצגה. אדרבא, יבוא מישהו לבדוק את התנאים, בהם אנו עובדים, ויראה שאנו רוצים לעזוב עוד יותר משרוצה בכך התיאטרון. אלא שבכל מחיר אין להשיג מקום כזה."

אולם איננו תינוק. אבן-זורה הכי-חיש שהאופרה מוסיפה לשלם רק 66 ל"ל לערב לקופת התיאטרון. לפי חשבונו משי-למת האופרה למעלה מ-200 ל"ל עבור כל הצגה. הוא התלונן שאין לאופרה אפשרות לערוך תורות על הבמה. את כל סי-דורי הבמה, התפאורות והתאורה, וכן את הוראות הכניסה והיציאה לזמרים, הם יכיר לים להכין רק שעה לפני תחילת ההצגה. למעשה, כל הצגות הבכורה הן חזרות כלי-ליות.

הבימה טוענת, לעומת זאת, שאין לה שום דבר נגד התפתחותה ושיגשוגה של האופרה. כל זמן שאין הדבר נעשה על חשבונה שלה. לפי חשבונה, מפסיד התיאטרון אלפי לירות לחודש בגלל דיירה המוסיקלי.

ביתניים עורכים שני הצדדים את כל ההכנות לקרב האחרון ב-22 בספטמבר. שני הצדדים פירסמו מודעות על הצגה בו-ביום, והחלו במכירת כרטיסים לשתי הי-הצגות.

איש אינו יכול לדעת מה היה שלמה המלך עושה, אילו שרה האם האחת את טענותיה בסופרן קולורטורי, והשניה הי-תה מציגה אותם במיבטא רוסי, לפי שיי-טת סטניסלבסקי. בהיעדרו ייצטרך הציי-בור למלא את מקומו.

אנשים

משליחות בלתי-ברורה להודו חזר בשבוע שעבר מי שהיה צעיר והחביב של דוד בן-גוריון, מנהל מישרד האוצר שהתפטר, **אהוד אבריאלי**. הוא נכנס לי-עבודה במשקן נאות מרדכי, כמברר תפרי-חיים. אולם לפני כן, קרו לו שתי תקלות חמורות: הוא נקע את ידו וכלב גדול נשך אותו במשק.

חולה שכב אביו הישיש של נשיא-המדינה, **צבי שמש**, כשבא לבקר בנח-הנשיא יצחק בן-צבי, ובעל בתו, נשיא-האוניברסיטה העברית, פרופסור **בנימין מור** ואמר: "שכח פרוידניסטים שלי."

כשקרא אחד מקוראי מעריב את מאמרו החוצץ של העורך ד"ר **עזריאל קרליבך**, נגד הסידרה מה אתה יודע על המין, שהתפרסמה בעולם הזה, חיך, והור-ציא מאלבומו את תמונתו של הד"ר קר-ליבך שצולמה בחוף-לארץ והמראה אותו כפורה משעשעת.

ראש עיריית באר-שבע, **דוד טוי-ביהול**, נראה בשבוע שעבר ברחובות תל-אביב, כשהוא מהלך רגלי, או עומד בתור לאוטובוס. ככל האורה, נתברר, כי טוביהו-ויתר לחלוטין על אחזקת מכונית ונהג, והעדיף לחסוך את כספי עירו לצרכים חשובים יותר.

הודעה חשובה למשתתפי מבצע טמפו-היט

"טמפו היט" מתקרב לקו הגמר. המועד - 31.10.1978

אנו מודים לכם על השתתפותכם הנלהבת במבצע וכדי לתת לכולכם הזדמנות למצות אותו עד תום, אנו נסיים אותו בשלבים.

שלב א': עד יום ה' 21.9.78

הנובצע יימשך כרגיל בתחנות האיסוף בסופרמרקטים ובדואר.

שלב ב': מיום 22.9.78 ועד 31.10.78

המבצע אך ורק באמצעות הדואר לפי התנאים כדלקמן:

מדבקות

תמורת 12 סגרים של "ליטר פלוס" או 24 פקקים רגילים של "טמפו" - 3 מדבקות צבעוניות ממוספרות. שלח ל"טמפו", אזור התעשיה, חולון.
חובה לצרף מעטפה מבויללת בציון השם המלא והכתובת המדויקת.

תקליטים

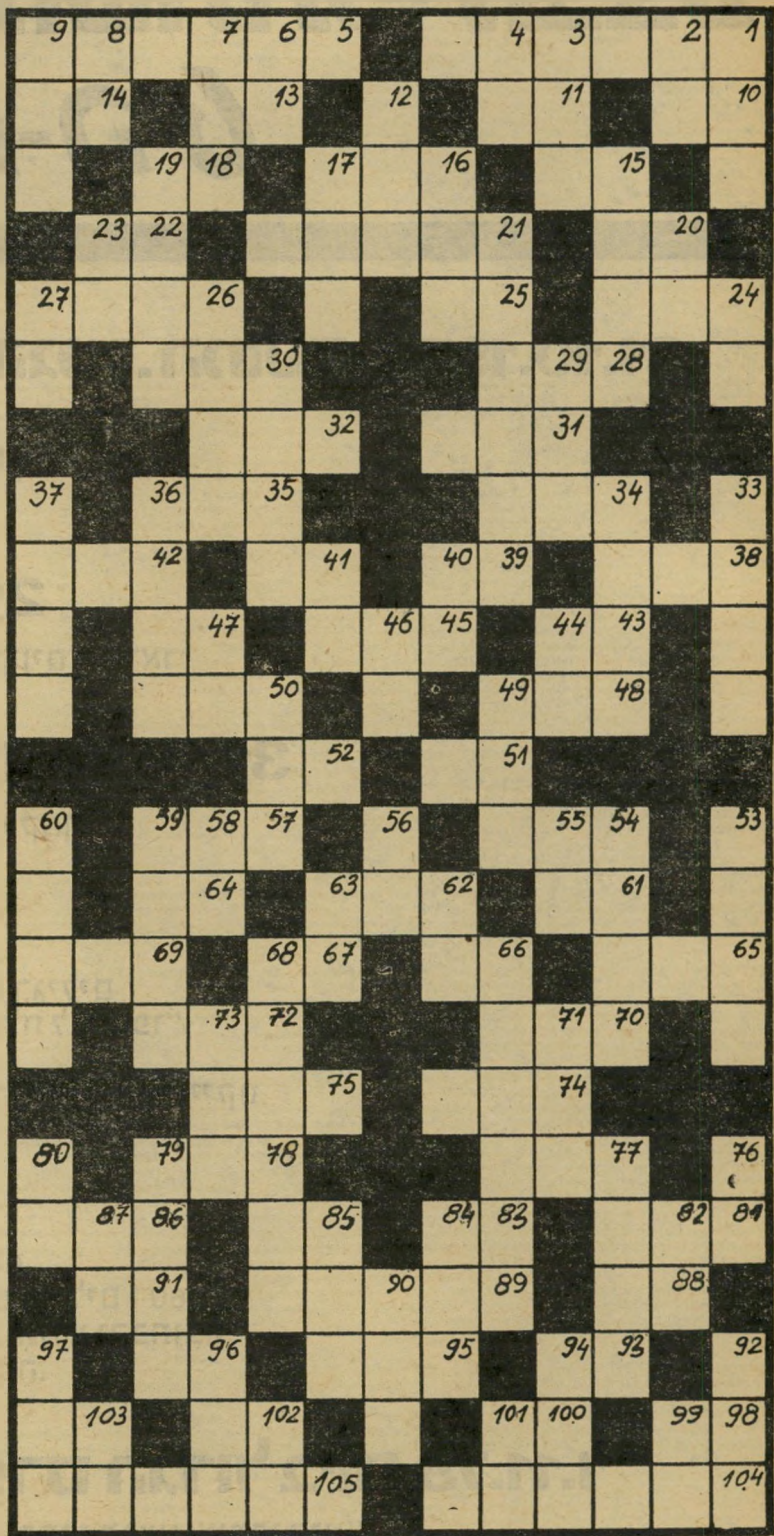
א. שלח מספרים 1-20 מגב המדבקות הצבעוניות.
או ב. שלח בדואר רשום 40 סגרים או 80 פקקים רגילים ו-60 ל"י (המחיר כולל אריזה ודמי משלוח). ציין את השם המלא והכתובת המדויקת ואת שם התקליט בו בחרת מתוך הרשימה.

סיום המבצע והגרלת הפרס הגדול ביום 1.11.78

מערכת סטריאופונית משוכללת תוגרל בין כל משתתפי מבצע "טמפו היט".
ההגרלה תיערך בנוכחות הנהלת תשלובת מפעלי "טמפו", עורך דין, רואה חשבון החברה ונציג משרד הפרסום.
שם הזוכה במערכת הסטריאופונית יפורסם בעתונות.

כל פקק להיט במבצע טמפו-היט

מאזין:
 (1) מבורכים; (5) מבני דוד; (10) בוא הלוס; (15) חדר יבאוניה; (16) ... ומגוג; (18) תווח; (20) סחוב; (21) גנטיקה; (22) גהר באפריקה; (24) מכינוי האליהות; (25) כסס גדול; (26) מקום ללינת-לילה; (28) בהמת-משא; (30) אשפה; (31) דוכן מוגבה; (32) דומה ל; (34) ללא; (35) מתאים; (38) מן הפרקים בגוף; (39) ריקר בון; (41) מיניסטר; (42) בהשאלה: עלוב-נפש; (44) מונח בתורת ההשמל; (45) מיכסה הפתח; (47) המרחק הקצר ביותר בין שתי נקודות; (48) מישכן הבקר; (50) קשר סוס לעגלה; (51) גסבה; (52) שוטר-גודדי (ר"ת); (45) מין אבן רכה; (57) אבן יקרה; (61) קריאת יגון; (62) מתח מעל מים סועים; (64) מסולם הר-צלילים; (65) יסורים; (66) הקלף הגבוה ביותר; (67) לא כבד; (69) דג נהרות; (70) נוכח; (72) סיום; (74) בכי; (75) ציפור נסוזה; (77) נוגה; (78) זה הוא (הפור); (80) כר מירעה; (82) מילת ביקשה; (84) נועם. יופי; (85) משקה עשוי דבש; (87) מתגורר; (88) מין איל; (90) גוף; (92) שאין נשמה באפו; (94) אחי האב או האם; (95) בית הציפור; (97) קידומת הולנדית; (99) גוף ושני נקבה; (101) מן המצעים;

מאזין:
 (1) מבורכים; (5) מבני דוד; (10) בוא הלוס; (15) חדר יבאוניה; (16) ... ומגוג; (18) תווח; (20) סחוב; (21) גנטיקה; (22) גהר באפריקה; (24) מכינוי האליהות; (25) כסס גדול; (26) מקום ללינת-לילה; (28) בהמת-משא; (30) אשפה; (31) דוכן מוגבה; (32) דומה ל; (34) ללא; (35) מתאים; (38) מן הפרקים בגוף; (39) ריקר בון; (41) מיניסטר; (42) בהשאלה: עלוב-נפש; (44) מונח בתורת ההשמל; (45) מיכסה הפתח; (47) המרחק הקצר ביותר בין שתי נקודות; (48) מישכן הבקר; (50) קשר סוס לעגלה; (51) גסבה; (52) שוטר-גודדי (ר"ת); (45) מין אבן רכה; (57) אבן יקרה; (61) קריאת יגון; (62) מתח מעל מים סועים; (64) מסולם הר-צלילים; (65) יסורים; (66) הקלף הגבוה ביותר; (67) לא כבד; (69) דג נהרות; (70) נוכח; (72) סיום; (74) בכי; (75) ציפור נסוזה; (77) נוגה; (78) זה הוא (הפור); (80) כר מירעה; (82) מילת ביקשה; (84) נועם. יופי; (85) משקה עשוי דבש; (87) מתגורר; (88) מין איל; (90) גוף; (92) שאין נשמה באפו; (94) אחי האב או האם; (95) בית הציפור; (97) קידומת הולנדית; (99) גוף ושני נקבה; (101) מן המצעים;

(המשך מעמוד 8)

של התביעה הכללית, שיש להציג את הנאצים כמפלצות וחיות-אדם. היה זה דווקא אבנרי שתבע לראותם כאנשים רגילי לים, אזרחים אפורים ומושמצים, החיים חיים שיגרתיים בחיק מישפחותיהם וחברותם. אבנרי ביקש אז להוכיח, שמחלת-הרוח שפקדה את העם הגרמני בתקופת שילטון הנאצים אינה תופעה חריגה וכי היא עלולה לפגוע בכל עם ועם. זוהי גם גישתם של יוצרי הסדרה, המציגים בפנינו את הנאצים כאנשים בשר ודם, שהטירוף הלאומני העבירם על דעתם ואיפשר להם לבצע את הוועות הגדולות ביותר שידעה ההיסטוריה.

ניסים חדר, דמתיג

שאלה של מחיר

הפלג „הליבראלי“ של ד"ש לא היה יכול לבחור לעצמו שם הולם יותר מאשר ש"ב. בעיניהם אומנם אלה הם ראשי התיבות של „שינוי ויוזמה“, אבל אצל כל

אדם רגיל מתקשר השם לראשי התיבות של „שירות ידועות“, שלא היה אלא שירות המודיעין של ההגנה. מיפלגה ששם ראשיה נמנים שניים מראשי המוסד לשעבר — מאיר עמית וצבי זמיר — ראוייה בהחלט לשם זה.

ג. לוין, תל-אביב

הכרותו של השר המתפטר מאיר עמית, כי מיפלגתו החדשה תהיה מוכנה לשקול הצטרפות לקואליציה וזאת אחרי שבאותו יום עצמו הכריז כי הוא פורש מהממשלה בגלל חילוקי-דעות בעניינים עקרוניים עם רבים מחבריה, מעוררת חשד כי הפי רישה אינה אלא לצורך חזרה. הכל יהיה תלוי רק במחיר.

אברהם קורן, הרצליה

מהפך בבתי-המרקחת

ומינהג חדש בא למדינה, והגה אותו הליכוד. במודעת-הזמנה שפורסמה בעיתון תחת הכותרת „תנועת החרות — חוג בתי-המרקחת“, הוזמנו חברי החוג להרצאה שהתקיימה בחיפה על הנושא: „המהפך בבתי-המרקחת“. אני מקווה שבר-קרוב יוזמנו גם החוגים הירושלמיים, פועלי-הגיטו ובעודי-המכבסות להרצאות על המהפך בתחומיהם.

קשה לי להחליט, ברגע זה, האם המור דעה שפורסמה בעיתונים נמסרה לפירסום עליידי גורם עויין לליכוד, או שהעניין רציני ואינו בדיחה.

ד.ב.ה., ירושלים

מישחק הכוננות

בעיתונים פורסם, כי מחלקת כושר-קרבי בצה"ל מנהיגה עתה מהפך בכושרם הגופני והקרבי של חיילי צה"ל, והיא פועלת בשיתוף עם משרד-החינוך לשילוב הגבול והטעם הטוב. בזמן שכאן הדגישו כל כלי-התיקשורת את ההתקפה, בחר העולם הזה להתעלם. לכן אני מפסיקה לקנות אותו.

„דף כושר קרבי“ כדי שיוכלו לבצע תרגילי-כושר כמה שבועות לפני קריאתם למילואים.

להגברת הכושר הצבאי של אזרחי-יש-ראל, אני מציע לחלק להם גם מישחק חינוכי חדש, בצמוד לצור-הקריאה, תעודת-הבגרות, אגרת הרדיו והטלוויזיה וטופס ההרשמה לגן-חובה. המישחק הוא פשוט ושווה לכל נפש. משתתפים בו: אבא (חייל קרבי בשיריון), אמא (חיילת מילואים עד גיל 48), מירב (16), החבר של מירב (17), מיכל (14) ואודי (7).

כלי-המישחק פשוטים: לוח, מיקלעון, תת-מיקלעון, גריןק, 20, אלונקה, חגור, בדואי ושתי קוביות (אלה שנשארו מאלי-פות הששיבש).

גם כללי המישחק פשוטים: על פי התור זורקים את הקוביות, ומתקדמים על המישבצות בלוח בהתאם למצויין על הקוביה. כאשר מגיעים למישבצת עם סיפרה, יש לנהוג על פי ההוראות:

1. כושרך הגופני לקוי. כולם כבר בנקודה 3. עבור לריצה. צמצם רווחים.
2. נתקלת באויב משמאל. דלג לפניך חמש מישבצות. הנשק בהיכון.
3. מטרת-דמות לפניך. זהה אויב והמ-תן במשך מתור-מישחקים אחד.
4. שפר עמדה. עבור למישבצת 6.
5. פגעת באמא. חזור במסע-אלונקות למישבצת 1.
6. מיקבץ 0.5. אתה יוצא לחופשת שבת.
7. הפרת פקודה: במילחמה לא אומי-רים „אמא פיפי“. אתה מרותק לגריןק עד סוף המישחק.
8. לילה. מסע ניווט ליעד.

וכך הלאה וכך הלאה. ניתן לגוון כיד הדימיון הטובה ולהוסיף גמלים, פשיטה ללבנון, מחדל או גניבות מאפסנאים.

אני משוכנע שבעזרת מישחק זה שיחיר-לק לכל אורת, נוכל להגביר את תודעת המילחמה והכוננות בקרב אזרחינו.

אהוד יונתן, תל-אביב

מעבר לגבול

אני קוראת את עיתונכם כבר שנים רבות, עוד מימי אורי קיסרי. כשאורי אבנרי קנה את העיתון רציתי לראות את השינוי והמשכתי עד היום. לפעמים הסכמתי עם מה שכתוב בעיתון ולפעמים לא. אבל אני ממשיכה לקנות את העיתון מדי שבוע אפילו שאני שווה כעת באר-צות-הברית, ונוסעת מרחק לא קטן כדי לקנותו.

בדרך-כלל אני כותבת מיכתבים למע-רכת, ואיני מגיבה על כל מיני כתבות. אני שומרת את מחשבותי לעצמי. אבל הפעם אני חושבת שעברתם קצת את הגבול. לפני שבועיים, כאשר המחבלים התקיפו את דיילי אל עז בלוגדון ודיילת אחת נהרגה, העדפתם לכתוב כתבת-ענק על יום ההולדת של ראש-הממשלה ואין הוא מבזבז כסף.

את הידיעה על ההתקפה הצנעתם באחד העמודים הפנימיים תחת הכותרת „דם וזוהר“ (העולם הזה 2138). פירסתם את הכתבה ללא תמונה של הדיילת שנהרגה, וללא תמונה של הדיילת שנפצעה. בקיר צור, כאילו זה מקרה של יוסי-יוס שחורגים דיילות ישראליות ברחבי העולם. מה הי עניינים? האם אתם מפחדים שהערכים ישנאו אתכם? לדעתי, עברתם הפעם את הגבול והטעם הטוב. בזמן שכאן הדגישו כל כלי-התיקשורת את ההתקפה, בחר העולם הזה להתעלם. לכן אני מפסיקה לקנות אותו.

מרים ניר, ניו-יורק, ארה"ב

אבנרי והשום

מאז בואי של הנשיא סאדאת לישראל, אין אורי אבנרי שקט. שאיפתו לשלום, שהיא שאיפה יפה וחיונית בעיקרה, מערי- (המשך בעמוד 12)

לון מזמינה אותך לבלות יום עם פארה

לקראת הצגת סדרת תכשירי טיפוח השיער
"פארה פוסט" של פברז'ה, מכריזה לון על מבצע
יחיד במינו:
בילוי יום עם פארה, בעת ביקורה הקרוב בארץ.
כל הקונה ממוצרי הדס או פברז'ה בסכום של
100 ל"י ומעלה עשוי לזכות באחד הפרסים הבאים:

פרס ראשון

בילוי יום שלם בחברת פארה פוסט מייגורס
בעת שהותה בארץ וזכות קנייה בסך — 5,000 ל"י
ב"בית היופי לון".

פרס שני

זכות קנייה בסך — 4,000 ל"י ב"בית היופי לון".

פרס שלישי

זכות קנייה בסך — 3,000 ל"י ב"בית היופי לון".

כל מה שעליך לעשות הוא למלא בעת הקנייה
את תלוש ההשתתפות ואולי את או אתה תהיו הזוכים
המאושרים שיזכו לבלות יום גדוש חוויות
בחברת פארה פוסט.
דרשו את תלוש ההשתתפות בתמרוקיות, אצל דיילות
היופי של לון בשק"ס, בהמשכיר לצרכן,
בכליבו שלום וב"בית היופי לון".

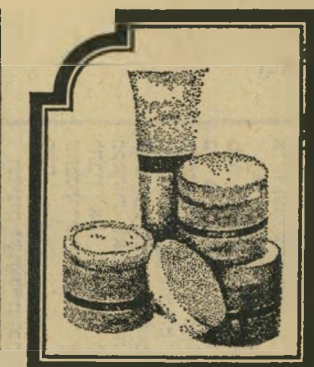
המבצע יסתיים בסוף חודש אוקטובר.

לון. פברז'ה. הדס.

תכשירים לאיפור וטיפוח החן שעושים לך יופי.

FABERGÉ

adas

פלת את ראייתו ומעוותת את תפיסת הריי-
אליה הפוליטית שלו.
באחד ממאמריו ניסה להציג את הוויכוח
בצורה פשטנית, כאילו מדובר בוויכוח
בין מי שמעדיף שלום על שטחים לבין
מי שמעדיף שטחים על שלום. במאמר אחר
הטיל דופי בכישוריהם ובהבנתם של משר-
תתפי משלחת ישראל במיפגש חינו האוס
בקאהיר. לאסנרי נדמה שרק הוא מיטיב
להבין את הערבים, והוא מתגאה בכך
שהבנתו עמוקה יותר בשל שהותו במצ-
ריים.

ונציגים ישראלים וכתבים ישראלים, לא
היו במצריים? האם תפיסתו הקודמת
של אסנרי בעניין אופן פתרון הסיכסוך
הישראלי-ערבי אינן משפיעות על פירושו
להצהרות סאדאת? מדוע הוא נזהר מלת-
קוף את סאדאת על נוקשותו, על קיצוניותו,
על איתרבות הדיון הפוליטי העולה מגי-
דופיו? האם זה כן והוא להטיל דובב רק
בבנין, בבנין, בבנין, בבנין?

אנו רוצים להזכיר לאסנרי, כי בינואר
77' בישרו הוא וחבריו מן המועצה לישר-
אלי-פלסטין, על „מיפנה היסטורי“ (שלא
היה ולא יבא) ובקשריו עם אש"ף, אם
אומנם מאמין הוא שיוכל למתן את גיבריל
וחבש ועראפאת — יבושם לו, אם מאמין
הוא שהפלסטינים יסתפקו במדינת גטו
קטנה ללא צבא ותוך נוכחות צה"לית
בשיטחה — שיערב לו.

ולסיום, נזכיר נשכחות: במאמר מיום
12.10.72 (העולם הזה 2093) מביא אסנרי
דברים שאמר באוני פלסטינים בלונדון:
„אתם יכולים לומר שהעם הישראלי משור-
גע לביטחון. אשיב על כך: יש לנו הזכות
להיות משוגעים לביטחון. ההיסטוריה שלנו
נטעה ובנו את השיגעון הזה.“ או, למשל:
„איני בא להכריח איש לאהוב את הציור
נות. אני רוצה רק להרגיש: מדינת
ישראל היא ציונית, ועם המדינה הציונית
הזאת צריכים לעשות שלום.“

האם הוא עדיין עומד מאחרי דברים
אלה, והאם הוא מוכן להציבם כתנאי
מינימום לשלום?

הרצל ובדפור חקק, ירושלים

גמישות בחולשה

בעיתונכם (העולם הזה, 2136), התי-
פרסמה אודותי כתבה (עמוד 36, תחת
הכותרת „שיוויון בפני החוק“).

בכתבה זו סולפו כמה עובדות חשובות,
ולא רק זאת אלא גם צוטטו מישפטים
שכביכול נאמרו על ידי, כך נוצר תיאור
מעוות של מה שהתרחש באמת.

וכך היו פני הדברים לאמתם: לצורך
עבודתי בסירת-בטיחות עמדתי עם חבי-
רתי למיקצוע כדי לעצור נהגים העוברים
רים באור אדום. לכך נזקקתי לקטנועי
במקום הקרוב ביותר אלי (במיקרה שאצ-
טרך לפתוח במירדף). באותה הצומת חני-
תה אחרי מעבר-החצייה מכונית השייכת
לנכה. חברתי למיקצוע העמידה קטנועה
לפני מעבר החצייה. לכן, כשלא ראיתי
מקום אחר, נאלצתי להניח את קטנועי על
חלק קטן מאד של מעבר-החצייה, כך
שנשאר מקום למכביר להולכי הרגל.

ראובן לוי הגיע עם אופנוע גדול והחנה
אותו בדיוק לרוחב כל מעבר החצייה.
ביקשתי אותו להזיז את אופנועו, אך
הוא טען כי גם קטנועי מפרע. הסברתי
כי הוא נחוץ לי לשם מילוי תפקידי, אך
זה לא שיכנע אותו להזיז את אופנועו.
חורתי והפצרתי בו שנית להזיז את אופ-
נועו, אך ראובן לוי התעלם מדבריי והתי-
קדם לעבר חנות שהיתה במקום. הור-
צאתי את פנס-החנייה כדי לרשום לו
דו"ח, וכשראה זאת, חזר במהירות, התי-
ניע את אופנועו ונס כל עוד נפשו בו.

ראובן לוי ואופנועו הפסיקו להוות
מיסרד להולכי הרגל — ובזאת השגתי
את מטרתי. פעמים רבות פתרתי הפרעות
בדרכים (וכך גם סיררים אחרים), שנגרי-
מות עליי נהגים, בעזרת הרתעה בעלי-
פה וגילויי גמישות, אך האם מיקרה זה
צריך ללמד אותי לקח, כאשר גמישות
נחשבת כאן לחולשה?

תמר דרור, רמת-השרון

אוריאל

למען התענוג...

אני כבר מצאתי את התענוג האמיתי.
אירופה, דלת ניקוטין בעישון, עשירה בטעם.

מדוע אישרה

המדינה דירת-שרד

ברבע מחיר

לרב הראשי

תקנה ממשלתית שהוצאה עלידי משרד-האוצר קובעת, כי אדם הי מתגורר בדירת-שרד ממשלתית במשך ארבע שנים, וכאי לרכוש אותה בתום ארבע השנים ממינהל הדירות הממשלתי. תקנה זו היא בבחינת שוחד גלוי לאישי מדינה. בין השאר ניצל אותה בעבר מי שהיה יושב-ראש הכנסת ישראל ישעיהו, שקנה את דירת-השרד שבה התגורר בעת שכהן כיושב-ראש הבית בסכום אפסי, ואת תכולתה התדורה בסכום נמוך עוד יותר.

עתה מתפתחת פרשה נוספת של קניית דירה במחיר שהוא כרבע ממחירה הממשי, עלידי הרב הראשי הספרדי, הראשון לציון הרב עובדיה יוסף. הרב מתגורר, מאז נבחר כרב ראשי, בדירת-שרד ממשלית תית באחד מאיזורי-היוקרה של הבירה, לא הרחק מבית ראש-הממשלה, ברחוב ז'בו-סינסקי 36 בירושלים.

לפני כמה חודשים פנה יוסף למישרד-האוצר, ודרש לממש את התקנה ולאפשר לו לקנות את דירת-השרד. קודם-לכן התי גוררו באותה דירה יושב-ראש הכנסת המנוח ראובן ברקת, ולאחריו השר-לשעבר ישראל גלילי. על פי הנוהג נקרא מעריך ממשלתי להעריך את הדירה, כדי להחליט כמה כסף לדרוש מכבוד הרב. איש אינו יודע כיצד קרה הדבר, אך המעריך הממלתי שלי העריך את הדירה בת ארבעת החדריים ב-400,000 לירות.

עובדיה יוסף הסכים לרכוש את הדירה בסכום זה, הכולל גם את הריהוט שבדירה, שבו משתמש אימנם הראשון-לציון מזה חמש שנים, אולם ברובו הגדול הוא שייך למדינה.

שערורייה

נוספת

השמועה על המחיר המגוחך שבו עומד הרב עובדיה יוסף לרכוש את הדירה שלו, עשתה לה כנפיים בחוגי השלטון בירושלים. למרות ששר-האוצר, שימחה ארליך, הוא שאישר את מכירת הדירה לעובדיה יוסף, נבהלו באוצר והור דיעו לכבוד הרב כי היתה טעות בהערכה, וכי עליו לשלם עבור הדירה 600 אלף לירות. איש לא הופתע מכך שהרב עובדיה יוסף הסכים, מבלי להגיד עפעף, להוציא מכיסו עוד 200 אלף לירות טבין ותקילין. על פי הערכת מתווכי הדירות בירושלים,

עסקי הממון

שב

הראשון-לציון

הרב עובדיה

הצליח להרוויח

מאי-מכירת סיכור

כסף רב

דירה בגודל כזה (130 מטר מרובע) באיזורי יוקרה של ירושלים, נחשבת "מציאה" של ממש גם אם היא נמכרת ב-2.5 מיליוני לירות.

אולם בפרשת קניית הדירה עלידי הרב טמונה שערורייה נוספת. התקנה המאפשרת את קניית הדירה קובעת, כי דירת-השרד תימכר רק אם לא תהיה לרוכש אותה דירה אחרת, באותה העיר שבה נמצאת הדירה. לגבי עובדיה יוסף, פירושה של תקנה זו הוא שאסור שתהיה לו דירה נוספת בירושלים. אולם לרב עובדיה יוסף יש בירושלים שתי דירות נוספות, ברחוב אלקנה 8 בשכונת תל-ארוזה. שתי הדירות אינן נמצאות אומנם באיזור יוקרתי כמו רחוב ז'בוטינסקי, אולם אחר שהרסו את הקירות ביניהן והפכו אותן דירה אחת גדולה, הן מהוות מישכן מכובד.

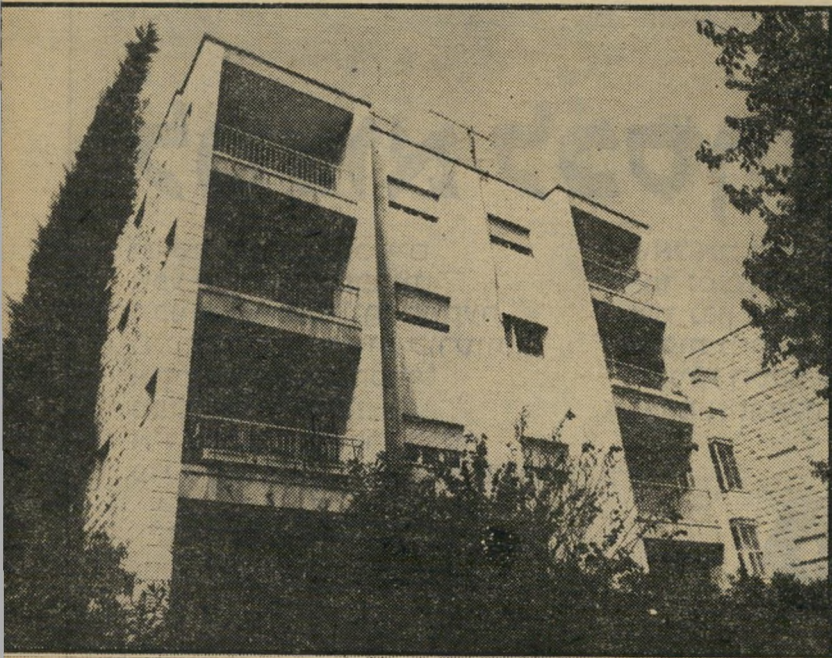
כאשר התבקש הרב יוסף להצהיר כי אין לו בירושלים דירה נוספת, הוא לא היסס לעשות כן. רק אחר-כך, כאשר התגלו שתי הדירות הנוספות, טען הרב יוסף כי הן אינן שלו אלא של בניו.

אין בכך אמת. הדירות רשומות על שם הרב עובדיה יוסף, ועל דלתה של האחת מהן כתוב: "הרב עובדיה יוסף — הראשון-לציון".

הרב עובדיה יוסף שילם כבר את 600 אלף הלירות המבוקשות עבור דירת-השרד שלו, ואף קיבל קבלה על סכום זה. אולם היה מישור במישרד-האוצר שנבהל פניית גלה המעשה, ובינתיים לא נחתם עם הרב שום חוזה. עתה, מתמרמר הרב: "הם לא חתמו אתי חוזה, ועוד יקחו ממני את הדירה!"

עוזרו של הרב עובדיה יוסף, דני ענתבי, טוען כי גם הדירה שקנה הרב כעת מחירה מופרז, והיא אינה עונה על התנאים שבהם צריך רב ראשי להתגורר. לדיברי ענתבי, הרב הראשי יודע כי הוא שילם עבור הדירה מחיר מופרז וכי ידוע לו על דירות מסדר-גודל זה שנמכרו בשוק החופשי במחיר נמוך יותר. כן טען ענתבי, בשיחה עם כתב העוולס הזה, כי "חמישה מתוך 11 בניו של הרב מתגוררים עימו בדירה קטנה זו בת ארבעת החדרים. לרב הראשי מגיעים תנאים נוחים יותר מאלה שהמדינה מעניקה לו".

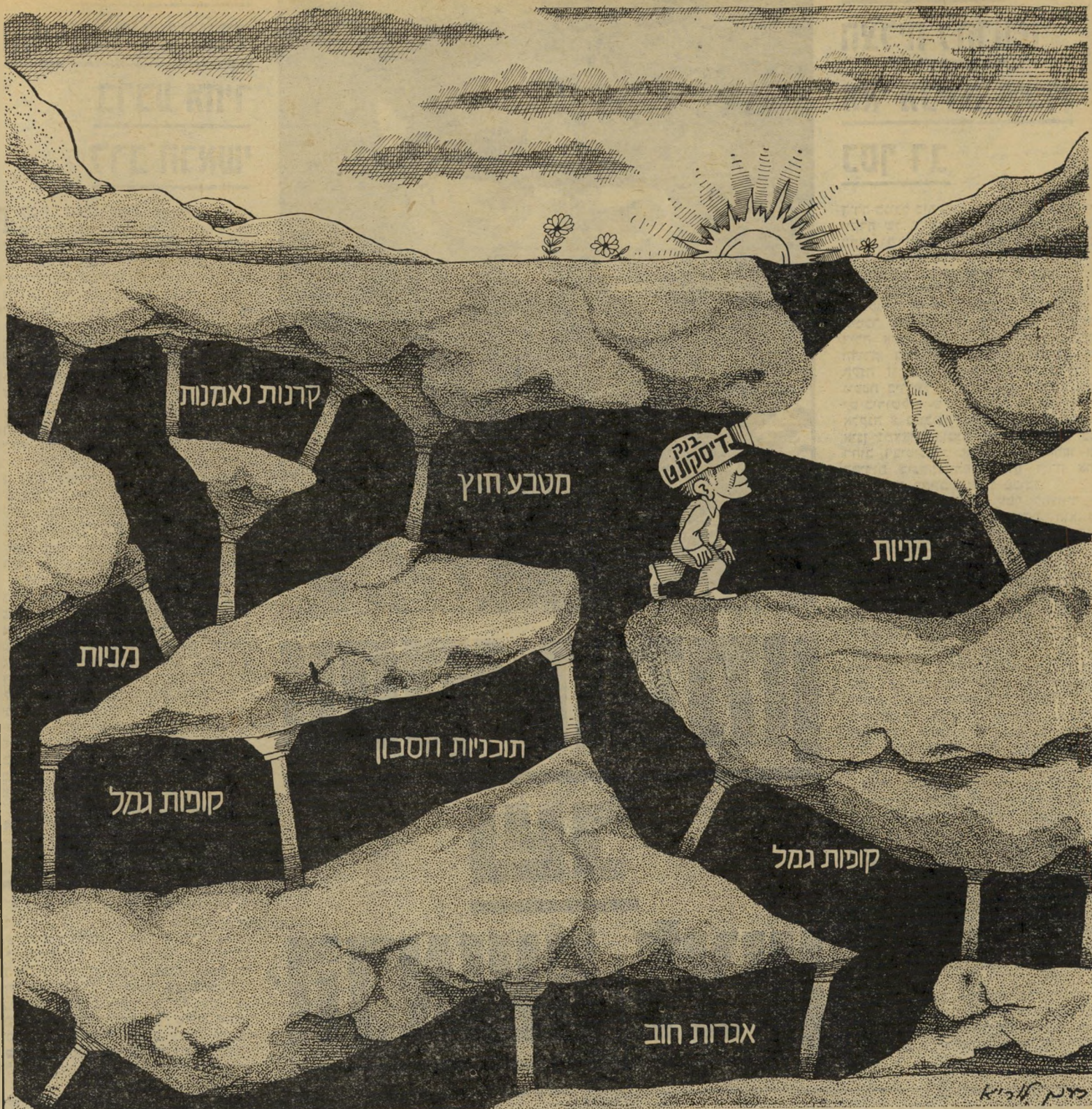
פרשה נוספת הקשורה בעיסקי הממון של הרב הראשי עובדיה יוסף, היא פרשת הספר חוות דעת שאותו כתב ופירסם. הפקת הספר עלתה כ-80 אלף לירות, (המשך בעמוד 40)

דירת-השרד ברחוב ז'בוטינסקי

הבית הישן ברחוב אלקנה

„לא מספיק לחמישה ילדים“

למצוא לכסף את שביל הזהב...

הכנס לסניף, אחד מ-222 הסניפים של קבוצת בנק דיסקונט. התייעץ עם הדיסקונטאי שלך. הוא יענה לך בחיוב אבל התשובה תהיה רצינית ביותר — וחשובה לך.

שאל את הדיסקונטאים. יחד נמצא לכסף את שביל הזהב. צעד נכון בכיוון הנכון קופות גמל — להבטיח את העתיד תכניות חסכון — להשיג את המטרות ואולי אילו הלוואה לפתור בעיה...

ים של מונחים כלכליים שפע של הצעות מפתות תכניות חסכון, רווחי השקעה מניות קורצות, מניות קורסות... איך להשקיע את הכסף מבלי שהוא ישקע? איך להבטיח את ערך הכסף כדי שהכסף יקנה לך בטחון בעתיד?

» בנק דיסקונט
הצד האנושי של המטבע

הנשיא, ח"כים והבוהמה של

ירושלים חגגו

את ברית-הנוילה

של בן-הח"כ ביטון

**אנשים
חשובים
מאד**

(בשימחה אין מיפלגות!), את חברי-הכנסת של מיפלגתו רק"ח, את נשיא המדינה יצחק נבון וכמה חברי-כנסת שבכל זאת הצליחו למצוא בארץ, כמו שמואל טולידאנו

המוהל הלפרין והנשיא נבון
בשמים לסנדק

מש"י וחייקה גרוסמן, שבאה ממרחקים, מקיבוץ עברון שבגליל, למרות שהיא חברת מפ"ם ולא רק"ח. גאזי חקק, בעל הסטייקיות שהתפרסם לאחרונה כנציג הפנתרים-השחורים במישלחת רק"ח שיצאה לקובה, הביא שני ארגוני ויסקי ג'יי אנד בי. את האוכל סיפקה אמו של צ'ארלי, ליוזה, העובדת בתנובה בירושלים. יצחק נבון בא בלי אופירה. המוהל, יוסף כהן הלפרין הגיש לנשיא יין מכוס כסף, ואחר כך הגיש לאפו זרדי בשמים, על פי המינהג המרוקאי, ורק אז ניגש למלאכת הקודש. עוד מייבב התינוק אלי, הקרוי על שמו של אבי צ'ארלי, שהוא עובד עיריית ירושלים — „גם כן פועל, — והתאומה ליוזה, שהחזקה על-ידי סבתה, אמו של צ'ארלי, שאף שמה ליוזה, פרצה בייבבה משלה. „אצלנו המרוקאים נהוג לקרוא לילדים על שם ההורים עוד כשההורים בחיים, הסביר צ'ארלי לאורחים. מייד לאחר הטקס פרצו החברים של צ'ארלי ביטון בשירה אדירה, והנשים, קרובות המישפחה, בצווחות השימחה המרוקאיות המפורסמות. העוברים והשבים ברחוב שמואל הנגיד, שם שוכן בית-האמנים, לא יכלו שלא להציץ פנימה, והם הצטרפו אל 400 החוגגים שעשו שמח עוד שעות רבות.

ח"כ תופיק טובי והנשיא נבון
פוזות לצלמים

אב — ח"כ ביטון
על הסכין

„כל חברי-כנסת שטילפנתי אליו כדי להזמין אותו לברית-מילה של הבן שלי, הגברת ענתה על הטלפון ואמרה שהבעל שלה בחוץ-לארץ, אז כימעט ולא היו אצלי חברי-כנסת, אבל היה שמח. ח"כ צ'ארלי ביטון ערך ביום הששי בשבוע שעבר את ברית-המילה לבנו אלי, הזכר מזוג התאומים שנולדו לח"כ הצעיר ולאשתו לבנה, בהילולא על פי מיטב המסורת של הירושלמים בני העדה המרוקאית. צ'ארלי דאג להזמין את כל ידידיו מהפנתרים-השחורים על כל פלגיהם

נשיא נבון ומשורר יבי
נשיא הבוהמה

ח"כים טובי, ויזנר והנשיא נבון
חברים מהכנסת

מדוע עליזה בגין יכולה להיות ראש-ממשלה

ואיך בחר ירין בקרייסקי כקנצלר אוסטריה

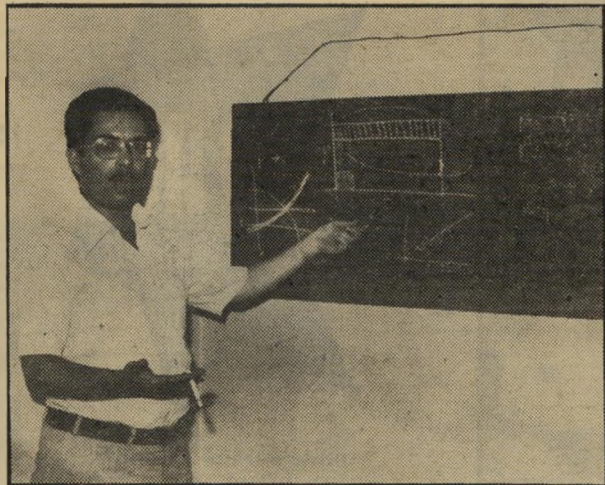
■ כשנשאל ראספולד את מי הוא רוצה לפגוש בארץ השיב: "רק איש אחד, את שימון פרס. שנינו לשעבר ריב, ושנינו חתמנו על הסכם מכירת האפר 15° לירשאל."

■ בהרצאה סיפר השבוע נגיד בנק-ישראל, ארינון גפני, כי באנגליה אין לנגיד הבנק סמכויות המעוגנות בי חוק, אבל "מספיק שהוא מרים גבה והבנקים יודעים איך ליתתנהג". מהקהל נשמעה קריאה לעבר גפני: "אז צריך למנות אצלנו את אריה דול-צ'ין כנגיד בנק-ישראל." דול-צ'ין ידוע בשל גבותיו הסבורות והעבות.

■ בוועדת-החינוך של ה-כנסת היתה לח"כ הליכוד, רובי מילוא, הצעה כיצד ל"חסל את שבתות המורים. הציע מילוא: "נעל בחדר אחד את שרי-האוצר, שימחה ארינון, את שרי-החינוך זבולון המר ואת מזכיר הסתדרות המורים שלום לוי, ולא נפתח את הדלת עד שלא ייצא עשן. שיבשר לנו כי הם הגיעו להסכם." הגיבה על כך יושבת-ראש הוועדה, ח"כ אורה נמיר: "אולי ייצא עשן, אבל זה יהיה מהשריפה שהם יעשו, ולא בגלל שהם יסיימו את ה-שבתה."

■ באותה ישיבה פרט מנכ"ל משרד-החינוך, יצחק שמואל, את התוכניות לה-סקת התלמידים בתקופת ה-שבתה. בין היתר סיפר כי ה-תלמידים יישלחו לצבוע את קירות מועדוני תנועות הנוער שלהם. ח"כ מאיר פעיק ציע: "ואם השבתה תימשך והם יגמרו לצבוע את המרעדונים של התנועות שלהם, אפשר יהיה לשלוח אותם לל-לך את המועדונים של התנו-עות היריבות."

■ בעת שהתכנסה השבוע ישיבת איגוד הכדורסל הי-ש-ראלי נחרד לפתע יו"ר האי-גוד, אליהו עמיאלי, וקפץ ממקומו כנשך נחש. היה זה כאשר כשעל מבחין קול חב-טה עזה של התנגשות מכונת במכונת. זאת בטח המכונת

אריה נאור
בעוד ראש-הממשלה, שרי החוץ והביטחון ועוזריהם מנסים לפתור את בעיות השטח חים בוועדת קמפ-דייוויד, עורך מזכיר הממשלה אריה נאור נסיונות משל עצמו לפתור את הבעיה. נאור ביקש להביא לו לוח, כמו לוחות הנמצאים בבית-ספר, והוא מצייר עליו משוואות שונות, המבוססות על חוקי המתמטיקה, כשכל אחד מהגורמים המופיעים בלוח יש לו מקבילה פוליטית, כהסדר ביניים, הסדר חלקי, נקודות מיפוש, ושטחים בגדה ובסיני. נאור מקווה כי בסופו של דבר הוא יגיע לפתרון המשוואות המתמטיות ועלידי זה יפתור את הבעיות שבין ישראל למצרים.

ורוב במועצה? צעירות ה-ת-מקמו בתחנות-דלק, וביקשו רשות מהנהגים להדביק את המדבקות על מכונותיהם. בי אחת מתחנות-הדלק ניגשה צעירה אל בעל מכונת וביק-שה רשות להדביק עליה את טרי. שאל אותה הנהג: "את יודעת מה שם המתחזה של קולק?" השיבה לו הצעירה: "קוראים לו מצא, או משהו כזה." השיב בעל המכונת: "נכון, ואני יהושע מצא."

■ מי שהיה שרי-ההגנה של ארצות-הברית בממשלה ה-נשיא ג'ראלד פורד, דו-נאור ראספולד, הגיע ל-ישראל לביקור פרטי יחד עם בתו, כשהוא מקפיד על סודיות הביקור. ראספולד נדהם כשהבחין בנמל-התעופה בן-גוריון כי ממתינה לו מכונת-שרד ובה קצין צה"ל בדרגת תת-אלוף, שמונה כמלווה שלו בעת סיורו בארץ.

■ אחרי שיושב-ראש מ"פ לגת העבודה, שימון פרס, ראה את תמונתה של אשת ראש-הממשלה, עליזה בגין, כשהיא לבושה מכנסיים ב-קמפ-דייוויד, אמר: "מכנסיים יש לה, קול בס יש לה, פרצוף של זאב ז'בוטינסקי יש לה, כל מה שהיא צריכה עכשיו זה כיפה, ואז היא תוכל להיות גם ראש-ממשלה."

■ באינו מידה דווח ל-מישרד ראש-הממשלה בירר-שלים על מהלך הדיונים ב-וועדת קמפ-דייוויד יכול לה-עיד הסיפור הבא. אורח שהגיע השבוע ללישכת ראש-הממש-לה בירושלים ביקש לפגוש את היועץ-המדיני, אלי מזרחי. זה קיבל אותו לשיחה אולם קטע אותה באמצע כשהוא פותח את מכשיר הרדיו ש-לידו. "אני מוכרח לדעת מה בקמפ-דייוויד", הסביר מורח.

■ במישרד ראש-הממשלה מתלוצצים, כי הפרופסור י"ג-אל ירין הוא הוכחה לכך שהדור הולך ופוחת. בתקופתו של דויד בן-גוריון כראש-ממשלה, כשהיה משבר קוא-ליציוני עם הדתיים, ומפ"ם היססה אם להצטרף לממשלה, החזיק ביגיי בעשרה תיקים. בתקופתה של גולדה מאיר, כאשר פרשו שרי גח"ל מממ-שלת הליכוד הלאומי, היתה גולדה, תקופת מה, מופקדת על שבעה תיקים. ואילו כ-ש-ידיה הוא ממלא-מקום ראש-הממשלה יש בידיה רק חמי-שה תיקים.

■ השחקנית גילה אל-מגור אירחה בביתה בערב-שבת את נשיא-המדינה יצחק נבון, את רעייתו אופירה ואת שני ילדיהם לקבלת-שבת מלווה בהדלקת נרות. גילה לא ידעה את הנוסח הספרדי של הברכות, והחליטה לבסוף כי הנשיא ישתתף בהדלקת הנרות על פי הנוסח האשכנזי.

■ אגב, יורשו של יצחק נבון הוא לא אחר מאשר יושב-ראש מועצת המנהלים של בנק הפועלים ומי ששמו הוזכר פעם כמועמד שרי-האוצר, יעקב

דווינסון. הוא עומד להיבחר כחבר לישכת מיפלגת העברי-דה, ויתפוס את מקומו של נבון בלישכה, שהתפנה עם בחירתו כנשיא המדינה.

■ כשיצא בשבוע שעבר שרי-הבריאות ארינון שום-טג לוונצואלה, למסע התרמות למען בית-החולים שטרייטצק, אמרו לו עובדי מישרדו: "תע-שה חיים בחוץ-לארץ." השיב להם שוסטק: "איך אני יכול לעשות חיים אם אני נוסע עם אשתי?"

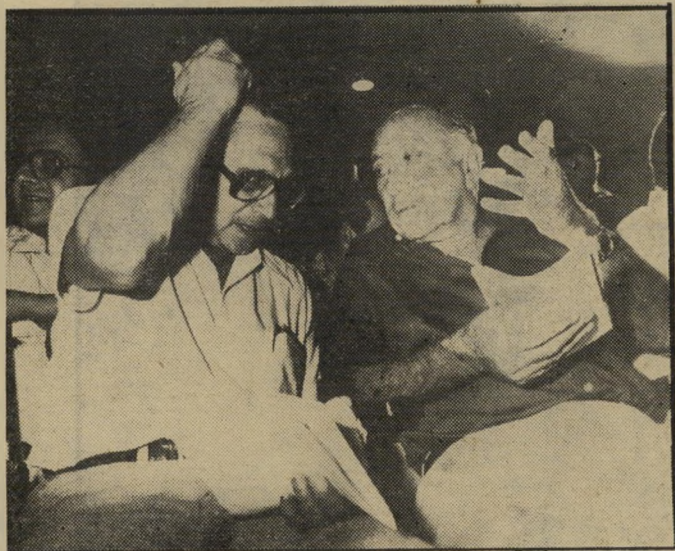
■ אגב, שוסטק נשאל מי ימלא את מקומו כשרי-הברי-אות בעת שהותו בחוץ-לארץ, והשיב: "את המקום שלי אף אחד לא יכול למלא."

■ מטה הבחירות של ראש עיריית ירושלים, טדי קולק, החל במיצע הדבקות מדבקות על פגושי מכונות עליהן כתוב: "תן יד לטדי

לאנשים
הנכונים!
777
הברנדי
הלאומי
שהוא
בינלאומי.

כרמל לא מזרחי
מקביל ראשון לציון וחרון יעקב

אהרון יריב
הוא בין האישים הבולטים במדינה שעב-רו את חוויות ההתפרטות מהממשלה מרצון, וזאת כאשר התפרט מתפקידו כשרי-ההסברה בממשלת יצחק רבין. יריב הגיע לכנס היסוד של ש"י והתיישב ליד מאיר עמית, אשר יום קודם לכן הצטרף למועדון השרים המתפרטים, כאשר הגיש את התפרטותו מממשלת מנחם בגין. כשנשאל יריב קול חב-טה עזה של התנגשות מכונת במכונת. זאת בטח המכונת

דויד גולומב
ח"כ רשימת שינוי ויוזמה החדשה, היה אחד מחברי-הכנסת של ש"י שבאו לכנס המכין הראשון של המיפלגה. דוידק גולומב הקפיד לעמוד כל הזמן ליד שלט שהיה תלוי באולם בית-סוקולוב בו נערך הכנס, כשהוא מפנה את תשומת-לב כל הנוכחים לשלט, שעליו היה כתוב: מאיר (עמית) ואמנון (רובינשטיין), תודה עבור הש"י לחגים שנתת לנו." על החתום: סניף חולון של ש"י.

שלי" נבהל עמיאל, "דפקו לי אותה". הרגיע אותו יו"ר מחלקת הכדורסל של הפועל תל-אביב, פנחס ("פיני") להב: "תירגע, זה יכול להיות הרבה יותר גרוע". מה כבר יכול להיות יותר גרוע? תמה עמיאל, "שדפקו את המר כונית שלי", השיב לו פינייה. ראשי שינוי וקבוצת עמית, שהתפלגו מד"ש, הת-

סגן שריהאוצר, יחזקאל פלומין, לבין סגן שריהאוצר הבריטי, יואל ברנט, החליי פו השניים עצות כיצד לעמוד בפני לחצים של קבוצות המי בקשות הקלה במיסים. ברנט, שהוא יהודי, סיפר כי הדיי-נים היהודיים באנגליה פנו אליו וביקשו הקלה במיסים. טענתם: "זה לא ישנה כלכלה הבריטית מאחר ואנחנו

אסתר מילוא אשת-חברה לשעבר ועובדת משרד-החינוך היתה בין באות כנס היסוד של המפלגה החדשה ש"י, אולם בעוד כל הבאים לא נמנעו מלהראות עצמם, הסתירה מילוא את פניה במניפה, אותה הביאה עימה, בכל פעם שצלם התקרב אליה. התלוצץ על כך אחד מהפעילים של ש"י: "או שמילוא מתביישת שהיא איתנו, או שהיא פוחדת מהבוס שלה, שר החינוך והתרבות המפד"ל, זבולון המר."

לבטו הרבה לפני שהחליטו על השם החדש של מפלגתם. הם לא הסתפקו בהצעות שהועלו בקרב חברי תנועתם, וערכו משאל בין אישים שונים. ח"כ **אמנון רובינשטיין** פנה למשורר **חיים חפר**, שהמליץ בפניו על השם ש"י. אבל את אותה הצעה עצמה הביא גם **מאיר עמית**, שקיבלה מ-הפיומנאי **דורי מנוסי**.

לבעל הסטיקיה **גא"ז חקק**, שצורף כנספח עצמאי למישלחת חד"ש לפסי טיבל הנזר הדמוקרטי בקורבה, היה סיפור שאותו לא העז לספר בעת שרואיין על רשמי ביקורו בתוכנית הטל-וויזיה עלי כותרת. בדרך-ל-קובה שהתה המישלחת בבולי-גריה. גאזי יצא לבלות בסופיה עם איש רק"ח, שהוא מורה בכפרי-אסיף, האיש הפליג ב-אוזני גאזי בשבחי הסוציא-ליות בבולגריה, עד שהטפותיו נמאסו לגאזי. לקח אותו גאזי לאחד הבארים ואמר לו: "בוא ואראה לך מה זה סוציאליזם". הוא לחש כמה מילים לבארמן וניפנף בפניו בכמה שטרות ירוקים. תוך דקות ספורות הגי-עו שתי נערות, שהיו מוכנות לארח את האורחים מישראל אירוח אינטימי. השתיים לקחו את גאזי וחברו לשני חדרים סמוכים, שם המחישו להם מה זאת אהבה סוציאליסטית. גאזי הנלהב לא פסק לצעוק כל הזמן, כדי שהדברים יגיעו גם לאוזני חברו הערבי: "יעיש רק"ח! (יחי רק"ח!) ו... אחווה יהודית-ערבית!". הסיסמה הי-שיגרית בהפגנות רק"ח בי-ארץ.

בדיונים שנערכו בין

"אומרים שאין סיכוי נגד קולקה"

"אומרים שאין לי סיכוי נגד קולקה"

יהושע מצא

מועמד הליכוד לעיריית ירושלים, גייס לעזרתו צוות של מיקצוענים כדי שיכינו לו את מערכת הפירסום. יועציו של מצא, ביניהם נתן ברוך, מי שהיה ראש צוות הבחירות של ראש עיריית תל-אביב שלמה ("צ'צ'") להט בבחירות שעברו, הוציאו מודעה לעיתונים ולרחובות המראה את דמותו של מצא ולידה הכותרת: "אומרים שאין סיכוי נגד קולקה". לאחר שהמודעה כבר הודפסה, ראתה אותה סיגל, בתו בת ה-11 של מצא, ואמרה: "המודעה לא טובה, היא פונה לשכל של האנשים ולא לרגש שלהם". סיגל הציעה לחוסף מילה אחת למודעה ולכתוב: "אומרים שאין לי סיכוי נגד קולקה". מצא קיבל את הצעתה והורה לחדפיס מודעות חדשות.

של ח"כ **מיכה חריש** ב-גבעתיים. נכח גם ירון. כן היה במסיבה עוד חברי-כנסת שהת-גייס למערכת הבחירות של ירון, **עדי אמורי**. כשנשי-אל ירון לשם מה הוא צריך שני תותחים כל כך כבדים. כשני חברי-הכנסת, כדי שי-יעזרו לו בבחירות. השיב: "היחסים ביני לבין עדי אמור-ראי הם לא תמיד על אוטר-סטרדה".

כסוקי השבט

ראש-הממשלה **מנ"חם בגין**, על ועידת קמפי-דייוויד: "זהו מעצר דה-לוקס".

שר-הקדיטה **דויד לוי**, אל ממלא-מקום ראשי-הממשלה, ייגאל ידין, ושרי-התחבורה לשעבר, מאיר עמית, בעת ישיבת הממשלה שדנה בשביתת המורים: "אדונים נכבדים, מלבד העקרונות הי-פיים שאותם השמעתם יש גם בני-אדם, והשאלה היא מה יהיה עם בני-האדם?".

ח"כ **דויד גורומב** על מפלגתו החדשה, ש"י, ובי-התייחסו לידיו: "אצלנו, כש-אומרים יושב-ראש מוכירות, לא מנפחים את התזה ולא תוקעים בחוצרות".

יושב ראש **מפדגת העבודה שימרון פרם**, בי-דיווח על סיוריו ברחבי הא-רץ: "הפסיקו לצעוק לי, לך הביתה" ו"בגין לשלטון" וגם זאת התקדמות.

קברניט "ארי-עז" אורי יפה: "המצב הכלכלי בארץ מחמיר והולך. בזמן האחר-רון כבר איני יכול לגמור את השנה במשכורת של חודש אחד".

העיתונאית סיזבי קשת, על ייגאל ידין: "הוא האתנחתא הקומית הלאומית באמצע צרותינו".

ח"כ **מאיר וידנר**, לנשיא מונגוליה, יו צדנבל, לאחר שזה אמר לו כי שמע שהיהודים הם עם גבון: "יש יהודים ויש יהודים".

הסופר בנימין גדאי, על הסידרה שואה: "האמת היא חמץ שאינו יפה לנשימה חופשית אלא בפורציות קצובות".

העיתונאי רזי גר-טרמק, על רחוב אבן-גבירול בתל-אביב, שבו נפתחו לאחר-רונה חנויות רבות לגלדיה: "רחוב אבן-גבירול".

Dr. Josef Burg Minister of the Interior (including Policy)

Dr. Josef Burg was born in Dresden, Germany, in 1909. He studied at the Universities of Berlin, Leipzig, and at the Rab-binical College in Berlin. He

יוסף בורג לאחרונה הוציאה המגזין היהודית המאוחדת בארצות-הברית חוברת הסברה על האישים החדשים בממשלת-ישראל. המוציאים לאור של החוברת שיבצו בה את תמונות כל השרים והוסיפו כמה מילות הסבר עליהן, כשהם בוחרים תמונה של שר-הפנים הד"ר יוסף בורג מלפני כ-30 שנה. אולם בכותרת של בורג נפלה שגיאה מעניינת: "ד"ר יוסף בורג, שר הפנים (כולל המדיניות (POLICY)). כוונת הכותבים היתה, כמובן: כולל מיטרה POLICE.

של יריבו, ראש העיר **קובה קרייזמן**, על רקע בתי גבי-עתיים כשהוא צופה על רמת-גן, הוא נזכר כי קרייזמן הב-טיח בבחירות שעברו כי ייאבק למען איחוד שתי הערים וית-מודד על תפקיד ראש העיר המאוחדת. אמר ירון: "זה מו-כיר לי את הסיפור על רב ששתי עיירות רבו עליו - כל אחת רצתה שהוא יהיה הרב של העיירה האחרת".

אגב, במסיבה שנערכה ביום השישי האחרון בביתו

שהיה מראשי הכנופיה והדובר שלה, או כפי שהוא כונה על-ידי חברי מע"צ "מספר הסי-פורים", על ביום הוטל התפ-קיד לעקוב אחרי כל הפיר-סומים בעיתונים הקשורים בי-מעשי מע"צ, ולהדליף סיפור-רים כזוים לעיתונאים כדי להטעות את המישרה. הגיב על כך לשם: "יש הרבה מה ללמוד מהבחור".

כשהבחין מועמד המע-רך לראשות עיריית גבעתיים, **יצחק ירון**, בתמונת-בחירות

לי, תצטרף אליו אחרי שתמך צא בייביסיטר לשני כלבים. בתו של קוק, בקי, שסיימה את שירותה הצבאי, תלמד ב"קולג' אמריקאי. בתו הבכירה, אסתי, לומדת באוניברסיטה העברית בירושלים.

מי שחשב שבימאיסר-טים ישראלי יכול להתפרנס בכבוד מעשיית סרטים בלבד, טעה. לא כך הדבר עם הבימאי יצחק (צפל) ישרון שסירטו האחרון לסלוויה הישראלית, קובי ומאלי, זכה בתשבחות רבות ואפילו נשלח לתחרות פרס איטליה. צפל מתפרנס כבר כשישה חדשים משיווק שיש מיוון. את השיש שהוא מביא הוא מוכר למפעלים ולי בתיחרות בארץ. "זו הדרך היחידה לבימאי קולנוע להתפרנס וגם לעשות סרטים", טו ען צפל.

יחד עם קבוצת הכדור סל המקצוענית מושינגטון, הי בולטס הגיע ארצה הפיזומאני והשרדן עמוס אטינגר, הי שוהה במושינגטון כנספח לרע ייתו תמר אביר, המכהנת כנספחת לענייני נשים בשגרירות ישראל שם. אטינגר, שי הוא אוהד מושבע של הקבוצה, בא להכין סרט על ביקורם של הבולטס בישראל עבור תחנת טלוויזיה אמריקאית.

הזמרת סוזי מילר, שהיתה בשעתו בלהקת האחים והאחיות, ובילתה בסיוור פרטי באיי יוון עם בעלה, נקלעה באחד הערבים למועדון-לילה באחד האיים. כמה ישראלים

פטרסון, שמצא כעבור כמה דקות את מותו במירון.

השחקן אילי גורי-ליצקי צריך לענות בימים אלה על שאלות שמפנים אליו נערים ונערות בני 12, בנושאי ארכיטקטורה דווקא. אילי, שי בנוסף על הגשת תוכניתו צי-פורי לילה בגלי צה"ל, מנחה תוכנית מדעית בטלוויזיה הי לימודית בשם מדע פופולרי, הינחה תוכנית שהיתה מוקדשת לארכיטקטורה ותיכנון ערים. הצופים הצעירים חשבו בטעות כי הוא מהנדס. אילי, שנהנה מאד מתשומת-הלב של הצעירים, טען כי על אף שגיי-לם בעבר תפקידים גדולים ב-תיאטרון, לא זכה מעולם בתי-שומת-לב כזו.

השחקן דליק וולר-נין, שהשתתף בסרט הטל-וויזיה חירבת חיזעה ומשמש כיום אחד המנחים בטלוויזיה הלימודית, במגאזין לנוער זהו זה, פנה מעל המסך הקטן לצור פים הצעירים וביקש מהם שי יציעו לו שם עיברי טהור במי-קום וולונגי. הוא קיבל מאות גלויות עם הצעות. אחת מהן היתה, "דליק 'המדליק'". צופה צירקסית צעירה הציעה לו לי-אמץ את שמה — ברקן. כמו כן קיבל בקשות, שלא יחליף את שמו וישאיר אותו כמות שהוא. אך דליק איתן בדעתו להחליף את שם המישפחה. על השם החדש יבשר בקרוב מעל מסך הטלוויזיה.

אשת-החברה החיפאית ציננה גסס מוכיחה, כי היא

שימעון עדן נער השעשועים של ברלין-המערבית ומלך מועדוני-הלילה שם, ממשיך בתחביבו

כשחקן קולנוע לעת מצוא. שימעון, שכבר הופיע בעבר מיספר פעמים לצידו של שחקן סרטי הנגסטרס הצרפתי אדי קונסטנטין, חזר והופיע לאחרונה עם השחקן הצרפתי הקשיש בסרט. לאחרונה אירח שימעון עדן במועדונו את המישלחת הישראלית לאולימפיאדת השחייה בברלין. הוצאות האירוח היו על חשבוננו של שימעון עדן.

על פניהם ביחד עם אלוף אי-רופה דרך ידידי, שהסיע במירון מכונית של טיסו. דור רית היתה האשה היחידה שי נמנתה על צוותות המירון שי נטלה חלק במירון רב מוניטין זה. היא צעדה ביחד עם הצוות תות, הספיקה עוד להחליף דבר-רים עם אלוף העולם, רנני

וייצמן לטפל בעניין בהקדם "מיד אחרי שנשיג את הש"לום".

מלכת היופי של ישר-אל, דורית ילינק, זכתה לתשואות נלהבות של למעלה מ-250 אלף צופים. במירון המכוניות הגדול גרנד פרי בי-מונזה, איטליה, שעה שחלפה

בערב ראיונות שהוקדשו לשביתת המורים, שאל הי שבוע המראין איתן דנציג את ד"ר ש"הם ליון, יור הסתדרות המורים, מה דעתו על מה שאמר העיתונאי יוסף (טומי) לפיד בתוכנית הי טלוויזיה עלי כותרת, שהמריים נכשלו. ענה ליון: "אני בטוח שמורה אחד נכשל, המורה שלי".

במיסגרת מערכת הבי-חירות לראשות עיריית תל-אביב ערך שלמה (צ"צ) להט חוגרביט במועדון של רפי שאולי. בין המשתתפים היה דן בן-אמוץ. כשי נשאל מדוע הוא הולך יחף, ענה דן: "כדי להוכיח לסור-חרים של תל-אביב שצ"צ צדק כאשר העביר את חוק יקוי המדרכות. רק מי שהולך יחף מבין כמה חשוב שהמד-רכה תהיה נקיה".

החודש האחרון היה הקשה ביותר בחייו של ראש עיריית רחובות, ח"כ שמואל רכסמן. מישפט השוחד הי גדול שלו, שבגיננו הוסרה חסי-נותו, החל בבית-המישפט המ-חוזי בתל-אביב. ואם לא די בכך נפגעה בתו של רכסמן, עדה שוורץ, בתאונת-דרכים קשה, כתפה נשברה והיא עדיין מאושפזת בבית-החולים.

המקום היחיד בארץ (כולל השטחים המוחזקים) שי בו אין קולטים את שידורי גלי-צה"ל הוא אילת. הסיבה — העדר מגבר מתאים באיזור, שיאפשר לתושבי אילת והמי-בקרים בה לקלוט את שידורי התחנה הצבאית (וזאת אחרי שאפילו לתושבי אופירה נמצא סידור מתאים לקליטת גלי-צה"ל). חבר מועצת עיריית אילת, מוטי מלצר, פנה בי-עניין זה אל שריהביטחון עזר וייצמן, כאשר פגש אותו לפי-ני יציאתו לוועידת קמפדיי-וויה. למרות שהיה טרוד בי-וודאי בדאגות אחרות הבטיח

צייר התפאורות הישראלי הנודע, מצגי בפני שרה דולדול, המנצחת והמוסיקאית הידועה מבוסטון, את הדגם שהכין בשבילה לתפאורה עבור אופרה חדשה שהיא מביימת עתה בעיר מולדתה, "הנול וגרטל", עלי-סיפור הילדים המפורסם. שרה קולדולו הביאה עימה לביקורה החטוף בן שמונה הימים בארץ את אמה בת השמונים, הרות-קה לכיסא גלגלים, כדי שתסייר במקומות הקדושים לנצרות.

שנוכחו במקום סיפרו לבעל המועדון שסוזי היא זמרת מי ישראל, והם היו רוצים שהיא תוזמן להופיע במועדון. בעל המקום נעתר לבקשתם והזמין את סוזי להופיע בתוכנית שי-רים מאולתרת.

ביום הרביעי בשבוע שעבר נערך כינוס במלון שר-חון בתל-אביב, כשבתוכנית הי אמנותית הופיע הבדרן מייק ברשמיין. אך מייק דחה את הופעתו לשעה מאוחרת, עד שתמה הקרנת שוזה בטלוויזיה. "איני יכול לבדר אנשים כאשר בטלוויזיה מראים סרט כמו שוזה", הסביר בורשטיין. ואומנם כולם חיכו לו בסבל-נות, ועם תום ההקרנה הגיש מייק את תוכניתו.

נאה דורשת גם נאה מקיימת. שהיא אשת-עסקים מצי-ליחה, מפנה באחרונה את כל מירצה לתנועת שלום עכשיו. בביתה הענקי שעל הכרמל מתקיימות ישיבות התנועה, וי-בעלה, אריה גסס, שהוא מני-הל חברת-ספנות, עונה לטלי-פון: "שלום עכשיו". באופן אי-טומטי. בעוד הבעל אינו פעיל, משתפת פעולה עם ציונה בתה, סיגלית, המכונה סיס, בת ה-22, היא סטודנטית בי-אוניברסיטת חיפה.

מי שהיה שריהחץ של האצ"ל, הילל קוק, שכונה בשעתו בארצה"ב בשם פיטר בגססון, מבלה את חופשת-הקיץ שלו במלון הייד פארק בנייריורק. אשתו הצעירה, גי

כוכב הצגת הילדים, "ארכי-ברדיוטא", השתתף עם יתר שחקני ההצגה בהצגת-בכורה שנערכה בפני קהל בלתי-שיגורי, שהיה מורכב מ-600 נערים מפגרים ממוסדות החינוך של אקו"ם ברחבי הארץ. היה זה ניסיון ראשון במינו, שנעשה ביוזמת האגודה לקידום תרבות ואמנות, אשר בראשה עומדת השחקנית ובמאית תיאטרון הילדים, אורנה פורת, להביא נוער מפגרים לחזות בהצגת תיאטרון. "זה היה קהל בלתי רגיל", הודה אליאס בתום ההצגה, אחרי שנפגש אישית עם כמה מהנערים, "הלוואי שגם להבא יגיבו הצופים כמוהם".

אנשים בעולם

מלכת היופי אנסה מיס'ונר
מדלן דיטר'ך מקבלת 2.2 מיליון ליוס

מוחמד עלי

הוא קאסיוס קליי, במסיבת כתיב-איגרוף, ערב תחרות ה- איגרוף שלו נגד ליאון ספינקס, בפיטפוט הראווה תני הרגיל שלו, כשהוא לבוש בגדי איגרוף. לאחר מסיבת העיתונאים ערך קליי מסיבה מיוחדת אחרת לעיתונאי-קול-נוע, אליה הביא גם את אשתו (איתו בתמונה). קליי סיפר כי אחרי הקרב יתחיל בהס-רט סרט חדש, שיספר על עבד כושי שנלחם בדרוס, בי-מלחמת האזרחים האמרי-קאית, וכי במאי הסרט יהיה יאן קאדר. בצניעות האופיי-נית לו, לא יכול היה קליי שלא להתרברב, למרות שבמ-סיבת-עיתונאים זו הוא הש-תדל לבנות לעצמו דמות שקטה וסולידית. לכן לבש חליפה, ואמר: „אני אהיה קלארק גיבל השחור.“

ג'ו'ים מקיני

האנגליה, מלכת-היופי העו-למית לשעבר, תועמד לדין ב-אשמת אונס וחטיפה של מיס-יונר מורמוני שהתלונן ואף ספק הוכחות לבולשת.

פיליפ

נכדו של מלך הבלגים בודו-אן, הוצג לפני כמה ימים בפני הציבור והעיתונות הבל-גית. הצגה זו לפני העיתונות הולידה שמועה, כי בודואן עו-מד להכתיר את פיליפ, שעתה מלאו לו 18, כיורשו מאחר ואין לו יורשים אחרים. פי-ליפ הוא בנם של פאולה, בתו של המלך הבלגי, ובעלה אלברטו. על-פי החוקה ה-בלגית לא יכול להיבחר כמלך מי שגילו פחות מ-18. פיליפ מתואר כנער שקט האוהב ספורט ומישחקי מחשבה.

עומר שריף

שבשנים האחרונות הזדקן עד כימעט ללא היכר, ממשיך להיחשב כאחד הגברים המב-קשים בעולם הקולנוע. כמו-כן שאחרי כל הופעה ציבורית שלו נפוצים סיפורי רכילות רבים, ולכל מקום אליו הוא הולך מלווים אותו צלמים ורכילאים. לאחרונה נראה שריף, הידוע כלהוט אחרי נשים ואחרי בילויים סוערים במועדוני-לילה, כמה פעמים בחברת אותה צעירה. המלווה הקבועה שלו, בל אוג'ייר, היא שחקנית צרפתייה, שהגי-עה לניו-יורק כדי להימצא בחברתו. השניים נראים כאן כשהם רוקדים במועדון-לילה ניו-יורקי.

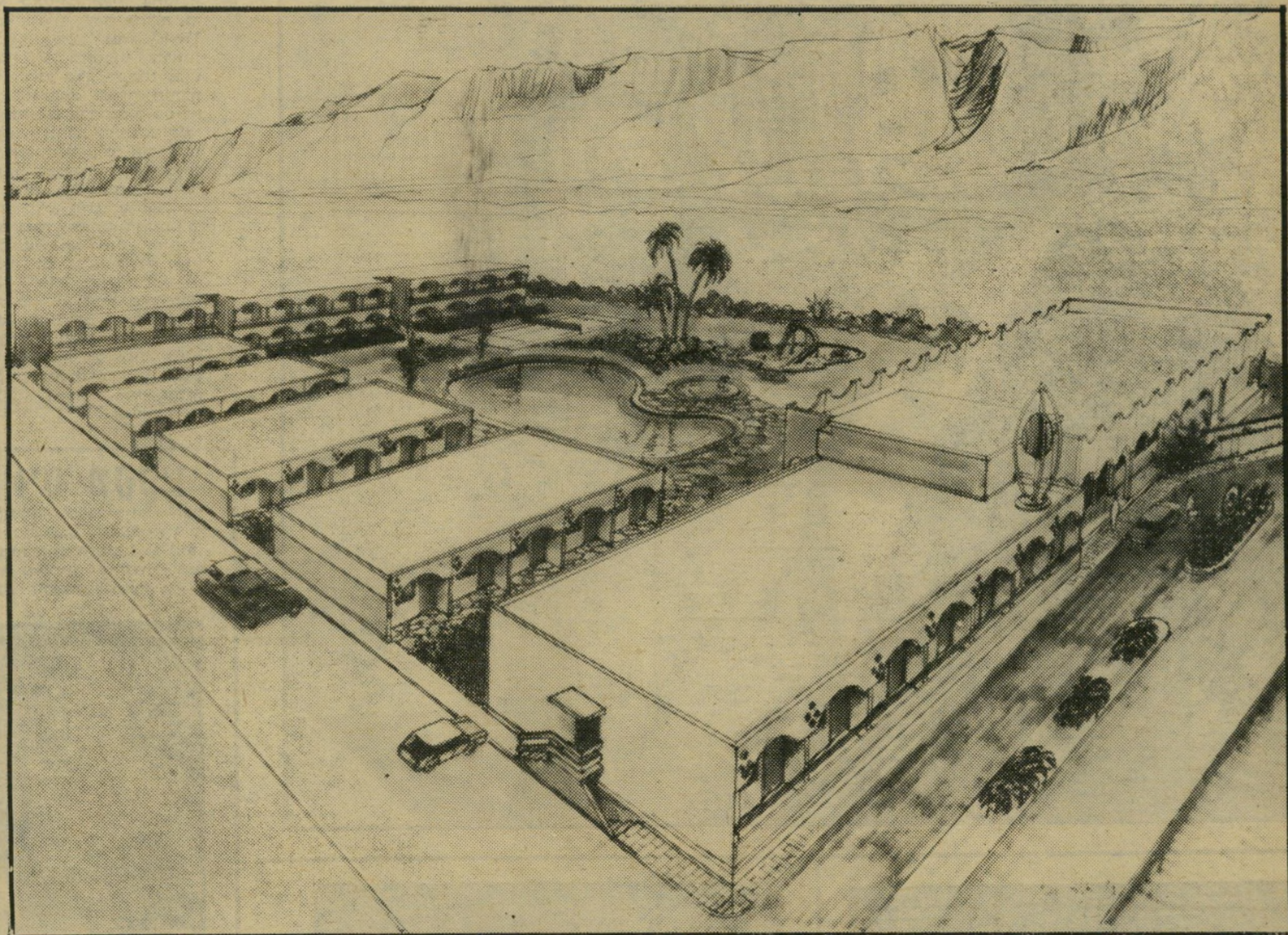
מדלן דיטר'ך

החליטה לחזור לסרטים כ-שהיא בת 77. כששאלו את דיטר'ך מדוע החליטה לפתע לחזור ולשחק, השיבה: „זה או מאהבה לקולנוע או מ-האהבה לכסף — תחליטו

אתם.“ ואומנם, דיט מקבלת שכר של 00,000 לירות ליום הסרטה. ו-מגלמת תפקיד של ברו-קשישה, המנהלת מועדון-לה אליו באים רק ג'יגול-אנב, מפיקי הסרט חידשו-הביטוח לרגליה של דיט

מלון חדש באילת!

אמריקנה

אווירה בינלאומית

מחיר מיוחד לתקופת הרצה

(לא כולל חגים)

185 ל"י לינה וארוחת בוקר ליחיד בחדר זוגי (לא כולל מ.ע.מ.)

★ מזוג אוויר מלא ★ מסעדה ★ גריל

★ מילק באר ★ בריכת שחייה

הזמנות בטלפון 059-5176 — 059-5177, או ת.ד. 27, אילת

מדוע האמירו מחירי ההודים?

הסיפור שהיה כך היה. כאשר החלו מחירי בשר הבקר לעלות מעלה מעלה, גילו עקרות-הבית הישראליות את בשר תרנגולי ההודו. מחירו של זה היה זול יחסית וטעמו מעודן. אלפי מושבניקים ועשרות קיבוצים החלו, בעידוד משרד-החקלאות, להקים בתי-גידול להודים. כמו כל דבר המתגלה במשק הישראלי כאטרקטיבי, מיהרו רבים לקפוץ על עגלת גידול ההודים מתוך תקווה לעשות כסף קל תוך תקופה קצרה. ואכן, תוך זמן קצר ביותר הוצף השוק הישראלי בבשר הודו, והמגדלים עמדו על סף הפסד דים כבדים בשל עליית ההיצע על הביקוש. כאן נכנס לתמונה משרד המיסחר והתעשייה בראשותו של חיים בר-לב, שהחל מעודד הקמת מיפעלים לעיבוד בשר-ההודו.

במיסגרת זו הוקם מיפעל ענק בקריית מלאכי בשם "הוד אוזו"; מיפעל, "ווגל-בק" בנהריה הרחב את ייצורו ומיפעל לים נוספים קטנים יותר התפתחו. כך נמצאה מיסגרת שקלטה את עורפי ההיצע של בשר ההודו. עוד באותה תקופה הזהירו פקידים במשרד המיסחר והתעשייה מפני הרחבה בלתי מבוקרת של המיפעלים לעיבוד בשר תרנגולי ההודו, אולם השר דחה את טענותיהם. זמן קצר הוא יכול היה אף להתפאר בהחלטתו, שכן שוקי השוק האירופי המשותף היו מינו כמויות הולכות וגדלות של בשר הודו במחירים ריווחיים ביותר.

אלא שלפתע בא המשבר. מחלה קשה פקדה את לולי תרנגולי ההודו ורבות עופות מתו. המיפעלים החלו לחוש במח-סור ופתחו בתחרות על ההודים שנות-רו אצל המגדלים. בעזרת מודעות ושיטות אחרות החלו לרכוש את ההודים ברגע בקיעתם מהביצה. למרות זאת אין המיפעלים מצליחים עד היום לעבוד ב-תפוקה מלאה.

התוצאה של מדיניות בר-לב: המיפ-עלים מפסידיים, הלוואות זולות מכספי המדינה הופנו ליעדים לא נכונים, ואילו עקרת-בית שאניה מוכנה לשלם 100 ל"י לק"ג חזה הודו מחפשת עתה תחליפים זולים יותר.

חריקות

בביטוח-הלאומי

למוסד הביטוח-לאומי יש דימוי של מוסד יעיל ומסודר. כוחו של רפי רוטר, מנכ"ל המוסד, רב, ומשום כך אינו מהסס לגלות עצמאות ולפרסם את דעותיו ורעיונותיו ברבים, אפילו הם עומדים בניגוד לדעת הממשלה. אולם נראה כי גם במוסד זה קיימות חרי-קות, ואם אין הן מגיעות לידיעת הציבור הרי זה משום שהן נועדו לגנויה.

● במיסגרת סקר פנימי שנערך ב-מוסד נמצא כי ברשימת מקבלי קיצב-אות-הילדים מצויים אלפי "שגויים", שגוי פירושו שם שנכנס בטעות לרשימה. עורכי הסקר מצאו כי ההוצאה המיתרת של שגויים אלה מסתכמת בכ-200 מיליון לירות לשנה.

● הוצאה נוספת, משמעותית ביותר, היא קיצבת-הילדים המשוכלמת ל-ילדיהם של כאלפיים שליחים ישראלים הנמצאים בחו"ל, לילדיהם של כ-24 אלף יורדים, וכן לעוד כמה אלפי יל-די אקדמאים השוהים זמן ממושך בחו"ל. פרק אחר בדו"ח הפנימי מספר על סכומים בהיקף של מיליוני ל"י, שאותם משלם הביטוח-הלאומי לזוגות הנמצאים בהליכי גירושין. לחלכה אמור הביטוח-הלאומי לנבות כסמים אלה ב-גמר ההליכים, לפני קביעת בית-הדין הרבני. הדו"ח מלגה כי מתוך עשרות מיליוני ל"י ששולמו לזוגות במצב זה נגבו חזרה רק 12%.

● סקר נסיוני שנערך עלידי ה-ביטוח-הלאומי באזורי רמלה וכפר-סבא, לקראת העברת תשלום החסבות הסוציאליות לידי הביטוח-הלאומי, גי-לה כי אלפי "נוקטים" המקבלים תמי-כת-סעד ניתן להגדירם כמבוטסים מב-חינה כלכלית ובחלקם אף אמידים. אם אכן מיעוט סקר זה את המצב בארץ כולה, מעריכים כי בעתיד יצטב יתרה לחסוך מיליוני ל"י מתקציב הרווחה ע"י קביעה מחודשת של הנוקטים באמת

ספק רב אם עקרות-הבית המבקשות לקנות בשר תרנגולי הודו, ונדהמות כאשר תובעים מהן 100 ל"י לק"ג חזה הודו, יודעות כי הן חייבות תודה על מחיר גבוה זה למי ששימש בשעתו שר המיס-חר והתעשייה, ח"כ המערך חיים בר-לב.

חיים בר-לב
מנהיר מחיר

בעיטה כלפי מעלה

פרשה תמוהה ביותר מתרחשת בעצם הימים האלה בתעשייה האווירית לוד. מזכיר ועד עובדי התעשייה האווירית, שמואל קישלס, שנגדו תלוי ועומד כתב-אישום בגין קבלת שוחד ממנכ"ל "ווימפי", אלי טיסונה, לא רק שלא הושעה מעבודתו בתעשייה האווירית אלא אף זכה לקידום משמעותי.

קישלס, המתמודד בימים אלה על כה-נת ראש עיריית לוד מטעם מיפלת העבו-דה, מונה לתפקיד יו"ר המחלקה לטי-פול באישים רמי-מעלה הבאים לביק-רום רשמיים בתעשייה האווירית. לרשות מחלקה זו עומדים 8 מכוניות ו-11 נה-גים. מאחר ושלטתו של קישלס בשפות זרות, כמו אנגלית, צרפתית וגרמנית, אי-נה מושלמת, תוהים חבריו באיזו שפה יארח את אורחי התעשייה האווירית מ-חוץ-לארץ.

אנשי הליכוד בתעשייה האווירית תב-עו לפקוח עין על צי המכוניות שהועמד לרשותו של קישלס, כדי שלא ינוצלו ל-מערכת הבחירות ולרשויות המקומיות. נראה שהנהלת התעשייה האווירית הע-דיפה לקנות את השקט במיפעל על-ידי מתן תפקיד בכיר לקישלס, שהוא מזכיר ועד העובדים, ונחשב כ"איש החזק" ב-תעשייה האווירית.

דרור לגאון

מסתבר כי כאשר רשמה הבורסה ה-לונדונית למיסחר בחומרי-גלם את שמו של בני גאון ברשימה השחורה, גיגלל ביטול הזמנת קפה שנעשתה מטעם חברת "כור סחר-חוץ", היא עשתה לו עוול. גאון, שהוא נציג "כור סחר-חוץ אירופה", מזוהה כמנכ"ל החברה כולה. אולם יסיקת הזמנת הקפה עבור חברת "עט-רה" הישראלית ("העולם הזה" 2139) נעשתה ובוטלה בידי חברת "כור סחר-חוץ אסיה", שמנהלה הוא נתן דרור.

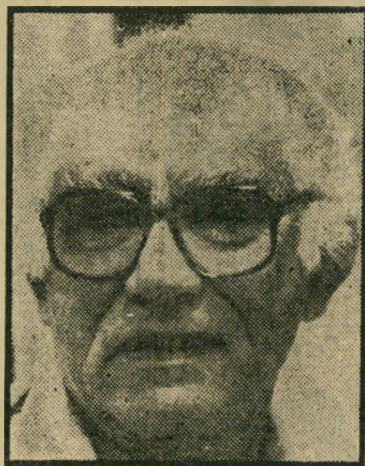
צרת אנגליה. כאשר פתח רוזן בשיחה עם מוכר המכונה, הסתבר לו כי תמורת תש-לום של 5,000 דולאר קיבל האיש זכות למכור את תוצרתו תחת שם ישראל. כשחזר רוזן ארצה התברר לו שמישרד התעשייה נתן להתאחדות היהלומנים תמריץ מיוחד לעידוד השתתפות בתערוכה. רוזן, שכעסו הרקיע שחקים, מיהר לפנות לשר התעשייה והמיסחר ולמפקד המדינה. משני המקומות הובטח לו לכו-קר ולבדוק מי קיבל את חסך עבור המיסחר בשם ישראל. יש הטוענים, שעלו-לה לפרוץ סערה חדשה בעקף היהלומנות.

עורך מדור זה, יגאל לביב, נמצא בחופשה שתימשך כמה שבועות. במקומו עורך את המדור דוב ארמוני.

הקיבוצניקים חוזרים הביתה

ישראל עם העולם השלישי תמהו רבים אם יש צורך במכון ובנסיעותיו הרבות של מנהל סביב העולם, היום ודאי שלא ברור לאנשי נצרי-סירני מה עושה איגור בחוף. אנשי הקיבוץ מספרים, כי בשעתו, כששמעה גולדה מאיר שקיבוצא איגור הוא עדיין מנהל המכון, אמרה: "חוף מטיטו ביוגוסלביה ופינחס איילון בחור לון, עקיבא הוא אחרון המוהיקנים של שנות החמישים." עתה מחפשים מועמד אחר לתפקידו.

האירועים הטראגיים בחברת התעופה

ישראל איכנוואדר
נדרש קיבוץ

"כימאוור" חשפו בפני הציבור קיבוצניק נוסף שחבריו מבקשים לראותו במשק. זהו ישראל איכנוואדר, איש קיבוץ תל-עמל, השוהה כבר שנים רבות בשלי-חות התנועה מחוף למשק. איכנוואדר, מנכ"ל "כימאוור", זכה בתנועה הקיבו-צית לשם-חיבה מקאברי "ג'ק המרסק" וכנראה שיופעל עליו עתה לחץ לחזור לקיבוץ.

רשימת הקיבוצניקים שלא היו כבר הרבה זמן בבית היא ארוכה. ביניהם נמצא אהוד אבריל, חבר קיבוץ נאות-מרדכי, המשמש כשגריר נודד מטעם שר-החוף משה דיין; גיזבר ההסתד-רות ישראל קיסר, חביבו של ירוחם משל, שהוא חבר קיבוץ עינת; צבי נוימרק, מנכ"ל מועצת הכותנה, שהוא חבר קיבוץ עין-הנציב.

כמה מ"שליחי התנועה" כבר רמזו, כי אם יופעלו עליהם לחצים לחזור הביתה, הם עלולים להחליף כתובת.

המהפך הפוליטי שהתחולל במדינה והמאבקים הפנימיים במיפלת העבודה גרמו לתסיסה בתנועה הקיבוצית. רבים מחברי הקיבוצים הבינו כי אם ברצונם ליטול חלק בעיצוב פני המדינה על פי השקפותיהם, אינם יכולים עוד להסתגר בקיבוציהם. אולם לפני היציאה לפע-לות בחוף יש לערוך בדק-בית פנימי.

אחת מהתוצאות המיידיות של בדק-בית זה היא קריאתם הביתה ובדחיפות של רבים משליחי התנועה. הראשון ש-נקרא לשוב הביתה הוא אהרון ידלון, שר-החינוך לשעבר. ידלון, שהוא כיום ח"כ מן השורה, "דאג" לכך שחבריו ב-קיבוץ חצרים יעמדו על כך שעלו לשוב למשק.

מבוקשים אחרים הנתבעים לחזור ה-ביתה הם יהודה רותם, מנכ"ל צ"ס, שהוא חבר קיבוץ שדות-ים, ומשה אולניק, חבר קיבוץ רביבים, המשרת את התנועה בבנק-הפועלים. כיום, אחרי שנתרסק תפקידו של האחרון מתוכן, ודאי שיקשה עליו למצוא סיבה סבירה מדוע לא ישוב לביתו.

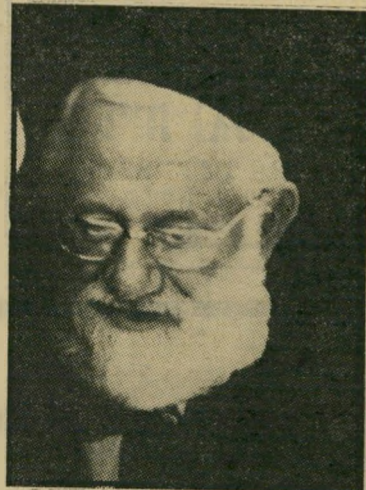
"שליח" אחר שחבריו למשק רוצים לראותו במהרה ביניהם הוא עקיבא איגלר, חבר קיבוץ נצרי-סירני, שהוא מנהל המכון האפרו-אסיאתי של ההס-תדרות. אמן בתקופת הזוהר של יחסי

אלך בחורי ישיבה

נחמכי סעד

אחד מן ההישגים הבולטים בהם מת-גאה אגודת-ישראל, עקב הסכמתה לשות-פות קואליציונית עם הליכוד, הוא הטי-פול אותו מקבלים בחורי הישיבות מאז המהפך. טיפול זה כרוך בשיחרור מן ה-צבא, בקבלת סיוע בצורת חנויות למכ-רת מוצרים זולים, ועוד.

עתה, בפרוס הבחירות המוניציפאליות, התייצב הרב יהודה מאיר אברמ-ו-בליץ' בחזית מאוחדת עם אנשי המפד"ל בתל-אביב לבחירות. בכדי לחזק את זי-

הרב אברמוביץ
נזקק בחירות

קת הנוחרים הדתיים לרשימתו, הצליח לאחרונה הרב אברמוביץ', שהוא גם סגן יו"ר הכנסת וגם סגן ראש עיריית תל-אביב, לקבל עבור אלף בחורי ישיבה אי-שור של נחמכייסעד. תוקף ההכרה במע-מד החדש של בחורי-ישיבה כנזקק יחול החל מחודש אוקטובר השנה, כך שכבר לקראת החגים יתנו בחורי הישיבות מ-עומדם החדש ואילו סגן ראש עיריית תל-אביב יוכל לזקוף הישג זה לזכותו בבחירות בחודש נובמבר.

מיסחר

בשם ישראל

מה עושה תעשיין ישראלי הנמצא ב-תערוכה בינלאומית בחו"ל ומגלה לפתע מול עיניו שלט המכריז על הצגת תוצרת ישראל? כמובן שהוא סקרן לדעת מי מחבריו מציג בתערוכה, וניגש לברר זאת. הוא עלול לגלות דברים תמוהים ביותר.

זה מה שקרה לחיים רוזן, אחד מגדולי היהלומנים בארץ, שאינו זוכה דווקא לאהדת ציבור היהלומנים נוכח מאמציו להאיה ליחסים תקינים בין שיל-טונות מסי-הכנסה לבין היהלומנים. רוזן שהה לאחרונה בתערוכה שהתקיימה ב-ז'נבה בשווייץ, וגילה שם שלט המכריז על מכירת יהלומים מישראל. כאשר ני-גש לדוכן גילה, כי יהודי מקומי שכר שטח בתערוכה ואיפשר לכמה יצרנים למכור את תוצרתם במקום. בסמוך ל-יהלומים מישראל נמכרה תחת דגל יש-ראל גם מכונה לחיתוך יהלומים מת-י

הגניע
הזמן

לקנות את שעון הרדיו
המשוכלל והדקורטיבי
EUROPHON
ולפאר בו את קיר ביתך
המתנה היפה והשימושית
לחג, כעת במחיר מבצע
1,600 ל"ד

הפצה ושירות: סלון מוקיון אלכסי 66 היא מל 612128
להשיג בשקט. במשכיר לצרכן. במשכיר המוכרות
למוצרי חשמל
שעון-רדיו אירופון

כמה כעמים
נסית להפטר מהם -
ולא הצלחת??

אנחנו נחסל את הז'וקים!

נסי פעם אחת את הדרך המודרנית והבטוחה
להשמדת הז'וקים
לאחר חיטוי שלנו (שאורך כ-1/2 שעה) את מקבלת
תעודת אחריות לשנה. לא יהיו ז'וקים בביתך!
ר"ע, מדינת 18, סל. 790114-5-6 * אילת: סל. 059-3012
היתר משרד הבריאות: 21, רשיון עסק 481/75.

איתן עמיהי הדברת מזיקים

החלום
של מיליון

השבוע בהגרלת הפיס
חלום שיתול להפוך למציאות
פרס ראשון
מיליון לירות
סך כל הפרסים
7.212.000 ל"ד

הערב גם החלום שלך יכול להפוך למציאות
מפעל הפיס

מועדון 5 לתרבות
חדשה
רח' הס 5, תל-אביב

ערב עם
רביעיית נגני ג'אז
מוצאי-שבת 23.9
בשעה 20.30
מזנון - מיזוג אוויר

מחשבי כיס לביה"ס
מבחר מחשבי-כיס מדעיים,
חצי-מדעיים ורגילים,
במחירי תחרות!

* פיתוח צעוני
* קודק - במעבדות קודק;
אגפא - במעבדות אגפא.
* מבחר עשיר, בחנות המקצועית.
* מכירה, החלפה, קניה.
* צילומי פספורט בן רגע!
* בימי שלישי, סגור, כל היום!

פוטו-בויז
חיפה, רחוב החלונן 31

פרוות
עכשיו כדאי לתקן ולשנות
אצל
אלכסנדר
סירקין 27, תל-אביב

מחפשים עבודה? פנו אל לישכות שירות התעסוקה במקומות מגורייכם ותמצאו

200,000 איש ואישה ונוער לשנה, פונים ולרובם ככולם מוצעת עבודה.
בלשכות התעסוקה הזמנות רבות לעובדים מסוגים שונים ובמקצועות
רבים - אחת מהן תתאים לציפיות.

בלשכות התעסוקה מקבלים ייעוץ, הכוונה להכשרה, להשתלמות או
להסבה מקצועית ולפי הצורך גם הדרכה בבחירת מקצוע או עיסוק
מתאים.

שירות התעסוקה לשירותכם.

טת
שירות התעסוקה

מי שאינו לומד משגיאותיו נגזר עליו לחזור עליהן שוב ושוב

חבילה שנייה

צינות של האוניה "מיטאניק":
"אין מה לעשות בקשר לקרחונים.
זה כידי אלוהים. אז בואו ונדאג
שהאוניה תהיה נקייה, ושלא יהיו
בה עכברים."

תנועה גדולה לשינוי, המחליטה
שלא לשנות את דרכה של המדינה
כלפי הנושא החשוב ביותר של קיומה, גור
זרת על עצמה איירלונדיות. זהו בדיוק
מה שקרה לתנועת "שינוי".

אחרי המחדל הגדול הזה, הראי
שון והמכרע, בא המחדל השני.
גם בענייניפנים התחמקו מייסדי
התנועה מן ההתמודדות עם הכעי
יות הגדולות, המכאיבות.

אילו הציעו דרך אמיתית להבראת החבר
רה הישראלית, לסתימת הפער החברתי
הרה-האסון, להבטחת צדק סוציאלי — כי
אז היו חדלים מלהיות פופולריים. אין דרך
קלה להבראה אמיתית. כל טיפול מכאיב,
ומי שמציע דברים מכאיבים,

כיום להנחיה סדר-שיטון תקי
נים יותר. יש לשנות את החיים
המפוגגים. צריכים לטפל בחכי
הה הישראלית.

הזכרה, זה היה מורד מאד. למעשה
זה לא היה מורד כלל.

הבחורים הטובים מצפון תל-
אביב ומתחכמים הרגישו שדרוש
שינוי — אך הם נרתעו מלהת-
מודד עם הבעיות הקשות ביותר.

כדי להביא לשינוי בענייני-הגורל של
המדינה, יש להכריז תגר על השקרים הר-
מוסכמים המבוססים ביותר. יש להתגבר
על דעות קדומות ואמונות מקודשות.

כלכלית. מבחינת המעמד החברתי והעסקים
היומיומיים, הם היו מסודרים.

המריצה אותם הדאגה לשלום הכלל. הם
חרדו לגורל המדינה. יוסי-הכפורים שיכנע
אותם שמהו אינו כשורה. היה איכפת
להם. הם נחלצו למיבצע של תיקון ושינוי.
זה היה יפה. אזי יותר מדי
יפה. זה היה כליכר יפה, עד שהתי-
נועה החדשה כאילו הכריזה:
"אנחנו יפים! תראו כמה שאנחנו
יפים!"

הטענה העיקרית של התנועה החד-
שה כבר נשאה בחובה את זרע פורר
ענה. בדעבד, בפרספקטיבה של קרוב ל-

הדון-ואן הקשיש חוזר אל המקומות
שבהם חגג את הניצחונות הארוטיים
הגדולים של נעוריו. הפושע חוזר אל מקום
הפשע. המצביא הוקן שב ומבקר בשדות
הקרב, שבהם רכש את תהילתו.
אמנון רובינשטיין וחבריו חוזר
רים לימים היפים של תנועת-שינוי
נוי, מדפני ארבע שנים.
שנתיים וחצי כאילו נמחקו מן ההיס-
טוריה. הכל מתחיל מחדש, במקום שבו
החל המסע הארוך אל תוך הלילה של ד"ש.
כאילו לא קרתה אלא תקלה
מצערת, שכאה עתה על תיקונה.
היה פנצ'ר, הגלגל הוחלף, והנפסי-
עה נמשכת.

שוב נשמעות הסיסמות הישנות, מן הי-
מים הראשונים. העקרונות הישנים, שהעלו
חלודה וכוסו בקור-עכביש, זוכים עתה
בציחצוח, והנה הם נראים כמו חדשים.
ד"ש מת. יחי ש"י!

חושני שאי-אפשר להתחזיר את
תנועת-שינוי לתחייה בצורה כה פשוט
טה ומכנית. מבלי לבדוק מה שקרה לה
בדרכה, ומדוע.
כי לא היתה כאן תקלה מיקרית. מה
שקרה, מוכרח היה לקרות.
ואם לא יהיה לאנשי התנועה הזאת אור
מקרה-הדרוש כדי לנתח את השגיאות,
הם יעשו אותן שנית.
כפי שאומרת האימרה הידועה:
מי שאינו לומד משגיאותיו, נגזר
עליו לחזור עליהן שוב ושוב.

תנועת-שינוי המקורית נולדה
למחרת מלחמת יוסי-הכפורים, בעיק-
בות תנועות-הממחאה הספונטניות.
התנועות הן הסתפקו בהפלתו של משה
דיין. כימעט במיקרה גרר דיין אחריו גם
את גולדה מאיר, וקמה ממשלה חדשה,
שהגדירה את עצמה כממשלת המשך ושי-
נוי. למרבה הצער, היה הרבה המשך,
ומעט מאד שינוי.

תנועת-שינוי נולדה מתוך ההרגשה הכי-
ללית שלא די בהחלפת שניים-שלושה מני-
היגים, שדרוש שינוי עמוק יותר.
איזה שינוי?

מתן התשובה על שאלה זו היוותה את
המיתון הראשון של התנועה החדשה. היא
נכשלה כבר במיתון זה.
כל מה שקרה זה מאז לא היה
אזא פועל-יצא שג מתחד מקורי
זה.

כי די להבין את תנועתו של אמנון
רובינשטיין, על אורותיה וצלליות, יש
לזכור היכן נולדה, ומתי.
ברוך ההזמחה ניתן לומר שהיא
נולדה אישם בין סביון והרצליה
פיתוח.

היתה זאת תנועתם של בני ארץ-ישראל
הוותיקה, המסודרת, המשכילה, בעלת הר-
רצון הטוב. מי שרצה, יכול גם להוסיף:
ארץ-ישראל האשכנזית.

גורו אל התנועה פרוספורים צעירים מן
האוניברסיטות, אנשי-עסקים צעירים, בני
הם של איליהון ובעלי-נכסים. היתה זאת
תנועה של קצינים, לא של טוראים.

לפי האימרה האמריקאית: "רוי
תר מדי ראשי-שבטים, פחות מדי
אינדיאנים."

בזכותם של מייסדי שינוי יש לומר שהם
לא פעלו מתוך מניעים אנוכיים. שום דבר
לא כאב להם. הם לא דאגו להלם של יום-
המחרת. הם לא עמדו לפני התמוטטות

אמנון רובינשטיין ומאיר עמית: יותר מדי ראשי-שבטים, פחות מדי אינדיאנים

אינו יכול להיות חביב על חבריו.
לכן חיפשה התנועה, במודע או בלא-
מודע, פיתרון-פלא קל ונוח. לא ניתוח מכי-
איב, לא טיפול הכרוך ביסורים, אלא
תרופת-פלא. שלושה כדורים ביום במשך
שבוע, והחולה מבריא באחריות.

תרופת-הפלא היתה טכניקה אחרת של
בחירות. במקום לזרוק לקלפי פתק א', צריי
כיום לזרוק פתק ב' — והופ, כל מחלות
המדינה נעלמות כלא-היו.

כינתיים ניסתה תנועת ד"ש את
התרופה הזאת על עצמה, ומתה
ביגלה.

הוויכוח על המעלות והמיגרעות של שיי-
טת-הבחירות האישית יכול להימשך עד
ימות המשיח. יש הסבורים כי היא טובה
יותר, יש הסבורים (כמוני) שהיא רעה
יותר. אך כך או כך, רק אדם נאווי מאד,
או אדם המחפש באופן גואש פיתרון-
פלא, יכול להתפתות ולהאמין כי טכניקה
של בחירות יכולה לשנות את בעיות-היסוד
של מדינה וחברה.

דקה בתנועה עוד תכונה נאוויית
אחת, שהיתה נחמדה אך הרתי-אסון.
"אנחנו נחמדים", אמרו אנשי התנועה.
"אנחנו נכניס לזירה הפוליטית אנשים
(המשך בעמוד 36)

זהו תפקידם של נביאים, המוכנים
להיות אנשי-ריב-ומדון. תפקידם של חלרי-
צים, המוכנים להסתכן, לפרוש מן הציבור,
להיות בלתי-פופולריים ואף שנואים, ללכת
אל ארץ צחיחה של בדידות פוליטית ואי-
מכובדות. תפקידם של מהפכנים, המוכנים
לשבור כל דבר שאבד עליו הכלל.

אנשי "שינוי" לא היו כאזה.
הם היו אנשים טובים מאד. הם
היו מוכנים להקריב הרבה כדי
לתקן את המדינה האהובה. הם
היו מוכנים להקריב את הכל, מילי
בד דבר אחד: המוכנות, הפופו-
ריות, השייכות למימסד.

היה מגוי וגמור עם התנועה שלא לדבר
על העניינים הגורליים ביותר של המדינה
אלא במושגים מעורפלים, כוללניים וחסי-
רי-משמעות, השווים לכל נפש. נדמה שלא
רק התנועה בכללותה נמנעה מלהתמודד
עם נושאים בלתי-פופולריים כמו נסיגה,
גבולות ופלסטינים, אלא שגם חברי התנו-
עה עצמם, איש-איש בפני עצמו, התחמקו
מהתמודדות זו.

"אין מה לעשות בעניינים אלה", אמרו
אנשי "שינוי" איש לרעהו. "זה הכל בידי
האמריקאים. במילא אין סיכוי לשלום.
אין עם מי לדבר. אז בואו ונסתל בענייני
הפנים."

היה זה כאילו אמרו חברי הי-

חמש שנים, היא נראית מוזרה כמו ביומה
הראשון.

התנועה טענה: לא ענייני החוץ
חשובים, אלא ענייני הפנים.

קודם כל, כן נאמר, צריכים לתקן את
המערכת הפנימית במדינה. אין טעם לחי-
שוב על מדיניות-החוץ. צריכים להקדיש
את השומת-הלב לענייני-החברה הישרא-
לית ולסירי השילטון במדינה.

זה מורד, דווקא מפני שהתנועה היתה
כלי-כוח תוצאת הזעזוע של מלחמת יום-
הכפורים. מלחמה היא, לכל הדיעות,
עניין "חיצוני". מקורה במעשים ובמח-
לים במישור היחסים בין ישראל והעולם
הערבי, שם עומדים על הפרק עניינים
כמו גורל השטחים המוחזקים, גבולות הי-
מדינה, בעיית העם הפלסטיני.

אולם התנועה החדשה התחילה
שלא לטפל בכל העניינים האלה.
היה מגוי וגמור עימה שלא להת-
יחס לעניינה הגדולה ביותר של
המדינה, זו שהולידה את מלחמת
יוסי-הכפורים, והענינה להוליד
עוד כמה וכמה מלחמות טופפות.

ה"מחדל" לא היה, בעיניה, אלא מחדל
בענייני-פנים בלבד. ביוסי-הכפורים הוכח,
לדעתה, כי סדר-ההשילטון במדינה לקויים.
המימסד לא תיפקד כראוי.
ומכאן המסקנה הנחרצת: צריי

סיני - פיתחת רפיח - הגדה - פלסטינים - התנחלויות - ביטחון מה אומר ההסכם?

רוקן עד עיראק, הוא רעיון מצויין, שיוסיף הרבה לאווירת השלום. הרבה יותר מורכב ומסובך ההסכם ביחס לגדה המערבית ולרצועת-עזה. הוא מלא מלכודות פוטנציאליות. לבגין היה מזל-חזקה "קו אדום" שאותו סירב לעבור גם במצב-הרוח הפשרני ביותר שלו. הוא ויתר על החלת הריבונות הישראלית על שני שטחים אלה לאתר, אך הוא התנגד מבין ובה לחלוקת ריבונות ערבית בלשתי עליהם.

אליהם הסכמה לריבונות ערבית היתה קשורה בעיקרון שני ומשלים: המשך הי התנחלות הישראלית בשטחים אלה. לכן הצטרף הרעיון של תקופת-מעבר בת חמש שנים, שרק בסופה יוחלט על עתיד השטחים.

שינוי שלוש העקרונות האלה היה חבירה ממוזכרת.

כי שום דבר לא היה מפריע לישראל לנצל את תקופת חמש השנים כדי לשנות מן היסוד את ההרכב הדמוגרפי של הי שטחים הכבושים, עלידי התנחלות ישראליים מאסיווית, למשל, עלידי הקמת פרבר רים ישראליים גדולים לירושלים, לתל-אביב, לנתניה ולחיפה מעבר לקו הירוק, כך ש"העובדות בשטח" היו יוצרות במהלך חמש השנים מצב שונה לגמרי, וסוללות את הדרך לריבונות ישראלית על ארץ-ישראל השלמה.

אליסאדאת דרש את נסיגת כל כוחות צה"ל מן הגדה והרצועה, והענקת זכות ההגדרה העצמית לפלסטינים. כלומר: מדינה פלסטינית.

במשך הזמן ויתר על כך למעשה, הסכים להתוותר השטחים לירדן ולמצרים באופן זמני, לנוכחות צבאית ישראלית ולתקופת-מעבר של חמש שנים.

מה שהושג עתה הוא פשרה, המביאה את בגין עד לקו האדום שלו ממש — אך מבלי לעבור אותו — להלכה. האם עבר בגין את הקו האדום למעשה? האם הוא יצר מצב הי מוביל בהכרח להחזרת הריבונות הערבית על הגדה והרצועה? ייתכן מאוד שהתשובה על כך היא חיובית.

בגין ניסה להסביר לאנשיו, שלא הסכים להפסקת ההתנחלות אלא לשלושה חודשי שים. זוהי התחכמות פורמליסטית אופיינית. נכון שהוסכם לפי שעה, על הפסקת ההתנחלות רק לתקופת המשא-ומתן עם מצרים, שיימשך עד שלושה חדשים. אך רק כסלי יעלה על דעתו שאליסאדאת לא יכלול בתסכם שיושג, סעיף מפורש האוסר התנחלות לצמיתות.

האם יפוצץ בגין ביגלל זה את ההסכם? עם הפסקת ההתנחלות הישראלית, חוזר השטח וחופץ ערבי. ההתנחלויות שהוקמו עד כה בגדה הן פיקטיוויות, למרות כל דיבוריו של אריק שרון. אין הם אלא נקור דות על גבי המפה, וכימעט אינן ניכרות בשטח.

יוצאת מכלל זה ההתנחלות של תוכנית אלון בבקעת הירדן, שהיא צפופה ורצועה. על כך עוד יהיה נטוש מאבק מר בעתיד. למעשה ייווצר ארץ-ישראל המערבית השבוע מחדש. יהיה קיים מעתה הבדל ברור וחד בין מדינת-ישראל ובין השטחים הכבושים — מבחינת השליטון, החוק והי אוכלוסיה. להלכה ולמעשה כאחד.

השטחים המוחזקים יצאו, הי שבוע, מידי השליטון הביטחוני הישראלי. החלום של ארץ-ישראל השלמה מת.

למה לו לחוסין?

אם כן, מה יהיה המצב בגדה וברצועה במשך חמש השנים הקרובות?

באמצע הדרך: בגין, קארטר וסאדאת במצב-רוח חמור

טיב סיודי-הביטחון כשמה. דובר על פירוק הגבולות כוחות ועוד. במיקרה הטוב ביותר, הוסכם כי שקט זהשאיור חלק גדול ממורכב סיני כאיזור ריק ממוחות צבאיים.

בהקשר זה יש להזכיר: בפברואר 190 הודיע אנוור אליסאדאת לשליח האו"ם, גונאר יארינג, שהוא מוכן לשלום עם ישראל, אם זו תיסוג לגבול הבינלאומי בסיני. לעומת זאת סירבה גולי דה מאיר להודיע לגונאר יארינג, כדרי שות, על נכונות ישראל לחזור לגבול הי בינלאומי שבינה ובין מצרים.

זאת היתה הסיבה העיקרית למיכחמת יוסי-הכפורים, אנוור אליסאדאת הכריז לאחר מכן שהוא החליט סופית על המלחמה אחרי שמיפלגת-העבודה קיבלה את "מיסמך גליי", על פי דרישתו האולטימטיבית של משה דיין. מיסמך זה הוליד את העיירה ימית — אותה עיירה שהוחלט עתה לחסלה.

זוהה של

ארץ-ישראל השלמה

דרושה מידה רבה של חוצפה למשה דיין, כדי לבוא ולטעון כי הצטרף למר שלה כדי להביא את ההסכם הזה — הסכם שהוא, יותר מכל אדם אחר, מנע אותו לפני מלחמת יוסי-הכפורים, ולפני שנפלו חלליה. אך חוצפה לא חסרה לדיין מעולם. שאר חלקי ההסכם על סיני תואמים את הצעות אליסאדאת: כינון שלום מלא בשלב מוקדם מאוד, לפני השלמת הנסיגה המלאה.

הרעיון של סניזת כביש ישיור מפני לירדן, שיחזיר לעולם הערבי בי את הריבף הטריטוריאלי ממא-

מצריים כי החזרת סיני כוזה די מצריים היא תנאי בדיעבור לכך שלום. "אדמתנו קדושה", אמר כי ירושלים. "היא אינה עומדת לי מיקוח".

למנם בגין ביקש להתחכם, להפריד בין "ריבונות" מצרית ובין שליטה מצרית ממשית בשטח. הוא הציע להחזיר את כל חצייהאלי ל"ריבונות" מצרית, אך להשי איר את היישובים הישראליים, תחת הגנת צה"ל.

התחכמות זו הבליטה יותר מכל את ההבדל בין בגין, עורף-הדין הפורמליסטי, ובין אליסאדאת, החייל השונא-ניירות. נשיא מצריים נעלב מעצם ההצעה, הוא ראה בה הפרת-אימון, כי דיין הבטיח לסגן ראש ממשלת-מצריים, בשיחה סודית בי מארוק, לפני ביקור אליסאדאת בירוש-לים, כי כל סיני תוחזר. אליסאדאת הורה למישלחת המצרית לוועדה המדינית בי ירושלים לחזור הביתה, בגע ששמע כי בגין אמר לעיתונאים המצריים כי "כל ממשלה ישראלית, שתחליט לפרק את היישובים בסיני, תיפול".

(כדאי היה השבוע לזכור מילים אלה, הם מוכיחות מה קרה לבגין מאז).

החידוש הגדול בהסכם של הי שבוע הוא שבגין הסכים לפרק את כל ההתנחלויות בסיני. בכך סוק המיכשור העיקרי כמישור הישי ראלי-מצרי.

הוא הדין לגבי שדות-התעופה של צה"ל. היה מי שניסה להפוך עניין זה לסלע מחלוקת שאי-אפשר להתגבר עליו. למרבה המזל, עומד עתה בראש מערכת-הביטחון שר שהיה בעבר מפקד חיל-האוויר, והוא ראה את הבעיה כפרופורציה המעשית הנכונה.

בעזרת האמריקאים, ייבנו שדות-תעופה חדשים בתוך ישראל. עם השלמתם, יעברו כוחות-האוויר לשם, ואף ישראלי אחד לא יישאר על אדמת סיני. עדיין לא ברור לגמרי מה יהיה

ה עיכבה הכוללת ביותר לגבי ההס-כם, שהושג השבוע בקמפ-דייוויד, היא זו:

את ההסכם הזה כונו, כדיוק כמו שהוא, ניתן היה להשיג לפני עשרה חודשים, כאיסמאעיליה.

כל מה שנתן אנוור אליסאדאת בהסכם זה, הוא היה מוכן לתת עוד אז.

אותם ישראלים מעטים, ששהו אז במצ-ריים, ושהיו להם שיחות מלבי-אליב עם אישים מצריים, ידעו כי הנשיא המצרי מוכן להסכם שהיה למעשה הסכם ישרא-לי-מצרי נפרד, בתנאי שהיה מלווה בהצ-רת-כינונות לגבי הגדה המערבית ורצועת עזה.

גישתו של אליסאדאת לא השי תנתה מאז, היא כפרטים מישי ניים. מה שהשתנה במתנה-הדווייר היתה גישתו של מנחם בגין.

קשה לדעת, ואולי לא ייוודע לעולם, מה גרם לשינוי זה. ייתכן שהשפיע עליו הי לחץ האמריקאי המאסיווי, עצם בואו של בגין לקמפ-דייוויד חשף אותו ללחץ כביר זה, מכיוון שכל חיו הפוליטיים של גימי קארטר היו מונחים על כך המאזניים. אך ייתכן כי בגין עצמו הרגיש שעומדת לפניו עתה התודמנות האחרונה, ושהוועי דה היא אכן גורלית — למרות שניסה להכחיש זאת ערב הוועידה. הוא הסתכל לתוך התהום הפעורה, ונרתע.

כך או כך, ההסכם שהושג תואם, פחות או יותר, את גישתו של אנוור אליסאדאת, כפי שהתגבשה אחרי הביקור בירושלים וערב ועידת איסמאעיליה.

מה טיבו?

סיני: נסיגה מומאלית

ה הסכם הגבי חצייהאי סיני ברור יותר מאשר זה הנוגע לגדה המערבית ולרצועת-עזה. את גישתו של אנוור אליסאדאת, מן הרגע הראשון, הבהיר נשיא

תחת הנשר המצרי, הנראה כיזנה, מתחבקים בגין וסאדאת, לשימחת קארטר

י"אמן. הוא הסכים לדבר על "הזר כווית היגטימיות" של הפלסטינים — מושג הזהה, במידות המדיניות המקובלות, עם הכרה בזכותם לדי מדינה משלהם.

בדרכו הפורמליסטית, ניסה בגין לטעון שאין לכך כל משמעות, וכי אלה הן מילים ריקות. אך גם הוא מבין במה העניין. לגבי איש, שטען עוד לפני שנתיים בלהט, שאין דבר הקרוי פלסטין או פלסטינים, זוהי התקדמות רבה — כשם שיש התקדמות עצומה בדיבוריו החופשיים על "נסיגה".

ב־1969 הכריח בגין את מפלגתו לפרוש מן הממשלה, אך ורק מפני שזו העזה להשתמש, במסמך רשמי, במילה "נסיגה". אולם מכאן ועד לנכונות לפיתרון הבעיה הפלסטינית — המרחק עצום. בשום אופן! אמר בגין על האפשרות של הקמת מדינה פלסטינית, אחרי חמש השנים.

יש, כמובן, אפשרויות שאינן נראות כנקד דעין. במשך חמש השנים, יכולות לחול תמורות.

ייתכן, למשל, הסכם בין מצריים, ירדן, סוריה ואש"ף שיבטיח את שיתוף אש"ף בתהליך, בהסכמה אילמת של ישראל. אש"ף יכול לצוות על אנשיו בגדה לקחת חלק בתהליך, תמורת הבטחה של מצריים וירדן לשותף את אנשי אש"ף במישלוח תיהם לדיון על עתיד הגדה והרצועה. יהיה, מן הסתם, לחץ מאסיווי של סעודיה על מצריים וירדן בכיוון זה.

אולם קרוב יותר לוודאי שמה שנקבע השבוע יוביל בכיוון ההפוך. ביצוע ההסכם לגבי הגדה עלול להיתקע לתוך מבוי סתום, לגרום להתחממות החזית המיזרחית של ישראל.

אין כוח צבאי בעולם הערבי העלול לסכן את ישראל, אחרי שהצבא המצרי ייצא מן המאבק. אם תימשך ותגבר התסיסה בעולם הערבי, ביגלל הבעיה הפלסטינית הבלתי־פתורה, יטיל הדבר, בלי ספק, צל גם על יחסי ישראל־מצריים.

שזום שאינו פותר את הבעיה הפלסטינית, בצורה שתספק שני שזה וחצי מיליון פלסטינים, אין לו סיכוי רב להחזיק מעמד לאורך ימים.

ייתכן שאיש כמו דיין סומך על כך, כדי לרוקן את ההסדר המיזרחי מתוכנו.

עד כה לא מצא אל־סאדאת אף גורם פלסטיני חשוב אחד, שיתמוך בו. גם שוחרי־השלום המובהקים בקרב העם הפלסטיני, בשטחים המוחזקים ובאש"ף, כוֹ עסים על הנשיא המצרי על כי החרים את אש"ף מאז בואו לירושלים, ועל כי הוא מתיימר לטפל בבעיה הפלסטינית בלי הפלסטינים. קשה להניח כי עתה ישנו הפלסטינים את דעתם.

„נסיגה“ ו„פלסטינים“

ה בעייה הפלסטינית נשאת עקבי אכילס של כל העניין.

בגין עשה זיתור, שכימעט דא־

לשתף שוטרים ירדניים, לצד שוטרים ישראליים, במלחמה נגד המחתרת הפלסטינית, שתיהנה מתמיכת האוכלוסיה? מה גם, שיש לו כימעט מיליון פלסטינים מִי־מזרח לירדן.

קשה גם להניח כי האוכלוסיה תשוש להעניק לחוסין תמיכה בלב ובנפש, בניגוד לרצון אש"ף, כי שעה שהכיבוש הישראלי יישאר דמעשה.

האוכלוסיה המקומית אוהדת את אש"ף, ורואה בו את נציגה הלאומי. אם אש"ף יאסור עליה לשתף פעולה עם מוסדות הממשל העצמי, קשה יהיה למנִי־היגוי הגדה לאיש אותם. במקרה זה יישִי־ארו המוסדות בלתי־מאוישים, והדבר יקִי־שה עוד יותר על הירדנים לקחת חלק במישח.

הנוכחות הצבאית הישראלית תישאר, מבחינה צבאית, יישארו שטחים אלה למע־שה איזור כבוש.

הממשל הצבאי הישראלי יפורק, במ־קומו יבוא ממשל מורכב, שקשה לחזות מראש את טיבו. הדבר יהיה תלוי ביחסם של הגורמים האחרים: ירדן והאוכלוסיה המקומית.

המנך חוסין כבר הבהיר שאינו נלהב להסכם. הוא ביטל את פגישתו עם אל־סאדאת במארוקו, כי פגישה כזו היתה מעניקה להסכם בגין—אל־סאדאת, בעקי־פין, גושפנקה של הסכמה ירדנית. הוא נהג בזהירות מופתית, כרגיל. הוא חזר הביתה, כדי לבדוק את המצב, לחשוב ולהחליט.

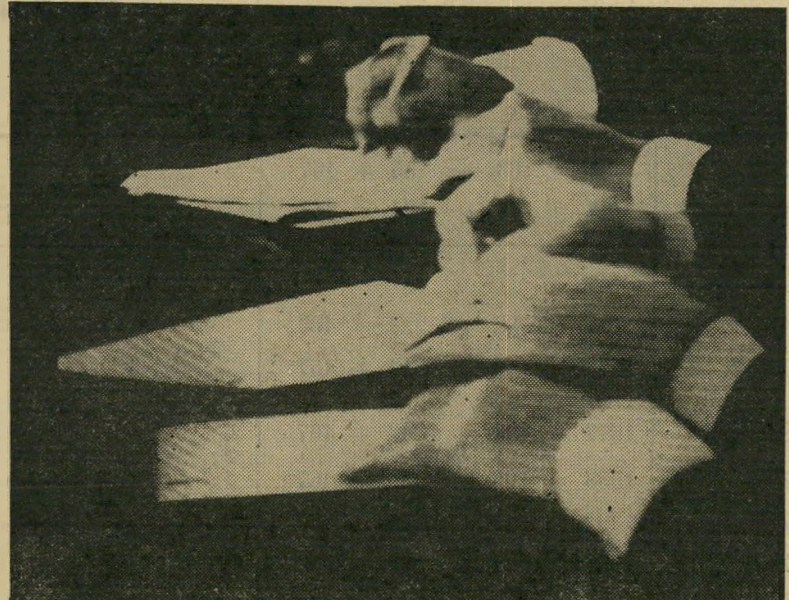
השאלה הגדולה היא: מה יכול חוסין להרוויח מהצטרפותו להסכם?

בעקיפין מוצע לירדן להשתתף במין קונדומיניון ישראלי־ירדני על הגדה, או ישראלי־ירדני־מצרי על הגדה והרצועה. הדבר מזכיר במיקצת את המצב ששרר בשעתו בסודאן, כששלט שם קונדומיניון בריטי־מצרי, שלא היה אלא מסווה לשיל־טון קולוניאלי בריטי.

בוודאי אין לירדן עניין נהנה את הגדה, בחסות הכיבוש הישראלי ליום, בניגוד לרצון האוכלוסיה המקומית. הדבר היה מטיל עליה את כל המיגרעות והחסרונות של מימשל זר שנוא, מבדי להעניק לה אף אחד מהיתרונות שז קבלת ה־גדה בחזרה.

להלכה מדובר בהסכם רק על משמרות צבאיים משותפים, ישראליים־ירדניים. ל־אורך הגבול, כן מדובר על זכותם של „ירדנים“ להשתתף בכוח־המישטרה המ־קומי, שישטר את תחום האוטונומיה.

כדומר: ירדן תסתבך במיד־חמה עם אש"ף, מבדי לקבל שום תמורה עִי־כך.

שלושה זוגות־ידיים חותמים על ההסכם

קשה להניח כי חוסין ייכנס למלכודת זו. אלא אם כן ישתכנע כי האוכלוסיה המקומית רוצה בכך בלב שלם. למה לו להסתכן במלחמת־שיחורור פלסטינית, ש־תהיה מכוננת נגדו ונגד מישטרו? למה

בי"ס לדוגמנים/יות

וטפוח החן והיופי

מירי זמיר מורה ראשית
מוקה קריגר מנהל בית הספר

נפתחים!!

★ קורס לדוגמניות שמנות
★ קורס לדוגמנים/יות — רגיל

קורס דוגמנות לילדים

הקורסים בהדרכת מיטב המורים בארץ למסיימי הקורס — תעודות גמר

רח' סירקין 7, גבעתיים. 723441

exclusive

נחלת

כל מיין

ימצא ארנק ב- כל מיין

דיוגור 101 ת"א
ארנקים ומוצרי עור

טנט "מורלה"

קיים רק קמזוג אחד של מורלה
היזהרו מחיקויים.

"רובקס"

הגיע מזאי חדש של הצלחות
הנפלאות של "רובקס"

תן טרמפ לחייל

מחפזה מנהל מסחרי

נסיון רב בתעשייה
מעוניין בניהול עצמאי
של חברה מסחרית

אפשרות גם השקעה.

לפנות לתד. 44077 ת"א
עבור מנהל מסחרי.

כלי-נגינה

גיטרות — אקורדיונים
פסנתרים — אורגנים
מיתרים — חלקים

★ השאלה
★ תיקונים
★ מכירה

א. גינצבורג אלנבי 48 ת"א
פנת רח' גאולה, טל. 03-57773

במקום טוב באמצע

(מול דיזנגוף סנטר)

נשמח לראות אותך
במספרה החדשה של איציק
ברח' קינג ג'ורג' 50 ליד קולנוע מקסים:
איציק, צ'רלי, גדעון ואיציק הקטן.

צ'רלי מ, מירו-יוניסקס",
השתחרר מהצבא
ועובד אתנו.

איציק

איציק עושה אנשים יפים

כל מיין

דיוגור 101 ת"א

ומוצרי עור

העולם הזה

תעריפון המנויים של

התל מ" 1.8.78

ס"ה	לחצי שנה		לשנה בלירות		מחיר העתון
	ס"ה	מ.ע.מ.	משלוח	הוצאות	
310	585	63 +	55 +	467	דמי חמנוי בארץ לכל ארצות תבל בדואר רגיל
385	741	79 +	195 +	467	
415	777	83 +	227 +	467	דמי המנוי לארצות חוץ בדואר אוויר אירופה ארה"ב, קנדה ומקסיקו ונצואלה, ברזיל, ארגנטינה, קולומביה, אוסטרליה, ניו זילנד, פרו גאנה, חוף השנהב, טנזניה, רודזיה, זמביה ניגריה, דרום-אפריקה, טוגו וחבש פנמה, סינגפור, טאיוון תאילנד, הונג-קונג ונפאל
580	1128	121 +	540 +	467	
855	1677	180 +	1030 +	467	
790	1553	166 +	920 +	467	
710	1392	149 +	776 +	467	
780	1531	164 +	900 +	467	
610	1195	128 +	600 +	467	

זהו מיסמך

אנושי מזעזע:

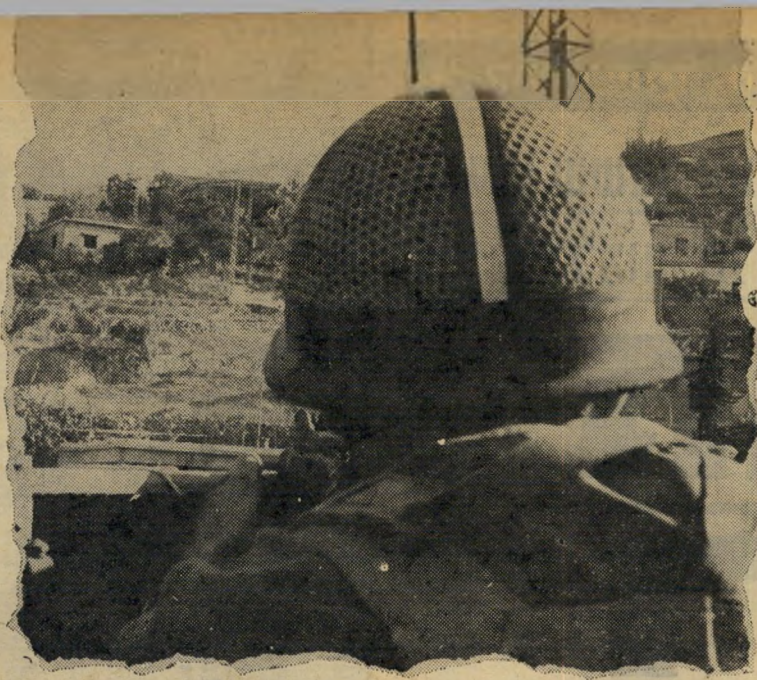
ידידיו של

חייל שהשתחף

בזריקת פצצות

גז על

ילדים ערביים

לפני כחמישה חודשים הודח מתפקידו תת-אלוף דויד הגואל, מי שהיה ראש מיפקדת צה"ל בגדה המערבית. הוא נמצא אחראי על העברת דו"ח כוזב למטכ"ל, על דיכוי הפגנות תלמידים ערביים בשטחים (העולם הזה 2123). הדו"ח ניסה לחפות על זריקת רימוני גז מדמיע לתוך כיתות בב"ס יסודי בבית-ג'אללה, שבוצעה על-ידי חיילי צה"ל בפקודת קצין בכיר, "שדמות" פירסם בגיליונו האחרון את וידויו של חייל שהשתחף בפעולה — החפץ בעילום שמו. להלן הנוסח המלא של הוידויו המוקלט:

מונולוג של גז מדמיע

באמת סבלו כמה זמן, אבל אחריכך היה להם טוב, כי יהיה שקט בעיר.

"ערבי טוב

זה ערבי מת"

אנחנו באנו מזועזעים אל החברה האחרים. היו כמה שהצדיקו את המעשה, בזה שאין ברירה, ערבי טוב זה ערבי מת. זה מעניין מאד, בדרך-כלל הם היו דתיים, כלומר, חבשו כיפות, אלו שהצידיקו, או ראו שיש הצדקה כסויימת. כמצידיק, לא כל הדתיים, ואולי בלי קשר לדת דווקא. הם כנראה מאמינים שיש צורך שהשטח הזה יהיה שלנו, והם פשוט אמרו שכדי לדכא אותם, וכדי שתהיה לנו שליטה, צריך להפעיל יד חזקה. כי זה חלק ממדינת-ישראל, ומותר לנו לעשות הכל, כדי שהחלק הזה לא ילך מאיתנו. זה הרי בטא גם בזה שהם היו מרביצים מאד חזק, במהומות. היו תמיד מתנדבים להריצ.

באמרו דברים כמו בואו נפסיק לצאת לסורים, הפסקנו לעצור ערבים, היינו עוצרים רק במיקרה שמוכרחים. זו היתה החלטה אישית, לעצור רק במיקרה שמוכרחים, שבטוחים שצריך, כי היתה הוראה לעצור כל מי שרק חושבים שאולי...

זה התבטא בזה ששנינו סורים והשיתדלנו לא להפגין יותר מדי נוכחות. ניסינו לעשות סורים איך שנראה לנו ולא למימשל. התחלנו לראות שבעצם זה שם מפגנים נוכחות רבה זה רק מעורר אותם. העדפנו, החברה ששעשו את זה, לא לשורח על זה בינינו. היתה כאילו הסכמה על זה. הרי זה לא מקור לגאווה גדולה.

מנהל בית-הספר ראה כל מה שאנחנו עושים, עמד בחוץ ולא ידע מה לעשות. עמד ושחק, נדמה לי שניסה למשוך מיישהו, אבל לא אמר שום דבר, נראה המום. הבעיה האישית שלי, כאדם, כמי שקריבל הנינוך מסויים, ואין לו שום דבר נגד ערבים, איך אני הגעתי לזה שאני זורק את הרימון, כי באיזה שהוא מקום אף אחד לא היה אומר לי כלום אם לא הייתי זורק. לי באופן אישי, והנה פתחת את הדלת וזרקתי את הרימון, הייתי יכול גם לא לזרוק, אף אחד לא היה אומר לי כלום. אף אחד לא היה יודע מה.

ופה השאלה שאני שואל, אולי גם בעיקר בזה השואל, כשחנקו יהודים בנו, אולי מה שקרה לי לרגע, זה מה שקרה לגרמנים במשך הרבה שנים. שינאה עיוורת וחוסר-חשיבה. ואני שואל, איך אני צריך להמשיך ולפתח את המחשבה הזו, כי יום אחד זה יכול להביא אותי לזה שאהרוג אנשים סתם כך. האם באדם מצוי הצורך להרוג ולהכאיב לאנשים אחרים? ואולי גם בקרב ממש, כשארעה מישפחה ערבית, אהרוג את כולה, זה מה שמעניין אותי. היה איתנו אחד שבכל מהומות תמיד השתדל לא להכות. התגבר כלכלת מאחור בחיפוי. וגם הוא זרק, ואחרי זה הוא בכה.

הודעו לאחרי-מכן. ידענו שהרימונים הם לא הורגים. הם לא יכולים להרוג בשום אופן. הכי הרבה גורמים לעלפון, ולרוב רק לריח רע ולדמעות בעיניים. ראינו את זה כאיזהו נקם. אבל לא חשבנו שהתוצאות תהיינה כאלו, שבעצם הילדים יפחדו, לא יבינו ויפצו מהחלונות.

"יהיה

להם טוב"

יש הוראות מפורשות ממש, שאסור להיכנס לבתי-ספר, והקפידו על ההוראות האלה כל הזמן. ואנחנו לא שאלנו את עצמנו, למה פתאום נותנים לנו הוראה להיכנס לתוך בית-ספר. יותר מאוחר הסתבר שאותו בעל-הדרגה עשה את זה על אחריותו בלבד. חרג מהפקודות של הרימון. היינו בשבילו כלי לפרובוקציה. דווקא אחרי המעשה התגברה זריקת אבנים על מכוניות והקמת מחסומים. זה נתן להם תנופה, שאלו אותנו מהמימשל: איך לדעתנו אפשר לשלוט על מאה וחמישים אלף ערבים בלי להיות קשה איתם. אמרו שכל הזמן צריך להזכיר להם ש אנחנו קיימים. עלייך שער בית-הספר דייברנו אחרי-כך עם בעל הדרגה. אמרנו לו שהוא משוגע, שהוא מטומטם, שאנחנו לא מבינים איך הוא הגיע לתפקיד, שמכסי מום הוא יכול להיות קצב.

אחרי שהטחנו נגדו את כל המרידות, הוא ניסה להסביר, אבל הוא לא רצה להיכנס איתנו לשום עימות, לשום ויכוח.

עמדנו עלייך הדלת כדי שלא יוכלו לצאת. אחרי-כך קיבלנו הוראה בקשר, כשיצאנו למיסדרון, להקיף את בית-הספר וללכת לחפש את אלה שברחו. היקפנו את בית-הספר ופתאום ראינו ילדים בני 8-10, על החומה, שבזרי רגליים. גם למטה, בימיגרש, ושכבו כמה. איזה עשרה ילדים. האמהות שהביאו את הילדים ראו כנראה שמתבצעת איזו תכונה, ולכן לא עזבו את בית-הספר. הן היו על איזו רמפה שממנה הסתכלו. אני חושב שאלו האמהות, סר-הכל אני לא יודע בדיוק. בכל אופן, הן ראו את כל המעשה. הילדים כנראה נבזו מאד, והם ניסו לברוח דרך החלונות. ואז, כשראנו את הילדים שכובים, הבנו פתאום מה עשינו, הבנו מה שקרה פה, והיה מי שאמר שבעצם לא עשו לנו כלום, שום דבר. פינינו את הילדים, בעצמנו, לבית-החולים. עלינו לבית-הספר, למעלה, ופתחנו את הדלתות, כדי שהגז יצא. הילדים נפלו לנו בידיים כמו פרפרים. כמה ממש התעלפו. כמו פרפרים אחרי שאתה מרסס אותם בפוטוסקס.

כולנו הרגשנו פתאום, באיזה מקום, ש מה פתאום אנחנו עשינו את זה. היינו ארבעה קיבוצניקים ושני עירוניים. התיחלנו לחשוב, איך עשינו את זה. איך אתה מגיע למצב, שאתה, כאדם שחונך על ערכים מסויים, שגם אדם אתר הוא אדם, איך אתה פתאום הולך לזרוק רימון על ילדים בני שמונה, אין להם אפילו אפשרות להתגונן. שום אפשרות. מה פתאום אתה זורק ועליהם רימון? למה אתה לא חושב על זה? למה אתה ביכלל לא מהרהר

עייף יותר זה עצם זה שאני עשיתי את זה. זאת אומרת, שפתאום כל הערכים וכל הדברים נעלמו. ברגע מסויים. ברגע מסוים, פתאום עשיתי דבר שאני לא מאמין שאני יכול לעשות אותו.

היו התפרעויות, קיבלנו הוראה ללכת להפגין נוכחות. כל העניין היה גם על רקע מיבצע ליטני, הפעולה בלבנון, כשר היתה תסיסה בכל הגדה, ולכן רצו לדכא בכל מקום. כמה שיותר מהר. זרקו עלינו אבנים. היינו בערך 20 איש.

היתה התפרעויות של סטודנטים, במיכ"ל. הגענו כדי לעצור אותם ולפזר. כמו לומר, שיש שלטון שדואג לעניינים שם, ושוה ושהם לוקחים את העניינים לידים זה לא גורם שיהיה יותר בסדר. הם זרקו אבנים, ובקבוקים. עלינו. לפני שהגענו הם חסמו את הכבישים. היתה הוראה שר אסור להיכנס למקום בו הם היו ושממנו נזרקו האבנים. הם זרקו עלינו אבנים ואנחנו ראינו אותם ואסור היה להגיב, לזרוק חזרה או להיכנס לשם. פשוט עמדנו.

הסתתרנו או השתמשנו במגינים, כי ציוד שלנו, וכמובן שבאיזהו מקום הדם עולה לראש, במיוחד כשאתה חושף את האבן, לא סתם חצץ, ממש בלוקים.

גם אני קיבלתי אבן. היו כאלה שעזבו, שקיבלו מכות ממש מכאיבות. אחד נפץ תחת פצע ביד, לא משהו רציני מדי. קירבלנו כיתאות לא לעשות שום דבר. פה ושם ירה מישהו רימון-גז באוויר, כדי שיהרוק תיקח את זה אליהם ושיפסיקו לזרוק. היינו עצבניים. באותו רגע היינו מוכים גים לעשות הכל כדי להיכנס לתוך המיכ"ל. אבל היתה הוראה ברורה שלא להיכנס. פתאום קיבלנו הוראה בקשר, לשייח כמה חברה לבית-ספר, לא ידענו איזה בית-ספר הוא זה. הגענו למקום, מרחק של 10-5 דקות נסיעה, 3 ק"מ בערך, שם בעל-הדרגה שנתן לנו רימוני-גז ואמר שנעלה אל בית-הספר ונזרוק את הרימונים בתוך הכיתות.

"שינאה

שהצטברה

בית-הספר הוא בן שתי קומות. היינו מאד חמים, ואפילו שמחנו לעשות את זה. ברגע הראשון אפילו אמרנו, הנה, אפשר להחזיר, רצנו לשם בכל ה מהירות. השארנו מאחור את הנשק והי קסדות והמגינים והתרמילים — ידענו ש אליו ילדים — ורצנו עם הרימונים. לא ראינו אף אחד במיסדרון. היו איזה שלושה ארבע כיתאות עם דלתות סגורות. פתחנו. ראינו ולא-ראינו את התלמידים. הסתכלנו בחטף, גם הם הסתכלו עלינו. היה זמן. אני מניח שאם לא היינו רוצים לעשות את זה, היינו יכולים לא לעשות את זה. גם המורות היו בתוכן. הן הסתכלו עלינו, אנחנו עליהן, שניה אחת, ואז זרקונו את הרימון וסגרנו את הדלתות. אפילו

"הילדים נפלו לנו בידיים כמו פרפרים. כמה אמש התעלפו. כמו פרפרים אחרי שאתה מרסס אותם..."

זה ביכלל לא היה בראש שלו. לא היתה אצלו שום חרטה על העניין. זה היה אצלו עניין לגאווה, ממש גאווה. בשיחת סיכום כללית של המילואים הוא שיבת אותנו על המקרה הזה ואמר שהתנהגנו כחיללים אמיצים. וכולם צעקו לו שיש לו מזל שכבר השתחררנו, אחת היינו מסרבים פקודות.

בעצם כולם אמרו לו שהתנהגות של המימשל מובילה אותנו לחשוב שבעצם בהרבה מקרים היינו צריכים לסרב פקודות. הוא אמר לנו שהוא אוהב את הערבים לא פחות מאיתנו, אבל כדי לקיים את תפקידו בצורה נכונה, הוא מוכרח לנהוג ביד קשה. ולפעמים הוא צריך לעשות דברים קיצוניים כדי שהאחרים יפחדו. והדבר הקיצוני ביותר שעשה זה מה ש אמר לנו לעשות. ובוה, לדעתה, הוא הביא את השקט לעיר. או אולי אותם הילדים

אם מה שאתה עושה הוא נכון? מה פת"אום ביצעת את ההוראות האלה בלי לחשוב פעמיים.

ברור שאם היינו באים לשם בבוקר, לפני המיכללה, לא היינו זורקים שום רימון. לגבי מה שקרה לי, ההסבר שלי הוא שה איזשהו נקם על אותה אבן שחטפתי, ותוצאה של אותה שינאה שבאותו רגע הצטברה בי.

כשהגענו לא היתה שום פעילות, יכול להיות שלפני שהגענו היתה הפסקה, ור בעלי-הדרגות איבחנו את זה לא נכון וחשבו שהם עושים הפגנה. לא ראינו שום סימנים שזרקו אבנים. לא נזרק עלינו שום דבר. גם לא ראינו אותם בחוץ. בעל-הדרגה שהיה שם, כנראה ראה אותם בחוץ, עושים תנועות מגונות, ואז הרגיש שהולך לקרות משהו ונתן הוראה, בעל-הדרגה שמעליו לא היה שם. וגם הוא די

★ קמפ דייוויד: הסכם השלום ★ קמפ דייוויד

העונש שעבר את שני המנהיגים: 13 יום
בלי מצלמות טלוויזיה ובלי עיתונאים

מחנה דיכוד דה-לובס

השולמים בכיפה
שיעור באידישקייט לנשיא קארטר בקמפ־דייוויד.
בגין, קארטר וואנס חבושים בכיפות בסעודת ליל
שבת לאור נרות, עם יין לקידוש, געפילטע פיש וצימעס. ביניהם יושבת עליזה בגין.

המחותנים

שר־הביטחון עזר וייצמן ושר־החוץ משה דיין, שהיו שושביני
הסכם השלום בקמפ־דייוויד, ניהלו את המגעים האישיים עם
הנשיא סאדאת, בעוד שבגין (למטה) נפגש עימן לשיחות רק בנוכחות גיימי קארטר.

ער
לק

יתר
התגור
הנחה
במלון
במלון

זו של
אביגד
הנסת.

פגישה

שלב התקרבות בין נשיא מצריים אנוואר אל-סאדאת וראש-הממשלה מנחם בגין בקמפ-דייוויד מומחשים בסדרת תמונות זו. הפגישה הראשונה בין השניים היתה עדיין מסויגת, מושפעת ממשקעי העבר.

צחק

בגין וסאדאת מחפזים על מבוכתם בהתבדחויות הדדיות. בשיחות שלא לעיני המצלמות הם החליפו ביניהם דברים קשים ולא פעם עמדו השיחות בשל כך בפני פיצוץ. רק בסיום הוועידה נפגשו השניים ללא מתווכים.

האיש עם המטריה

תמונה שמתנגדי הנסיגה ודאי ישו אותה לתמונתו של צ'מברליין החוזר מוועידת מינ' כן. אולם לגבי בגין היא מסמלת אולי הגנה מפני גשם הנאצות שימסירו עליו יריביו. בתמונה: מזכירו של בגין, יחיאל קדישאי, מסוכך עליו במטריה בקמפ-דייוויד.

חיבוק

תמונה המסמלת את שבירת הקרח בין שני המנהיגים. החיבוק האמיתי בין השניים היה בתום נאוניהם בבית-הלבן אחרי חתימת ההסכם לשלום. בתמונה משמאל: בגין וביגנייב בוז'ינסקי בטיוול-בוקר באחד משבילי קמפ-דייוויד.

במשך 7 שנים לא הצליחה הזמרת נורית גלרון

גדולי הנגנים

מתחרים עליה

אישיותם הבימתית מאשר את קולם הבלתי מהוקצע עדיין.

אוקטבות

לא ידועות

נורית גלרון היא יוצאת דופן מבחינה זו. היא ניחנה בקול נפלא, באי שיות בימתית ובטעם בלתי־רגיל בבחינת שירה. גם היא, כרבים מאחיה ואחיותיה הזמרים, שרה מאז שזכתה את עצמה. אלא שהיא, בניגוד לאחרים, לא חשבה מעולם להפוך את השירה למיקצוע. נורית גדלה בהרצליה, סיימה שם את בית הספר התיכון, וכשהגיעה שעתה להתגייס לצבא אמרה: "למה לי להיות פקידה, אם אני יודעת לשיר?" וצורפה לצוות־הווי־גולני.

שם, בצוות, נגמר לה מהשירה באופן סופי. נורית, שוב, בניגוד לזמרים רבים אחרים, אינה זוכרת את שנות שירותה בלהקה הצבאית כשנות חייה היפות ביותר. נהפוך הוא: "אני שונאת את תקופת הלהקה הצבאית. זה היה איום ונורא. כשי-

עם רמי לוי

הפסנתרן של נורית גלרון. רמי של נורית, הוא כתב למענה קטע ווקאלי

כוכב

נוכח

ש בא הנסיך, בדמותו של המפיק אשר ביטנסקי, הרים את הסנדל ונעל אותה לרגלה הקטנה של נורית. הוא החליט להציע אותה אל ההצלחה. במדינת־ישראל אין זה מקובל שאדם יתחיל את הקאריירה שלו בגיל 27. אין זה מקובל שאדם יגיע לפתע מאחרי הקלעים ויזכה להכרה בכישרונו. ביגלל ריבוי הלהקות הצבאיות, שהצמיחו כוכבי בני שמונה־עשרה, כוכבם של מרבית הזמרים דרך בתחילת שנות העשרים של המאה ה-20, והם הגישו עצמם לקהל כצעירי בוסר, לא בשלים, המוכרים יותר את אי-

אני לא מאמינה שזה קורה לי, אני משפשת עיניים ופוקחת אותן ולא מאמינה שכל מה שהולך איתי קורה עלי־באמת. כל כך הרבה שנים אכלתי אותה, עד שכעת, כשהכל הכי טוב־שיכול להיות, קשה לי להאמין. אני כל כך גאה שאמנים מהשורה הראשונה מסכימים לנגן בשבילי. לפעמים אני חושבת לעצמי, שזה לא יכול להיות שהם מלווים אותי בערב משלהם. באמת, זה קורה לי?!"

לנורית גלרון (27) שיער מתולתל ועיניים חומות בהירות. סינדרלה אלמונית, ששכחה את סנדלה על גרם המעלות, עד

"כל כך הרבה שנים אכלתי אותה, שעכשיו, כשזה קורה לי, קשה לי להאמין!"

עם טוענת

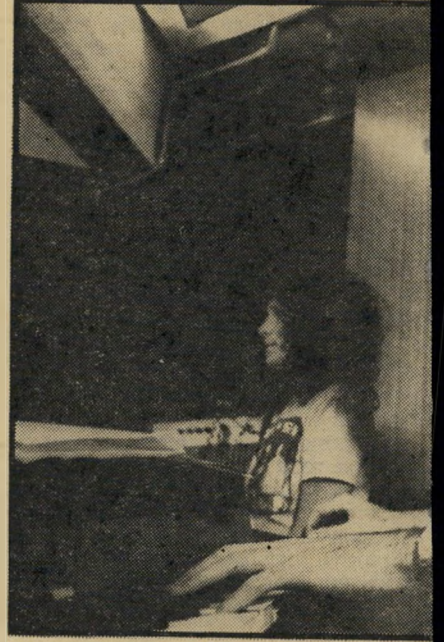
השתתף שיר לאוניברסיטה

ת גלרון לצאת מאלמוניותה - ולפתע

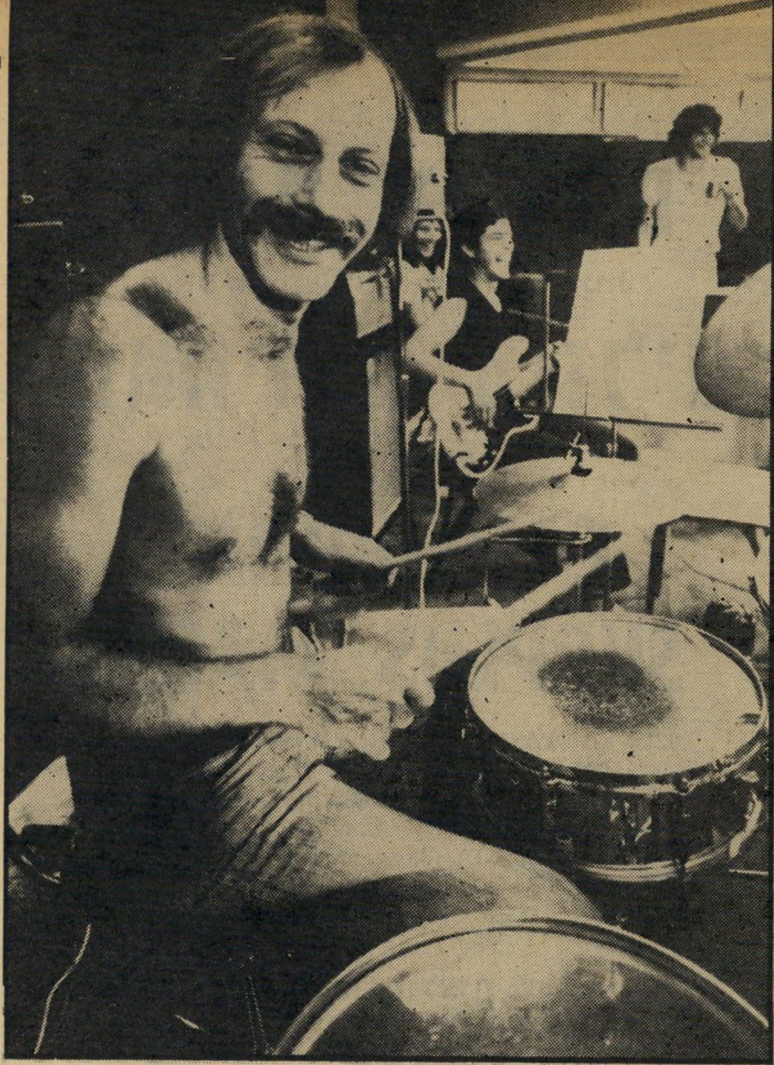
לפרנסתה עבדה כמוכרת סנדוויצ'ים. ואז, כשהיתה עסוקה במריחת מיונו על נק' ניק עטוף בענבניה ומלפפון חמוץ, אמרו לה חבריה במעונות הסטודנטים: "למה שלא תתפרנס מחלטורות במקום למכור סנדוויצ'ים ולהשמין?"

נורית, שהיתה מנגנת לחבריה על הדשא במעונות, השתכנעה כי למרות הטרומה של הלהקה הצבאית יש לה עדיין מה למכור. היא ניגשה לאמרגן — היא מסרבת בתוקף לנקוב בשמו — והוא לא רק ששינה את שם מישפחתה מקלימבורד לגלרון, הוא גם הלח אותה לדיסקוסקים ברמלה. היא לא אהבה לשיר את מה שהם אהבו לשמוע. והם לא אהבו לשמוע את מה שהיא אהבה לשיר.

אחרי תקופה קצרה של רומן בלתי מוצלח בין בנייהתישחורת של ליברפול הישראלית ונורית גלרון, החליטה הזמרת לרדת אל טעם העם. אך לא הצליחה להחזיק מעמד. היא שרה ושנאה את עצמה. עד שפגעה ביעל גרמן. יעל בת השלושים פתחה בפניה של נורית אפיקים חדשים. הפסנתרנים והמלחינים גילתה לנורית כי היא מסוגלת להגיע בקולה לאוקטבות ולאיכויות שלא היו ידועות לה. היא הלחינה עבורה את השיר בא אלי ושירים נוספים. נורית, יעל, הפסנתר והגיטארה ניגשו לכנס רכזיתרבות של הקיבוצים והפכו לשלאגר. הן חרשו את הארץ לאורכה ולרוחבה. יעל ליד הפסנתר, נורית לפני המיקרופון. וכך הפכה נורית לזמרת ידועה

חנוך והמנהל המוסיקלי של ערב היחיד של יתר על הצעות אחרות כדי להשתתף בערב מיוחד וטוען כי הוא מאמין בה כזמרת.

עם אהרלה קמינסקי

מי שנחשב למתופף מיספר אחד של יש"ר, ראל, שדחה הרבה הצעות כדי להשתתף בערב היחיד. אהרלה מלווה את נורית לא רק בתופים, כי אם גם באוסף הנדיר של כלי ההקשה שברשותו. אל החזרות הוא מגיע עם כלי הקוקר ספניאל שלו, קוקר, ונורית, האוהבת כלבים מושבעת, מקדישה לו תשומת לב לא פחותה מזו שהיא מקדישה לנגנים.

נגן הסקסופון האנגלי, שעלה לפני כמה שנים לארץ ונחשב לאחד מנגני הג'אז המעולים בארץ. מנגן בערב בקלרינט ובחליל. נורית כי אינה מאמינה שאמנים בעלי רמה כאלה מלווים אותה, ומרגישה שהיא זו המלווה אותם.

רתי מהצבא החלטי שאני מפסיקה ל- ובמקום ללמוד שירה ומוסיקה, פרשמה רסיסת תליאביב ולמדה תיאטרון וקולנוע.

עם אביאל סגל

שהוא התגלית השניה של ערב היחיד של נורית גלרון. אביאל מנגן בגיטארה באס והשתחרר זה עתה משירותו הצבאי. הוא התגלה על ידי דני סנדרסון, הוצף הצעות עבודה, שכן שוק הבידור צמא לידים מיקצועיות, והוא בחר להופיע עת נורית גלרון. בזמן צילומי הכתבה השאיל לה את חולצת הטריקו שלו, כדי שתראה יותר יפה.

הקהל הרחב. היא שרה לבושה בשימלה לבנה, שיערה המתולתל מונח ברישול על כתפיה. את שירו של אילן וירצברג הלילות הקטומים. השיר לא זכה אומנם במקום הראשון אך הפך להיות אחד השירים המושמעים ביותר ברדיו. אז גם הזומנה להופיע בערב שירי-נעמי-שמר. לי-אחר מכן לא שכתה אותה המלחינה הויר-תיקה והומינה אותה להשתתף בערב שירי-רחל. שירי-שבת בתוכנית של הרב שמואל אבידור הכהן ונורית הפכה מוכרת יותר.

בחוגי הזמרים עברה השמועה כי זמרת מעולה מסתובבת בעיר. היא החלה להסי-תופף בחברת אמנים מפורסמים. הופיעה (המשך בעמוד 36)

הלילות

הקסומים

ה חופעות במלווייה גילו לקהל הישראלי זמרת חדשה ומעניינת. אך זסטיבל הילדים סלל את הדרך שלה אל

והחשדנות. ששימשו מחסום להתפרצות רגשות המונית אדירה, שפריצתה הדרך ל- שלום היתה ראוייה לה. למודי אכזבה מהתלהבות היתר, שאפפה את המדינה כולה עם ביקורו של נשיא מצריים בישראל, חששו האנשים לנחול שוב אכזבה דומה.

משמעות בפורה. ואומנם, לא חלפו אלא שעות מיספר מן הבשורה המרנינה והסקפטיות התגברה והלכה.

בשני הנושאים המהותיים המרכזיים, שבהם נדמה היה כי ממשלת ישראל נסוגה וויתרה על עמדותיה המסורתיות, נאמרו דברים סותרים, שיצרו בלבול ואי-ידיעה, וכתוצאה מכך חרדה לגורל הסיכוי שזה עתה נולד.

העיקרי שבהם היה נושא ההתנחלות — אחד מעקרונותיו המוקדשים של מנחם בגין. על פי ההסכם שהושג בקמפ-דייוויד אמורה היתה ישראל לנטוש את רעיון ההתנחלות בשטחים המוחזקים, להקפיא התנחלויות נוספות בתקופת המשא-ומתן ולפעול לפירוק ההתיישבות שכבר הוקמה בחבל ימית. כך פירשו את נוסח ההסכם מצריים וארצות-הברית וגם אורחי ישראל שקראו אותו בעיון. אלא שאז הסתבר שלמנחם בגין יש פירוש שונה לחלוטין לסעיפים הנוגעים להתנחלויות. הוא לא הסתיר אותם.

העם

שימחה כלואה

החשדנות והפיקפוק

דיוו את

הרגע ההיסטורי

הרגע הנכסף הגיע — אבל קבלת-הפנים שנערכה לו, לא היתה צוהלת ונלהבת אלא חרישית ומאופקת.

כאשר התעוררו אורחי ישראל ביום הראשון השבוע, הסתבר להם להפתעתם המוחלטת כי השכימו לעידן חדש. בעוד הם נמים, הושג במרחק אלפי מילין ממיטת-ההסכם על חתימת חוזה-שלום בין ישראל ומצריים. מה שנראה כבלתי-אפשרי התגשם.

אבל ההפתעה המשמחת לא הוציאה את אורחי ישראל מכליהם. אנשים לא נפלו זה על צווארי זה בחיבוקים ונשיקות, כפי שאפשר היה לחזות את הרגע בו ייודע על פריצת-הדרך לשלום. מהשירות הא-ריכות של המכוניות שהסיעו את העם למקומות-העבודה לא בקעה תרועת-צופי-רים, כמו בימים בהם התבשר העם על נצחון בינלאומי במישחק כדורסל, למשל. היו חיוכים והיו ברכות, אך השימחה הי-

ללוס אנג'לס

אל תחמיץ את ההזדמנות לקנות

במחירים מוזלים

בבית המסחר

CALIFORNIA SURPLUS MART

6263 SANTA MONICA BLVD. (Corner Vine)
HOLLYWOOD — 465-1002 465-5525
Mondays-Fridays, 8:30 a.m. — 9 p.m.
Saturdays, 8:30 a.m. — 7 p.m.
Sundays and Holidays, 10 a.m. — 5 p.m.

בין מוצרינו תוכל למצוא ביגוד הכולל:

★ מכנסיים וחולצות של

LEVIS AND WRANGLER

★ אוברוולים

★ נעליים

★ ועוד פרטי לבוש רבים ומגוונים

★ אביזרי מחנאות

הפגנת-השרים כתל-אביב לכבוד הסכם קמפ-דייוויד
מה היה קורה אילו היה בגין באופוזיציה?

קודם כל, טען בגין, הקפאת ההתנחלויות חלה רק על תקופת שלוש החודשים עד לחתימת חוזה-השלום עם מצריים. גם כך עדיין יש שטחים ואפשרויות להקמת התנחלויות נוספות.

גישה אמביוואלנטית דומה התגלתה גם לגבי הבעיה הפלסטינית. הסכם המיסגרת לשלום במזרח-התיכון כולל סעיפים המצי-ביעים על נסיגה מהותית ברורה של ממשלת-ישראל בנושא הפלסטיני. מנחם בגין חתם על דברים שקודם לכן לא העז להע-לות על דל שפתיו:

● "מצריים, ישראל, ירדן ונציגי העם הפלסטיני ישתתפו במו"מ על פתרון הבעיה הפלסטינית על כל היבטיה..."

● "נציגויות מצריים וירדן עשויות לכלול פלסטינים מן הגדה המערבית ועזה, או פלסטינים אחרים כפי ש-יוסכם עליהם באופן הדדי."

● "הפתרון שינבע מן המשא-ומתן חייב להכיר גם בזכויות הלגיטימיות של העם הפלסטיני ובדרישותיו הצודקות..." בעקיפין היתה זו הכרה בישות פלסטי-נית ובזכותו של העם הפלסטיני להגדלה עצמית. כאשר הוצגה משמעות זו בפני בגין הוא ניסה להפחית מערכה ולהציגה כמסישתיים בלבד, או כמחווה שעשה עבור מארחיו האמריקאים מבלי שהתכוון לכך.

כפל-לשון זה יצר מצב של אי-בהירות ואי-ידיעה, שהוא מירשם בדוק לחרדה. כמו בשיר המפורסם יכלו אורחי ישראל לשאול השבוע את ממשלתם: "כשאת אר-מרת, כן? — למה את מתכוונת?" הפעם, בניגוד לחששות, נראה כי מגוי וגמור עם מנחם בגין לומר "כן" עד הסוף.

ספונטאנית לא גאתה וגלשה להתפרצות רגשות. אפילו חגיגת-השלום המאוחרת, שערכה עיריית תל-אביב עוד באותו ערב בכיכר מלכיים-ישראל, חסרה ספונטאניות והתלהבות.

על פי התחזית ציפו שם לקהל של רבע מיליון איש. באו פחות מ-30 אלף. לא היתה זו הפגנת תמיכה והזדהות. קהל מקרי ובלתי הומוגני צפה באיפוק במופע-אמנים ובקולות נואמים, שלא הלהיבוהו. מנת-השלום הונחה במפתיע על השול-חן. אבל העם לא ידע כיצד לאכול אותה. היוצרות התהפכו. האם היתה זו ההפתעה שבהנחת מהלומת-השלום, ש-גרמה לתגובה מעין זו?

חסידיו של מנחם בגין ותומכי מדיניות-הממשלה היו המומים. שעות מספר קודם לכן עוד היו מוכנים להגן בחירוף גפש על התיוה, שאסור לוותר על שטחים אפילו תמורת שלום-אמת. חוץ מזה, טענו, סאדאת לא יהיה מוכן לעולם להציע שלום-אמת לישראל, אפילו במחיר השטחים, והנה התהפכו היוצרות. לפתע היה עליהם להצדיק את כל מה שטענו נגדו בקנאות. מחנה השלום היה המום לא פחות. אנשיו לא יכלו שלא לתאר לעצמם מיד מה היה מתרחש במדינה אילו הסכם השלום, עליו בישרו אמצעי-התיקשורת, היה מושג עלידי ממשלה אחרת, כשמנחם בגין מנהיג את האופוזיציה. אין צורך בדימיון פרוע כדי לתאר את הפגנות-המחאה, התפרצויות-הזעם הפומביות וה-הסתה נגד מה שהיה מכונה אז בוודאי כ"מעשה בגידה". אילו היו אלה מנהיגי השמאל שהיו מביאים את בשורת השלום במתכונת זו, אולם יותר מכל, היו אלה הפיקפוק

"רובקס"

הגיע מאי חדש של הצלחות הנפלאות של "רובקס"

בעיות ולבטים בחיי המין

מאת

ה"ר מרדכי זידמן

הוצאת רשפים

טפס "מורלה"

קיים רק קמיון אחד שני מורלה היזהרו מחיקויים.

חילות, נשים ונערות!

עבורן נפתחים קורסים להרזיה מכוונת.

בשיטה חדשה בהדרכת מורה מעולה

באולם ממוזג.

הרזיה מובטחת

אולפן
לאה פלטשר

אכן גבירול 50, תל-אביב, טלפון: 267682

נא להתקשר בשעות הבוקר בין השעות 1.00-9

אגווי

כאי

מכדיל

דמוקרטים

המערכ

עבודה

מפ"ם

מיעוטים

שלי

רק"ח

הליכוד

חרות

ליברלים

לעם

אחדות

דיין

פלאטו

שיי

ר'צ

ל'ע

יגורי

נמנע או בלתי ברור

נגד

בעד

כור הם יצביעו

מד"ש, ח"כ אסף יגורי, הידוע דווקא כנץ, תצביע בעד ההסכם. שני חברי הכנסת של "שלי", אריה אליאב ומאיר פעיל, יצביעו בעדו.

ביטון יצביע בעד

ח "כ המיעוטים של מפלגת הר עבודה, סייף אידין אל-זועבי, יצביע בעד ההסכם ושלומית אלוני תמורה, כמובן, בהסכם, וכמזה גם גדעון האונגר מהל"ע. גם סיעת הליכוד של משה דיין תצביע, כמובן, בעד ההסכם שדיין הוא אחד מ-אדריכליו. רק סיעת הליכוד אחת לא תצביע כפי הנראה בעד ההסכם, פועלי אגודת ישראל. פאג"י היא בעד ההסכם, מפלגה יונית אולם נציגה בכנסת, ח"כ קלמן כהנא, הוא נץ מובהק. כהנא סרב לגלות בעד מי יצביע, אולם אמר לכתב העולם הזה: "אני אשמע לחברי לסיעה, אך לא אהיה מוכרח להישמע להם."

בסיעת רק"ח, שאינה נותנת לתת חופש הצבעה לחבריה, עומד לחול פילוג בי עקבות ההצבעה. האמת היא שחלוא חל הפילוג ביגלל סיבה זו, הוא היה קורה ביגלל כל סיבה אחרת. ארבעת חברי הכנסת של רק"ח, מאיר וילנר, תאופיק זיארד, תאופיק טובי ומואיס חנא, יצביעו נגד ההסכם, אולם כימעת ברור שח"כ הר פנתרים, צ'אראלי ביטון, יצביע בעדו.

על-פי הסיכום הנכון ליום הופעת הגיי ליון, נראה כי נגד ההצבעה יצביעו בבירור ח"כ גאלה חן מהליכוד, ח"כ הדר רי ארבל-אלמוזלינו מהמערך, ארבעה ח"כים מל"ע, ח"כ חיים דרוקמן מהמפד"ל ו-ארבעה חברי הכנסת של רק"ח. סך הכל: 12 חברי הכנסת. יימנעו או ישעדין לא הח ליון: ח"כ רוזנלוי ואשל מהמערך, הרב קלמן כהנא מפא"י, ח"כ יצחק פרץ מל"ע, ח"כ חב שילנסקי מחרות והשר יצחק מור דעי מהליברלים — סך הכל שישה חברי כנסת.

המר על ההסכם, כימעת ללא הסתייגות. דווקא יהודה בן-מאיר, שבאחרונה נפוצו שמועות על קו ימני שהוא נוקט, דיבר על ההסכם בהסתייגות. בשעות אחר הצהריים התחלפו היוצרות: המר הבין כי שגה בכך שברך על ההסכם כה מוקדם והיה מסויג מעט, ואילו יהודה בן-מאיר נטה יותר לכיוון החיוב. נראה כי המר וכן מאיר, כמו תישעה חברי הכנסת אחרים של המפד"ל, יצביעו בעד אישור ההסכם ורק ח"כ איש גוש-אמונים הרב חיים דרוקמן, יצביע נגדו.

פעילי גוש-אמונים מנסים להוציא עתה פסק-דין של הרב צבי יהודה קוק כנגד ההסכם, אולם ספק אם יצליחו לקבל אותו. גם אם כן יקרה, נראה כי המר שהוא היחיד העשוי להיות מושפע מהרב צבי יהודה, יתעלם הפעם מהוראת רבו, כפי שהתעלם ממנה עם הרכבת הממשלה, כאשר הרב אסר עליו להיות שר-החינוך ודרש כי יוותר על הכסא לטובת דרוקמן. ארבעת חברי הכנסת של אגודת ישראל כבר הודיעו על חמיכתם בהסכם, איש אחדות שבליכוד, הילל זיידל, בוודאי יתמוך בו. גם ח"כ שמואל פלאטו-שרון, איש הקואליציה מבלי להיות בקואליציה, הודיע כבר כי יצביע "בעד ובין".

המפלגה הגדולה באופוזיציה תצביע בי רובה בעד, והיא תתן חופש הצבעה לי חבריה ואי יעשו כן גם שאר הסיעות. כבר עתה ברור כי ח"כ עמוס הדר, אחיו של יגאל הורוביץ, יצביע נגד ההסכם. ח"כ אחדות העבודה לשעבר, שושנה ארבל-אלמוזלינו, אומנם אינה נמצאת בי ארץ, אך ברור כימעת לחלוטין כי היא תצביע נגד ההסכם. דני רוזנלוי, איש קיבוץ כברי, עדיין מהסס, אך נוטה ל-הצבעה נגד ההסכם וכמהו גם חמר אשל. כל שאר חברי מפלגת העבודה יצביעו בעד ההסכם, וכמובן גם חמשת חברי מפ"ם. שתי המפלגות שיצאו מד"ש, הדמוקרי טים של ידן-תמיר ושי" של צמית-רביני שטיין, יצביעו עם כל 14 חברי הכנסת שלהן בעד ההסכם. גם סיעת היחיד שיצאה

מחסידי ההסכם, אולם גם שם נפלה הפתעה. השר יצחק מודעי, שהוא אחד משני הנציגים הכימעת-בודדים של הליברלים (השני הוא פסח גרופר), נתן לכמה מיידייו להבין כי הוא שוקל "לפתוח הימנעות מהצבעה". אולם נראה כי בסופו של דבר יתיישר מודעי עם הקו הכללי של מפלגתו. לא כל-כך ביגלל אהבת ההסכם כמו מתוך שיקולים סנים-מפלגתיים הקשורים בי מילחמת הירושה במפלגה הליברלית.

כימעת מרי גלוי

ה בעייה הגדולה ביותר היא זו של לע"ם, שריהתעשייה, הורוביץ, היה מראשוני השרים שהגיבו על חתימת ההסכם, ותגובתו היתה כימעת מרי גלוי כנגד ובין — ומה שחמור יותר, נגד משה דיין, ש-הורוביץ ידוע כנאמנו העיוור. זה היה בשעות הבוקר, בשעות הצהריים היה כבר הורוביץ מתון מעט יותר, לא רצה לקבוע עמדה נחרצת וטען שהוא ממתיק לפירט ההסכם ולהסברי המשלחת. על-פי המצב היום נראה, כי למרות הנאמנות לדיין יצביע הורוביץ נגד ההסכם.

בעיקבות הורוביץ יילך גם ח"כ אמנון ליו, שהוא נץ קיצוני, וכנראה גם ח"כ יגאל חן איש תל-עזשים. ברור שח"כ סופר משה שמיר יצביע נגד ההסכם בכל מיקרה, ושני חברי המרכז העצמאי, השר אליעזר שוסטק וח"כ אהוד אלמרט, יצביעו בעדו.

ח"כ זלמן שובל, השותף עתה בחוק-לארץ, יצביע כימעת בוודאות בעד משה דיין — קרי, בעד ההסכם. התפתעה עומדת להיות סגן-שריהתעשייה, איש דמונה יצחק פרץ, פרץ הוא נץ, הוא סגנו של יגאל הורוביץ אולם הוא נאמן של זלמן שובל. מרבית הסיכויים הם שפרץ יצביע עם שובל-דיין, בעד ההסכם.

בשעות בוקר מוקדמות של היום השני בשבוע ברך שריהתחנך-התרבות וזולון

נ ראה כי הקיטוב בין הקואליציה לי אופוזיציה ייעלם ביום השני הקרוב, כאשר תצטרך הכנסת להצביע בעד ההצעת שובל ראש-הממשלה, מנחם בגין, מקמפ-דייוויד. על פי תגובות חברי הכנסת, תוכה הממשלה בהצבעה, באמון כימעת מלא, כשמתנגדיה הבודדים של ההצעה אינם משתייכים למפלגה או לגוש אחד. ביום השני האחרון, בשעות הבוקר, גיממו אישי המדינה, כאשר נתבקשו על-ידי עיי תונאים להביע את דעתם על "הפצצה של קמפ דייוויד", כמה מההתייחסויות היו ענייניות, כמה היו רגשניות וגבלו בי היסטוריה, וכמה מהן בוטאו תוך פזילה פנימה, למצב הפוליטי הפנימי.

נראה כי הצהרתו של אליהו לנקון, במסיבת יום-ההולדת של ראש הממשלה שנערכה לפני כחודש — "המשפחה הלו חמת תלך אחרך ואש ובמים" — נכונה לגבי 21 חברי הכנסת של חרות. היחידה שכבר יצאה, כצפוי, נגד ראש-הממשלה, היתה ח"כ גאלה חן, והיא אף כינתה את חתימת ההסכם "בגידה".

יושב ראש ועדת-החקירה-הביטחון, הפרור פסור משה ארנס, גימגם בשעות הבוקר מה מילים, כביכול בגנות ההסכם, אולם עשי חרות מבטיחים כי התנגדותו של רנס לא תחזיק מעמד שעות רבות. יש יוענים שהיתה זו מתאה חרד-עמית של על כך שוועדת-החקירה-הביטחון ש-ההוא עומד לא שותפה בתכנות לי-דייוויד. ואומנם, בשעות אחר-הצהריים היום השני האחרון, כבר נתן ארנס שלמרות הסתייגותו הוא יעמד בגין, כמהו יעשה ככל הנראה איתן ליבני.

הפיטפוט של ארנס, היתה שתי ח"כ חרות אחר, רב שילנסקי, רעות, שילנסקי לא הגיב ולא הר בד יצביע, ויש החושבים בהרות סקי, הידוע כנץ מובהק, ישקול ל-הצבעה נגד חתימת ההסכם, או שי-כן האולם. ריב השני בגודלו של הליכוד, ה הליברלית, הוא באופן טיבעי

ועדת חקירה צבאית

קבעה: החייל התאבד.

בני מישפחתו מוענים:

הצבא אשם

ביום החמישי, ה' 4 במאי 1978, התגייס רחמים יעקוב לצה"ל. כעבור חודש, ביום הראשון, ה' 18 ביוני, בשעה 4 בבוקר, הוא חזר לבסיס, אחרי שסיים חופשת ושב.

באותו היום, בשעה 2 אחר הצהריים, קיבלה מישפחתו הודעה על תאונת נשק שבה נהרג רחמים. בערב של אותו היום הסתבר שרחמים לא נהרג אלא התאבד. הצבא פתח בחקירה, ותוך זמן קצר הסיקה הוועדה את המסקנות הבאות:

● טוראי יעקוב רחמים נפטר כתוצאה מ"חזירת כדור דרך הראיה, ויצאתו מ"הגב".

● על סמך עדותו של חייל מהמחנה, טוראי שלמה הרוש, הסתבר כי רחמים הלך לכיוון ועדת החקירה שבמחנה. כשהגיע סמוך לגיבעה, קרא רחמים להרוש. האחרון התקרב למקום וראה את רחמים טוען את נשקו. רחמים אמר להרוש, כי הוא "רוצה להתאבד ברצינות". הרוש החל לרוץ לכיוון חברו, במטרה להוציא ממנו את הנשק, אך כבר היה מאוחר מדי. רחמים כשהיה במצב כריעה ומכנסיו מופשלות. בחקירת שירותו הקצרה הספיק רחמים להיכלל במשך 35 יום, על סירוב פקודה — כך דיווחה ועדת החקירה. הוא סירב ללכת לשירותו. הועלו נגדו טענות על נפקדות. רחמים פצע את רגלו עקב השימוש ב"נעליים הגבוהות". הוא הניח את הרגל, לדברי החוקרים, וסירב לנעול נעליים גבוהות. במהלכו של אחד הוויכוחים עם מפקדו, על נושא הנעליים, פרץ רחמים בכבד, כך העידו חבריו. לאחר מכן אושפז בח"ל.

השומר ועבר ניתוח ברגל. כל תקופת אישור פוזה בתלישומר נחשב רחמים לניפק, ורק אחרי שחזר לבסיס בוטלו האישומים. בעיות מיניות. סמל שובל יעקוב, המשמש כמאבחן ומראיין במדור הפסיכוכי לוגי בלישכת הגיוס בבאר שבע, העיד כי ראיין את רחמים טרם גיוסו. בראיון סיפר רחמים כי הוא מעוניין לשרת כנהג, וכי "יעשה בעיות" אם לא ישרת בתפקיד זה. רחמים סיפר למראיינו כי ניסה בעבר להתאבד, באמצעות ישיבת נפט. אחרי ש"חברתו הרתה לו, לדבריו לא היה בעבר בטיפול פסיכיאטרי. סמל שובל טען בחקירה, כי רחמים לא ניוקק לטיפול כזה.

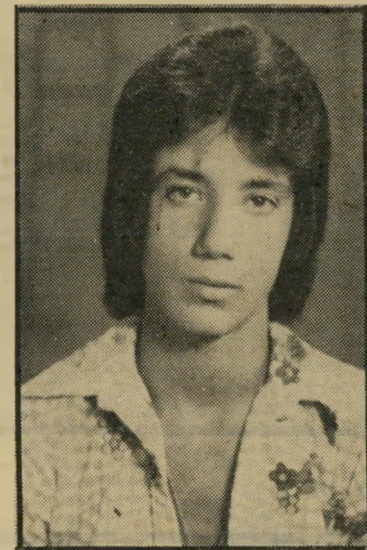
רס"ן תיאודור דה-גרף, פסיכיאטר מענף מחקר, חיוה דעתו כי לולא התאבד רחמים היה נחשב ל"ארטיסט". התאבדותו, לפי דה-גרף, היתה על רקע בעיות מיניות ו"מתחים שונים ובגידה הקשורים בפיתוח רגשי-אשמה כלפי דמות האב, אותם השליך על הצבא. תיק החקירה ניסר, אולם מישפחתו של רחמים סירבה לקבל את ה"מסקנות ודרשה לפתוח את התיק מחדש ולהקים ועדת חקירה ממלכתית.

אמר האב, נעים, ליד עיראק, בן 49: "הצבא מנסה להטיל עלינו את האשמה על התאבדותו של רחמים. לרחמים מעולם לא היו מתחים בבית. להיפך, הוא היה עוזר למישפחה עוד מגיל צעיר, מביא לנו מתנות, יושב שעות בחברתנו, ומעולם לא הגענו אותו לריב כלשהו. הוא כיבד אותי ואת אמו, ובאשר לבעיות מיניות, על כך יכולים להעיד כל חבריו, ושרחמים היה פתוח, תמיד השכיח כל בחורה שבה, היה בחור יפה ומנהיג תשכונה. הוא היה מחליף בחורות כמו גרביים, ואף פעם לא הכניס בחורה להריון. אם אמר צבא שרצה להתאבד בעבר, שיקר להם, כי רצה לשרת קרוב לבית ולעזור למישפחה".

בסאלון שבבית הקטן בבאר שבע, הסבה מישפחת יעקוב, המונה עתה שישה בנים ושלשה בנות, לשולחן. ענייה של האם, לולו יעקוב (44), דומעת. פניה השחומות חיוורות. היא סיפרה לאורחים כי רחמים, שלמד בבית-ספר מיקצועי ענה, ועבד כי חשמלאי כדי לעזור למישפחה. ביקש ל"שרת כנהג צבאי ולשרת קרוב לבית. ביגלל עבודתו הלימדיו לא יכול היה להתמיד בקורס הנגדות, ודחה את גיוסו עד אוקי טובר '78. לפני שלושה חודשים קיבל

הקדמת גיוס, אך סירב ללכת לתחנתנים ונעצר ל-35 יום.

לדיברי האם היה רחמים בקשר טלפוני יומיומי עם הוריו. הוא סיפר להם ולחבריו כי מפקדיו מתנכלים לו, בחושבם אויב תו לפרפר ומשתמט. בביקוריו בבית היה מבלה ישעות מאושרות עם המושפחה ועם החברים, ולא גילה כל כוונה להתאבד. ואחיו הבכור של רחמים, יחזקאל, משרת כשוטר בבולשת. לדבריו, "ועדת החקירה עשתה הכל כדי להוכיח שאנו אשמים ב"מתו של רחמים. מנסיגני במישטרה אני מכיר היטב את העניינים האלה. שום ועדת חקירה פנימית אינה יכולה להוציא לאור את האמת לאמיתה. גוף כמו צה"ל לעולם לא יבקר את עצמו, ויגיד שהוא לא בסדר. אני דורש ועדת חקירה ממלכתית. אני

מתאבד רחמים יעקוב
הרופא אמר שהוא ארטיסט

הורים שכולים לווה ונעים יעקוב
"רחמים היה פרפר"

גם לא מאמין שרחמים התאבד. זו יכולה להיות תאונת נשק, אבל אם הוא התאבד, הרי שהאשמה על כך מוטלת על מפקדיו. חייל נאמן. "אני דורשת את דמו מ"הצבא", התייפחה אמו של רחמים. "המפקד דים לא הרפו ממנו, בבית לא היה חסר לו שום דבר, והוא היה חייל נאמן. אפילו ביקש לעשות טירונות אחרי שהיה מאושר פז תקופה ארוכה בתלישומר. אני אלהם על הדם של בני. אני דורשת זכויות של מישפחה שכולה העמדת האחראים לדין". התאבדותו של רחמים אינה תופעה חריגה. כאשר מודיעין או רמז חייל על כוונת התאבדות, אין מייחסים כל חשיבות לדבריו. חיילים רבים מגיעים לצה"ל עם מטען כבד של בעיות נפשיות, העוללות לגורם, בתנאי לחץ לאסון. אולם לצה"ל אין מספיק כוח-אדם או זמן כדי לטפל בכל חייל וחיל כפרט. לצבא חוקים נוקשים משלה, ואיש אינו מעוניין לדעת תמיד מדוע סירב חייל פלוגי לפקודה.

"מבחינת זו אשם הצבא במותו של רחמים", טוענת אמו, "הצבא הרג אותו ומסיר מעליו כל אחריות".

מישפט

סערה באוטובוס

תלמידות התיכון קידנו

את הפרוצות. הפרוצות

שלפו את השיפודים

לפני שופט-השלום התל-אביבי ישי לויט ניצבו ארבע נערות. שתיים מהן על ספסל הנאשמים, ושתיים היו עדות-התביעה. שתי הנאשמות היו בתחילת שנות ה-20 לחייהן. המתלוננות היו בסוף שנות-העשרה. כולן היו לבושות בסיגנון התקופה.

שיפוד ביד. הפרשה הלכה ונתגלתה, משהחלו העדויות להיפרש לפני ביהמ"ש. שתי נערות התיכון, קלאריסה הבלונדית והגבוהה ורינה הגיגנית המתולהלת, לומדות בבית-הספר התיכון ה"מיקצועי של ויצ"ו בצומת הקאנטריקלאב. בסביבה זו נוהגות פרוצות לחכות ללקויותיהן גם בשעות היום.

מסתבר כי שנים סובלות הפרוצות מהחיותן של תלמידות התיכון. הללו, החיות רות לביתן בצהריים באוטובוס 26 ו-29, נוהגות לזרוק על הפרוצות קליפות-פרי, לייזות בהן אבנים, לקלל ולהתגרות בהן. בנובמבר 1977 היו רק ויויאן קארוצ'י, וחברתה רבקה מסיקה על מישמרתן ליד הקאנטריקלאב. לדבריהן, הוטלו אליהן אבנים מן האוטובוס העובר. לכן רדפו אחרי האוטובוס, השיגוהו ועלו עליו.

ויויאן פנתה לנערות ושאלה מי זרקת עליהן אבנים. לדבריה, קמה אחת הנערות, קלאריסה הגבוהה, ואמרה כי היא קיללה ושהיא תוסיף לקלל ככל שתרצה. ויויאן אמרה לה שהיא יכולה ללמד אותה לקח, וירדה מהאוטובוס. אולם, לדבריה, שמעה את קלאריסה מקללת אותה ואת אמה. היא חזרה בסערה לאוטובוס, כאשר היא מוציאה מתיקה את השיפוד החד שהחזיקה שם.

בשיפוד השלף ניסתה לעלות לאוטו, אך הנהג נטל אותו מידה, והיא הגיעה אל קלאריסה ללא נשק. היא התקרבה אליה, ואז החלה הנערה הגבוהה מושכת בשערה. החל קרב תלישת-שיער הדדי.

דם עץ הצוואר. התלמידות מסרו גירסה שונה במיקצת על מה שקרה. לדיבריהן, לא השליכו מאומה, ולא התגרנו בזונות. אלה עלו על האוטובוס ללא כל פרובוקציה, והחלו מקללות ומאיימות, ואף משכו בשערה של קלאריסה. רינה הגיגנית הסוערת רצה להציל את חברתה המורכבת, דחפה את ויויאן והפרידה ביניהן. אז הפיע הנהג, והוריד את הזונות מהאוטו. אולם תוך דקות ספורות זינקו השתיים שוב לעבר האוטו, כשבידיהן שיפודים שלופים. הנהג כגר את הדלת, אך הפרו צות דחפו אותה ופתחות. לאחר שהנהג לקח את השיפוד מויויאן, המשיכה זו אל תוך האוטובוס. התנפלה על קלאריסה, משהכה את חולצתה ושרטה אותה בגבה.

עוד רינה יושבת על הספסל האחורי ליד החלון, ומביטה בקרב הנישט לעיניה, חשה דקירה חדה ליד אוזנה. דם החל זורם על צווארה. היא היפנתה ראשה וראתה את הפרוצה השניה עומדת ליד האוטובוס, בידה השיפוד והיא צועקת: "אני אוציא לך את העיניים!"

אשמה או קורבן? שתי הפרוצות המעורבות בעניין הואשמו ותובאו למישפט. הן נאשמו בהסגת גבול פלילית, על חזירתן לאוטובוס בניגוד לרצון הנהג, חקירה וגרימת חבלה.

אולם שתי המתלוננות ידעו לזהות רק את ויויאן, את השניה לא זכרו הנערות בבירור. נקודה זו ניצל הסניגור בכישרון רב. מייד בתום עדויות-התביעה פנה אל בית-המישפט וביקש לזכות את רבקה מסיקה על הסף, מכיוון שאין בכל העדויות מאומה המקשר אותה לעבירות וגרימת חבלה, היות והמתלוננות לא זיהוה. מי אידה, נהג האוטובוס העיד כי היא נשמעה לו, ולא עלתה לאוטובוס. ו"אכן, השופט לויט המשופם קיבל טיעון זה, וזיכה את רבקה מסיקה על הסף. על כס הנאשמים נשארה לבדה ויויאן, בעלת עינייה-האיללה ורכת הסבר. נותר לב"ר אם היא האשמה או הקרבן.

• שמות בדוים. ביגלל גיל הנערות.

במלון "הילטון"

בירושלים

ניתנו לחברי הכנסת

הנחות מפל'גות.

עכשיו זכה "הילטון"

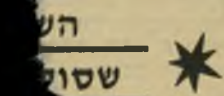
במיכרז לניהול

מיזנון הכנסת

המהפך הפוליטי והמהפך הכלכלי לא השפיעו על חברי בתי-הנבחרים הישראלי כמו שני המהפכים שאותם ביצע לאחרונה מלון הילטון הירושלמי בכנסת. אומנם, למראית עין נראה כי אין קשר בין שני המהפכים של הילטון הירושלמי, אולם ישנם חברי-כנסת המוכנים להישבע, כי הקשר, לפחות הפסיכולוגי, הוא אמין ביותר.

המהפך הראשון מתבטא בהנחות לחברי-הכנסת במלון-הפאר הירושלמי. המהפך השני הוא השתלטות מלון הילטון ירושלים על מיזנון הכנסת.

כשנפתח מלון הילטון הירושלמי פנו כמה חברי-כנסת נכבדים להנהלתו, כדי לברר את שיעורי ההנחה לחברי-הכנסת. השאלה היתה די טבעית. משום שכל בתי-המלון בירושלים נוהגים לתת הנחות ניכרות לחברי-כנסת. בימים השני והשלישי בשבוע מציפים חברי-הכנסת את מלונות הירושלמי. הם מהווים לקוחות טובים. מעד לים את יוקרת המלון בעצם שהותם בו. כך, לפחות, סבורים מנהלי המלונות. בראש נותני ההנחות ניצב בעבר הרב מנחם פרוש, שמילבד היותו חבר-כנסת הוא גם בעל מלון המרכז הירושלמי. חברי-כנסת דתיים וכלכלניים השיפו את מלון המרכז וזכו בהנחה של למעלה מ-50 אחוז.

בעיקבות מדון המרכז הלש המלונות. רבים מחברי-הכנסת ררו במלון הוילינג, שנתן אף הוא של 50 אחוזים. אחרים השתכסו המלכים, והשיעורים שבהם התגוררו מוריה, ובמלון המלך דוד.

עמדתו של מנהל המכירות דא מלון הילטון הירושלמי, יעקב היתה: "אצלנו אין הנחות לחברי-כנסת".

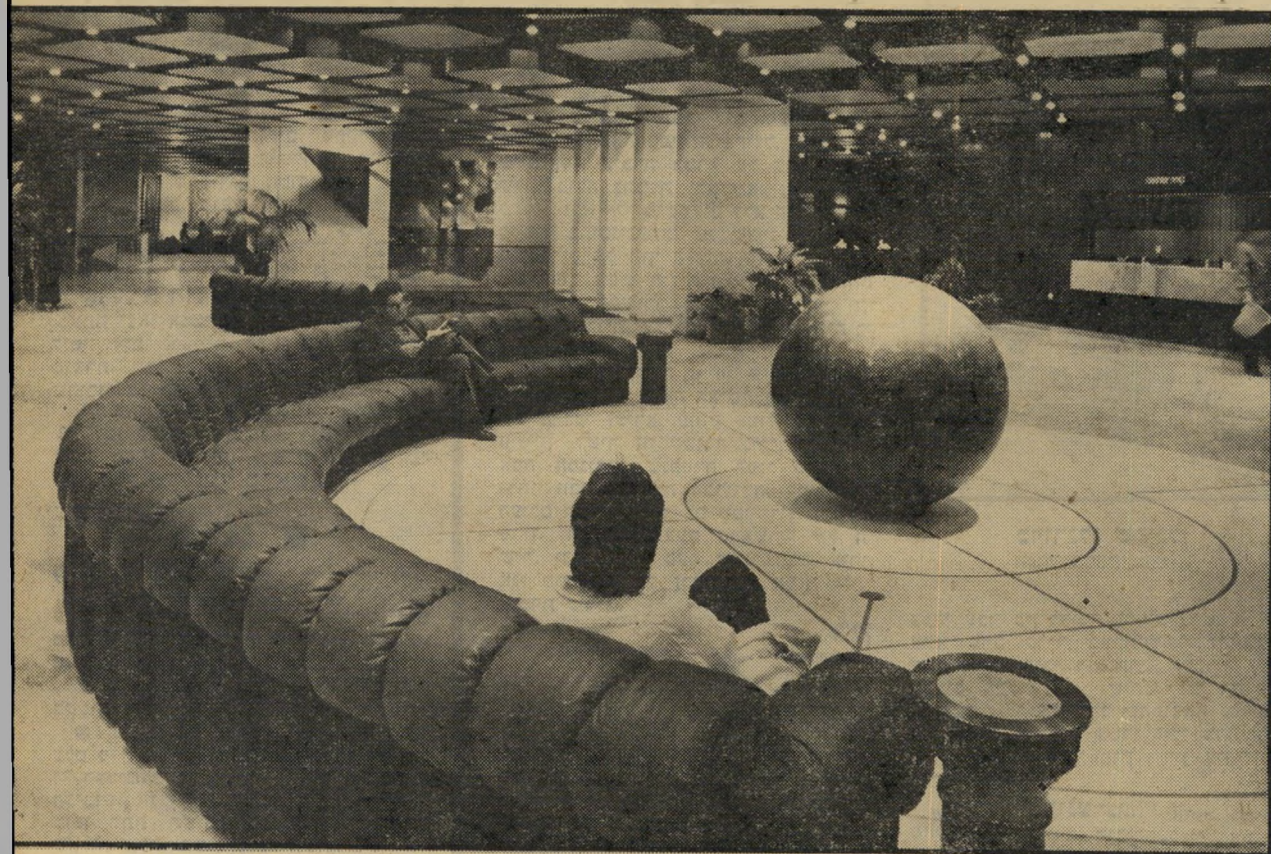
כמו תמיד, נפתח מלון הילטון כשהנהלתו מבירה שאינה מעוניינת באורחים ישראליים. אולם אחר כך נסוגה ההנהלה. כשנפתח מלון הילטון תל-אביב, שנים אחדות לפני אחיו הירושלמי, פרצה שערורייה. כאשר מי שהיה שר-התחבורה דאז, משה כרמל, ביקש להיכנס לחדר-האוכל של המלון מבלי שיענוב עניבה. המנהל התורן של המלון ביקש ממנו להסתלק, ואנשי יחסי-הציבור של המלון הסבירו כי אין המלון מעוניין בישראלים, שרים או סתם אורחים.

אולם הילטון תל-אביב הבין, כמה חור דשים אחר כך, שללא האורחים הישראליים ייתקע המלון לקשיים כספיים, וכי גם התיירים אינם אוהבים להשתכן במלון שבו אין ישראלים. אותו תהליך עבר גם על הילטון ירושלים, לפחות בכל מה שנוגע לחבריי-הכנסת. כעבור כמה חודשים מאז ההצהרה המפורסמת, שהמלון אינו מעניק הנחה לישראלים, קיבלו חבריי-הכנסת מיכתב משוכפל, המבשר להם על הנחה של 10 אחוזים לניבחר העם.

מעטים מהם קפצו על המציאה, לילה במלון הילטון כיום, עם ארוחת-בוקר, הוא

מיזנון חבריי-הכנסת בימי זוהר: בן-גוריון עם חסידי

הילטון פרטי לח"כים

סיפור המסתכם ביותר מ-1000 לירות. הנחה של 100 לירות אינה משמעותית כלל, כאשר הסכום שנותר לתשלום הוא 900 לירות. לגבי חבריי-הכנסת, 1800 לירות בשבוע, שהם כ-7200 לירות לחודש, מהווים יותר ממחצית המשכורת החודשית. ח"כים רבים אינם יכולים להרשות זאת לעצמם. רק כמה מחבריי-הכנסת העשירים, כשמואל אל פלאטרו-שרון, או כשר-המישפטים שמר אל חמיר, שלישכתו שילמה את מחיר האיכסון שלה, התגוררו בהילטון.

באותה תקופה היה מלון דיפלומט, הייך לחיים שיף, המלון הפופולארי ביותר בין חבריי-הכנסת. שיף חייב את חבריי-הכנסת בדמיילינה וארוחת-בוקר בסך 360 לירות בחודש בלבד, שהם כמחצית המחיר הרגיל אותו הוא גובה מישראלים. אומנם חבריי-הכנסת יכולים היו לגור במלונות אשר ה-50 אחוז שלהם היו פחותים מ-400 לירות, אולם הם ביקרו את דיפלומט: היה זה מלון בן 5 כוכבים, ובחדרים היתה טלוויזיה.

גם באותה תקופה נמצאו חבריי-הכנסת, ובעיקר שרים, שביכרו להתגורר במלון המלך דוד בירושלים. המלון מחייב את חבריי-הכנסת או השר בסכום של 470 לירות ללינה עם ארוחת-בוקר. לגבי רוב הח"כים זו היתה תוספת משמעותית להוצאות שלהם. לגבי השרים — לא. הסיבה: הח"כים מקבלים סכום גלובאלי לחודש עבור הוצאותיהם, בעוד שהוצאות השרים, ככל סכום, משולמות על-ידי לישכותיהם.

סלסלת

פירות לח"כ

פני חודשים אחדים עשה הילטון את המהפך הראשון שלו. הוא קבע מחיר מיוחד של 235 לירות לחבריי-הכנסת ללינת-לילה עם ארוחת-בוקר. בנוסף לחדר המהודר ולארוחת הבוקר, תחילת הילטון להביס את דיפלומט גם בנושא הטלוויזיה. חבריי-הכנסת המגיע למלון מקבל לחדרו טלוויזיה ציבוענית. אך הנהלת הילטון ירושלים החליטה לא להסתפק בכך. כאשר מגיע ערבב חבריי-הכנסת לחדרו ממתינה לו סלסלת פירות גדולה. חבריי-הכנסת ש התבוננו בתפריט של השירות לחדרים, המונח בחדר המלון, הבחינו כי הרווחיו 150 לירות נוספות. מחיר סלסלת הפירות לארחה רגיל.

אם לוקחים בחשבון את סלסלת הפירות ואת הטלוויזיה הציבוענית, נראה כי חבריי-הכנסת אינם משלמים יותר מ-50 לירות ללילה, עבור לינה במלון החדש והמפואר ביותר בירושלים. וכשהילטון ירושלים מחליט להיות טוב, הוא טוב עד הסוף.

האכסדרה של מלון „הילטון": פירסומת לתיירים בעולם

הילטון ירושלים לא היה היחיד שניגש למיכרו מיזנון הכנסת. גם רשת מלונות בינלאומית אחרת, הפועלת בירושלים, רשת הסייפי המפעילה את מלון פלאזה, ניגשה למיכרו. סייפי הגישה הצעה זולה יותר מזו של הילטון, אך ביקשה ארכה מינהלית, כדי לקבל אישור על ההצעה מחבריה-המנהלים של המלון. ועדת המיכר רואים של הכנסת סירבה להמתין כמה ימים, ומיהרה לתת את המיזנון של הכנסת להילטון ירושלים, למרות שהמתנה כזו היתה חוסכת לכנסת כסף רב, ולחבריי-הכנסת כסף רב עוד יותר. הצעות אחרות, של מפעילים שאינם בתי-מלון, נידחו על הסף.

אי אפשר, כמובן, להצביע על קשר כלשהו בין המחיר האבסורדי שאותו גובה הילטון ירושלים מחבריי-הכנסת, ובין ריצת הכנסת לתת את הפעלת המיזנון להילטון ירושלים.

עם חבריי-הכנסת, היא ניגשה למיכרו על הפעלת מיזנון הכנסת. דוברי מלון הילטון טוענים, כי הזכייה במיכרו אינה כל כך חשובה להם, משום שבין כה וכה יפסידו כסף במיזנון. כידוע, קובעת ועדת המיזנון של הכנסת את המחירים, שמפעיל המיזנון רשאי לגבות מחבריי-הכנסת ומהאורחים עבור האוכל והמשקאות. אולם מי שהפיל עד כה את מיזנון הכנסת, אשר הוברט, לא התרושש מכך. הוא טוען אומנם שלא הרוויח די, אך בכל זאת הרוויח. גם אם היתה הטענה שהילטון ירושלים יפסיד כסף בניהול המיזנון נכונה, הדרי של-הילטון יש הישוב משלו מדוע כדאי לו להפעיל את המיזנון: הוא יכול לכתוב בפרוספקטים שלו, המופצים בכל רחבי העולם, כי „אותו הטבח ואותו המלצר המגישים למנחם בגין, למשה דיין ולעזר וייצמן, יגישו גם לך כאשר תתגורר ב-הילטון ירושלים."

ערב צאתם של חבריי-הכנסת לפגרה, קיבל כל אחד מהם מיכתב מהנהלת המלון, בו התבשר כי ההסדר נשאר בתוקפו גם בת-קופת הפגרה, וכי הוא כולל לא רק את חבריי-הכנסת, אלא גם את כל בני מיישר פחתו.

הילטון ירושלים הציע את שירותי הי מלון, הבריכה, השטחים הציבוריים, מיגר רשי הטנים, חדרי-האוכל, הבאר ומועדון הלילה לחבריי-הכנסת, שיבוא לירושלים לא רק לצרכי עבודה, אלא גם לבילוי של חופשה עם בני מישפחתו. כל זאת במחירי ההנחה.

מלון הילטון בירושלים שומר בסוד את ההסדר המיוחד שלו עם חבריי-הכנסת. מנהל המלון, דן ברקאי, התחמק בקביעות משיחה בעניין זה עם כתב העולם הזה.

באותה תקופה בה הודיעה הנהלת מלון הילטון ירושלים על ההסדר המיוחד שלה

(המשך מעמוד 23)

נחמדים. אנחנו נסלק משם את העסקנים הציינים, צמאי הכבוד והשררה. אנחנו נמיר סור את ניהול המדינה בידי אנשים טהורים לכב ונקיי-כפיים".

הצצה היא שהפוליטיקה אינה עיסוק למלאכי-שרת, בעלי כנפים צחורות. הפוליטיקה היא תמיד עסק די מוכבד. היא מושכת את שים תאווי-שררה, רודפיי-כבוד ומבקשי-כצע. היא מעוררת יצרים אפלים אלה גם בליבם של אנשים טובים, הנכנסים לזירה הזאת.

אנשים אמיצים, המבקשים לתקן את העולם, משלימים עם עובדה זו. הם נכנסים למים העכורים ביוזעם כי עליהם להתמודד עם יצרים אלה, בליבם שלהם ובלב עמיתיהם.

אנשי "שינוי" לא היו מוכנים לכך. כאשר נסתבר להם כי מנהיגי ד"ר הופכים, תוך זמן קצרצר לרודפי שררה, כבוד וכצע, הם נאחזו בחלה ובחילה.

כל זה גרם לכך שד"ר התפרקה במהירות-שיא של פחות משנתיים, בשעוריה מכוונת. (תנועת העולם הזה — כוח חדש, שנסיבות לידתה היו דומות, פעלה שש שנים לפני הפילוג המשמעותי הראשון.)

התופעה המוזרה ביותר בדרכה של "שינוי" היתה הכמיהה לגנרל כל-שהו, שיעמוד בראשה.

מה מקורה של כמיהה זו?

אין ספק שהיא נבעה מחוסר-ביטחון עצמי. ה"נחמדים" הרגישו שהם נחמדים מדי מכדי לעסוק ברצינות בפוליטיקה. הם גם חששו מלהתלכלך, הפרופסורים חשים תמיד בנחיתות כלשהי מול פני אישי המעש המהולל, הביצועיסט המדופלם, הי איש שלא בילה את חייו בחבלת תיאורי יות ומילים, אלא הנהיג אגודות, הקים בתרי חרושת, ניהל מיפעלים.

כאשר הופיעה על הבמה חבורה שלמה של גנרלים, שידבית-ניקים, מפקדי-מישר, סרה, מנכ"לי חברות ממשלתיות ועוד — התמסרו לה הבחורים הטובים של "שינוי" בלא קרב, בנפש חפצה.

"שינוי" לא התאחדה עם ידיו. היא התאחדה למען ידיו. וברגע שנכנסה לבית-הקברות ששמו ד"ר, היא התחרטה על המעשה.

עתה יצאו אנשי "שינוי" מן הקבר הפוליטי, הם נושמים לרווחים. כמו ישוע מנצח, הם מקווים לקום לתחייה אחרי שהורדו מן הצלב.

ומה היתה המעשה הראשון שלהם, לאחר מכן? הם חיפשו להם גנרל חדש, ביצועיסט מדופי, כרי שיעמוד בראשם.

מוזר? מוזר.

פה שאנשי "שינוי" לא התיאשו אחרי נסיון זה, ומוכנים להמשיך לפעול. אך מצער להיווכח כי הם נמנעים מלהסיק את המסקנות מנסיגונם העצום, והולכים כעיוורים לקראת אכזבתם הבאה. מה הן המסקנות? נדמה שכמה מהם מתבקשות כימסע צעמון:

● מי שרוצה לשנות, אינו יכול להתעלם מן הבעייה העיקרית, שתקבע את גורל המדינה לחיים ולמוות — בעיות השלום, הכיבוש, הגבולות, הפלסטינים. מי שאינו מוכן לתת תשובה ברורה ואמיצה על שאלות אלה, פשוט אינו חשוב.

● יש להפסיק בחיפוש אחר תרופות פלא, ולהסתכן בחיפוש פיתרונות שאינם קלים, אינם פופולריים ואולי אף אינם "מכובדים". רופא המשלה את החולה ואת עצמו, לא ירפא את המחלה.

● הוציאו אחרי גנרלים משרי משים אינה מובילה להצלחה. והנה, אך נפטרה התנועה מהגנרל ידיו, וכבר היא אצה להתמסר לי גנרל עמית.

מאיר עמית הוא אדם בעליזכויות, ובוודאי יש לו מעלות שונות. אך מה לו בתנועה זו? הוא זר לה מכל הבחינות. התנועה החדשה יכולה להיות חשובה, המדינה זקוקה למיפלגה המסוגלת לנהל מאבק אפיוני-ציוני תקיף ועיקבי, להציג תוכנית-שלום כנה ונוקבת, לחשוף את ה מחלות האמיתיות של החברה הישראלית.

תנועה כזאת יכולה לעמוד במרי-כז, התלכדות ונית, ליברלית וסוציאליסטית, והיא תשיגו שש ממש, אחרי התמוטטות המישטר של הליכוד.

אך לשם כך עליה לוותר על העטיפה הצבעונית של הבילת-שי, ולספק סוף-סוף את הסחורה האמיתית.

(המשך מעמוד 31)

בפסטיבל הפופ בנואיבה וזכתה להצלחה גדולה. אמנים מפורסמים כמו המתופף אהרלה קמינסקי והססופוניסט מורטון קס דחו הצעות אחרות כדי להשתתף בערב היחיד של נורית גלרון. שאותו מארגן לה ביטני סקלי, שהם בטוחים בהצלחתה. המנהל המור של שלום חנוך, שגם הוא דחה הצעות אחרות כדי להופיע עם נורית. ואילו על הגיטארה בס מגן צעיר חדש ובלתי ידוע בשם אביאל סגל, תגליתו של דני סנדר-סון, שהשתחרר זה עתה משירותו הצבאי, ביטנסקי מפנק את הזמרת שלו, וכמו

זמרת גלרון
תחולה בשטח זרדה

שעשה לנתנאלה לפניה וזכה גם נורית למירב תשומת-הלב. לבד מהאמנים המעריצים, מבטיח ביטנסקי גם מערכת קול מעולה שהובאה במיוחד מחו"ל. מזה חודשיים היא עובדת במרץ על ערב היחיד שלה, כולה נרגשת ולא מאמינה, שיהיה כימסע ובא אלי מושמעים ללא הרף בדיקה בייחוד בתוכניותיהם של שדרנים צעירים המשרדים אל תוך הלילה. זה עתה סיממה השתתפות בשתי תוכניות טלוויזיה — אחת על שירי המשורר אברהם שלונסקי ואת שנייה תוכנית על שירים יווניים. ותוכניות נוספות בדרך.

בערב היחיד שלה תריסר שירים שבחרה בעצמה ועל פי טעמה האישי, ביניהם שירו של מרדכי זעירא, עמוק עמוק העצב ב' עיניים. לשיר זה שקורה נורית במיוחד. אמה המנוחה, שנפטרה לפני כשנתיים, היתה חברה בלהקת הבריגדה, במילחמת העולם השנייה, יחד עם יוסי ידיו ותנהלה מרון, והיתה המבצעת הראשונה של ה שיר. וכך, בכל פעם שאני שרה אותו, אני מתייחדת עם זכרה של אמה שלי, אומרת נורית.

רק
גינס

וכעת העתיד אינה מתהדרת בבגדי מפוראים ובגינני כוכבות. לבדי שה בגינס מהותיים, רחבים מעט ממידתה, נעולה בסנדלים תנ"כיים ובחולצת טי שחורה, היא מתייצבת לחורה. כשהיא מתבקשת להחליף בגדים היא נוברת ב' ארון הבגדים שבדירת החדר שלה. בצפון תל-אביב, ושולפת שימלה רוקה, פשוט גיורה, ומפטירה: "אין לי שמלות, רק גינס."

כרגע היא עסוקה עד-מעל-לראש המה תולתל בחורות לערב היחיד שלה. ודומה כי מה שקורה לה לפתע פתאום, בגיל עשרים ושבע, אחרי כל כך הרבה שנים בהן חייתה באלמוניות, ממלא אותה עד אפס מקום ואינו מותיר מקום לחיים פריטיים. ומה בכל זאת?

בדירת החדר שלה היא מתגוררת עם החתולה, זלדה, ושני הכלבים, וליג ופרי צי. היתה לה חתולה נוספת, אך זו פרחה מהקן המישפחתי. נורית התאבלה עליה ועתה היא מהררת בקול, שאולי יום אחד החתולה עוד תשוב.

את קירות דירת החדר מעטרות תמונות סוריאליסטיות. כשהיא נשאלת אם היא מצוירת, היא מספרת שהחבר שלה מצויר: "החבר-לשעבר, נפרדנו לפני שבועיים וחצי, אחרי שנתיים וחצי שהיינו ביחד". היא מסרבת לגלות את שם החבר או להוסיף דבר וחצי דבר על חייה הפרטיים, אפילו לא בשביל הקאריירה.

כדורגל

הנקמה המחוקה

אליעזר וקסמן, יושב-ראש מחלקת ה' כדורגל של מכבי תל-אביב, יושב בתא ה' כבוד שבאיצטדיון בלומפילד, כולו נפעם. זה עתה נשמעה שריקת הסיום של המיש' חק הבין-לאומי, בו ניצחה קבוצתו את מחזיקת גביע אירופה למחזיקות גביע, אנדרלכט בריסל 1:2. לווקסמן היה זה יתור מאשר סתם ניצחון יוקרתי בזירה הבין-לאומית. שכן, כימעט שנה תמימה חי ה'יו"ר המסור של מועדון הפאר בצל סיו' טי-התבוסה לאותה קבוצה בלגית 7:0.

אז, לפני כשנה, היו אף עסקנים באגוד דת מכבי תל-אביב, שהאשימו את אלי-עזר וקסמן בתבוסה, אלה טענו, כי היתה זו טעות להעמיד, בעיצומם של מישחקי הליגה, את כדורגלני הקבוצה מול אחת הקבוצות המהוללות באירופה. וקסמן עבר ימים קשים. הוא טען פעמים אין ספור, כי התבוסה היא מיקרית והפער האיכותי שבין אנדרלכט ומכבי תל-אביב אינו פער של שבעה שיערים.

האמת היא שהתבוסה לאנדרלכט גרמה למשבר ממושך בקבוצת מכבי תל-אביב, שמעט אולי מהקבוצה מאבק על כתר האליפות בעונה שעברה, והרחיק אותה ממישחקי גביע המדינה בשלב מוקדם יח' סית. כדורגלני מכבי תל-אביב, שרובם

דורגן שפיגל
הקהל הפסיד הצגה

בעלי עבר בין-לאומי, התקשו לשכוח את אותו ערב קרי באיצטדיון בלומפילד, שבו ניקבו רובי רנסנבריק וחבריו שבע פעמים את שערי. שיתנו לנו רק את ההזדמנות להוכיח להם שהתוצאה גם יכיר לה להיות אחרת. אמרו אבי כהן, מר ש'ק שוויצור, ויקי פרץ, ירון עוז ויתר כוכבי מכבי.

"לאחר הקונצרט..." אותה תבוסה מחסירה לאנדרלכט, הורידה לשפל את ה' מוראל בקבוצת מכבי תל-אביב. אך לא הקבוצה המכבית יצאה נפסדת מאותו מיש' חק. אשר הרשקוביץ (26), בנו של יהודי מן ידוע, עמד מאחרי הבאתה של הקבר צה לישראל, והיה מושכנע, מלכתחילה, כי הקבוצה הבלגית תצליח למלא עד-אפס-מקום את יציעי בלומפילד ולהביא לו ריווח כספי גדול. אלא שהקהל הישראלי השבע ממישחקי "החופשה" של הקבר צות מאירופה, לא בא בהמוניו, ובסיכומו של דבר הבלגים אומנם הרשימו ביכולתם ותפסו כותרות בעיתוני הספורט, אך מארי גני המישחק יצאו בהפסד כספי.

נחמתו היחידה של הרשקוביץ היתה ב' כך, שמנהלי אנדרלכט הבטיחו לשוב ול' שחק בישראל כעבור עונה. "לאחר הקונ' צרט שלהם נגד מכבי, שהסתיים בשבעה שיערים ללא מענה, בפעם הבאה האיצטד' יון יתפוצץ מרוב אדם". אמר הרשקוביץ וביקש להרגיע את עצמו, כשמדי פעם הוא ממשיך להתפעל בפני חבריו — רבים מהם שחקני כדורגל — על הישגי אנדרלכט במישחקי גביע אירופה ובלגייה הבלגית. לאחר שזכו כדורגלני אנדרלכט פעם נוספת בגביע האירופי, ב'3 במאי השנה,

היה כבר ברור לאמרגן הצעיר, כי יבוא את הקבוצה פעם נוספת לישראל, עלי-הבטחה שניתנה לו, והפעם תהיה זו הצי לחה קופתית מסחררת. ואומנם, כאשר התי ברר לראשי אנדרלכט, כי בליל 13 בי ספטמבר הם יהיו חופשיים ממישחקי ה' שלב הראשון בגביע אירופה, הם נתנו את האויקיי לבואם לישראל.

"אימפריה, אימפריה!" אל רשימת כוכבי הקבוצה הבלגית הצטרף העונה גם מלך השערים של אירופה, רוד חילס, שי הופיע בשנים האחרונות במדי האלופה ההולנדית, קבוצת איאקס מאמסטרדם. הור פעת הקבוצה הישראל הבטיחה רבות, לפי חות על הנייר, האמרגן הצעיר מיהר, עם ההסכם שבידו, אל יו"ר מחלקת הכדורגל במכבי תל-אביב, והציע לו שותפות ב' הבאת הקבוצה. אליעזר וקסמן, איש עסי קים ממולה, דחה את ההצעה שמכבי תל-אביב תהיה שותפה בהבאת הקבוצה הבל-גית לארץ, אך נתן הסכמה להעמיד את קבוצתו לדיקורב גומלין עם מחזיקת גביע אירופה, אם יקבל בתמורה סכום של כ'70 אלף ל"י. האמרגן הסכים, וכך הגיעו ה' צאותיו באירגון המישחק לכמיליון ל'י-רות. לצורך כיסוי ההוצאות הוא ידע, מבעוד מועד, כי יהיה עליו למכור לפחות 12 אלף כרטיסים.

האמרגן הצעיר, התקשר, לצורך הבאת הקבוצה הבלגית, עם יהלומן מוכר, משה כרמי, שהפך עד מהרה למשקיע העיקרי. על-פי כל התחזיות היה צריך מיפגש גומלין בין מכבי תל-אביב ואנדרלכט בריסל לרכז כ'20 אלף צופים, מה עוד שמארי-גני המישחק עשו מסע פירסום גדול, כשהם שולפים מהארכיונים את קטעי העי' תונת שדיברו בשיבחה של הקבוצה הבל-גית, במישחק שבו הביסה את מכבי 0:7.

אבל מסתבר שהקהל הישראלי הפך להיות חשדן בכל הקשור למישחקים בל-גיים-ישראליים. וכך, רבה היתה אכזבתם של מארגני המישחק, כאשר רק כ'13 אלף איש באו לחזות בו ומיספר קוני הכר' טיסים היה פחות מרבעה. ההפסד הסתכם בכ'150 אלף ל"י. אשר הרשקוביץ ושותפו השמייעו טענות לכל עבר, והביעו תמיהה על כך שיותר משלושת אלפים איש ניכ' נסו לאיצטדיון ללא כרטיסים בתשלום.

אבל היציעים הריקים למחצה לא מנעו בעד מכבי תל-אביב, בסיוע פעיל של כ' כבי בית"ר ירושלים, אורי מלמיליאן ודני גיומן, כובשי שני השערים, להציג יכולת נפלאה. הם הביכו את מחזיקי הגביע האי-רופי וזכו בנצחון 1:2. היתה זו נקמה מחוקה, וכך, על רקע גלי השימחה של שחקני מכבי תל-אביב ועל רקע התפרצו' יות הגיל של אהודי הקבוצה, תוך קריאות קצובות: "אימפריה, אימפריה!" נראו אמרי גני המישחק מאוכזבים. לפני שנה הפסיד הקהל הצגה של אנדרלכט, הפעם הפסיד הקהל הצגה של מכבי תל-אביב. אך בשני המישחקים הפסידו אמרגני המישחק כסף.

כוכב בין כוכבים. מכבי תל-אביב רשמה פרק נוסף בספור ההצלחות שלה, פחות משבוע ימים לאחר שכדורסלני ה' אגודת הדהימו את הבלוטס בניצחון 97:98, ואם כדורסלני בולטס יכלו לתרץ את הפסדם בחוסר אימונים ואי הסתגלות ל' חוקה האירופית, והשמירה האיוורת של מכבי תל-אביב, הרי שכדורגלני אנדרלכט נאלצו להסיר את הכובע בפני יריביהם הישראלים.

רובי רנסנסבריק, הארי האן ורודי חילס ההולנדים, יחד עם חבריהם הבלגים, מצויים בעיצומם של מישחקי הליגה בל-גיים, והם נאלצו פשוט להיכנע ליכולת עדיפה של מכבי תל-אביב, שהציגה בהור פעת בכורה מחודשת את גיורא שפיגל, שפיגל אומנם סבל מפציעה, שיתק רק מח' צית אחת ועורר חששות לגבי המשך ה' פעותיו בליגה. אבל היה לו ממלא מקום ירושלימי, עם סיום המישחק נאלצו להודות הכל, כי אין מה לדבר — אורי מלמיליאן שווה יותר.

אכן, מלמיליאן, הכוכב הבלתי מעורער של בית"ר ירושלים והכדורגל הישראלי, גילה יכולת נהדרת במישחק הניצחון על אנדרלכט, האפיל על כוכבים הולנדים ובלגיים ידועים, והוכיח ששמו בו כי שרגון נדיר בקנה-מידה ישראלי. בבית"ר ירושלים הוא כוכב בין שחקנים אפורים, ואילו במדי מכבי תל-אביב הוא הרגיש עצמו ככוכב בין כוכבים, עימם הוא משתף פעולה במדים הכחולים-לבנים של הנב' חרת הלאומית.

בחירות חדשות?

בחוגי הליכוד הועלתה השבוע סברה כי מנחם בגין עשוי לנצל את הצלחתו בוועידת קמפדייוויד ולהכריז על עריכת בחירות חדשות מיד אחרי שייחתם חוזה השלום בין ישראל ומצרים. עליפי גירסה זו, יוכל בגין לטעון כי הוא מבקש אמון מחדש של העם ולערוך בחירות בהן צפוי שיקבל רוב מוחלט בכנסת. במיקרה כזה עלולים לחול שינויים מהפכניים לפחות בהרכב רשימת חרות לכנסת. ברור לחלוטין כי בגין יבקש להכניס לרשימה את יעקב מרדור כדי שימש כסגנו וכיוורשו ולהיפטר מכמה ח"כים של חרות, שנכשלו לדעתו בתפקידם. אם אומנם תתממש הערכה זו עשויות הבחירות להיערך בעוד כחצי שנה.

האם תקום ממשלה

ליכוד לאומי?

הסיכויים לחתימת חוזה שלום עם מצריים העלו מחדש בחוגי מפלגת העבודה את הרעיון להצטרף לקואליציה במטרה להקים ממשלת ליכוד לאומי, שבידיה יופקד מימוש חוזה השלום. הגישושים בכיוון זה החלו עוד לפני סיום ועידת קמפדייוויד, כשנראה היה שהוועידה עומדת בפני פיצוץ. הרעיון התגבש בקרב אנשי רפי" לשעבר במפלגת העבודה, שכמה מהם סברו כי ראוי אפילו לגרום לפילוג במפלגה כדי להצטרף לקואליציה, נוכח שעתידה הירוק העלולה להיווצר עם פיצוץ השיחות. כמה בירורים בנושא זה נערכו כבר בין אנשים המקורבים לגד יעקובי ואנשי מאיר עמית. אלה טענו כי יו"ר המפלגה שמעון פרס שבוי בידי היונים וכי לאנשי רפי" לשעבר התופסים עמדות מפתח בהסתדרות ובראש עיריות יש מישקל מפתח אם יתארגנו בנפרד. אולם אחרי סיום הוועידה נראה כי אם יתחולל פיצוץ במפלגת העבודה, טובים סיכוייהם של אנשי הפלג השני להיות שותפים בממשלת ליכוד לאומי. דווקא ראשי האגף הימני במפלגה כמו יצחק רבין ואבא אבן נחשבים עתה כמועמדים ריאליים לשתפות עם הליכוד במיקרה שיורחב כסים הממשלה.

צופים התנגדות

אלימה

לא מן הנמנע כי ההתנגדות לנסיגה מסיני לפינוי ישובים ולהפסקת ההתנחלויות תגלוש לפסים אלימים. שירות הביטחון יצטרך בעתיד הקרוב לשים עין על קבוצות קיצוניות, שאימו בעבר כי יתנגדו בכוח לכל ניסיון של נסיגה מהשטחים. צופים כי הסכנה העיקרית אינה טמונה דווקא ב"גוש אמונים" אלא באנשים המקורבים ל"חוג עיוור" שד התנועה ההתיישבותית, שכמה מהם רמזו בעבר כי לא יחסלו לפעול גם באלימות כדי למנוע נסיגה מהשטחים.

תוקם "רשימה

לאומית"?

ההתנגדות להסכם השלום בין ישראל ומצריים תמורת הוויתורים המפליגים, עשויה לאחר מיספר אישים מסייעות שונות במטרה להקים תנועה חדשה

שתהווה אופוזיציה ימנית למנחם בגין. לא מן הנמנע כי ח"כ גאולה כהן ויועץ ראשיהממשלה לשעבר להסברה, שמואל כ"ץ, יפרשו מתנועת החרות ויחד עם מתנגדי ההסכם מלעם, כמו משה שמיר ויגאל הורביץ ינסו להקים "רשימה לאומית" שתאחד את אנשי ארץ-ישראל השלמה.

"טיים" דחה הופעתו

לראשונה בהיסטוריה של שבועון-החדשות האמריקאי טיים נדחתה הופעתו ביום אחד בשל הציפייה להודעה על תוצאות ועידת קמפדייוויד. אף מאורע היסטורי בעבר, שהתרחש כמון להופעת העיתון, לא שיכנע את עורכיו לדחות את הופעתו.

חבל ימית - חחת

שילטון מצרי?

מחאותיהם של נציגי חבל ימית על הכוונה לפנות את ישוביהם כדי לאפשר חתימת חוזה שלום עם מצריים, אינן מייצגות את דעת כל תושבי האזור. רבים מהמתיישבים בחבל ובעיקר בעיר ימית עצמה הודיעו כי הם מעדיפים להישאר במקום אפילו יוחדר האזור כולו לשילטון מצרי.

המחזיקים בדיעה זו טוענים כי דווקא אחרי חתימת חוזה השלום עשוי האזור לשגשג בגלל מיקומו על הגבול הבינלאומי בין ישראל למצריים. אם יתירו המצרים המשך היישוב היהודי במקום, צפויה לו פריחה במיוחד לנוכח העובדה שתחת השילטון המצרי הם יהיו פטורים ממיסים. כמה מהמשקיעים שהקימו באזור מיפעלים בעידוד ממשלתי מצפים עתה לפיצויים גבוהים ביותר אם ייאלצו להתפנות מהשטח.

הודעה מטעה

בקשר לגיוס בנות

הודעתו של סגן שריהביטחון, מרדכי ציפורי, מדפני שבועיים, כי מאז שני נה חוקיגיוסבנות לא חלה עליה משי מעותיות במספר הבנות חייבות הגיוס המבקשות להשתחרר מצה"ל, לא היתה מדויקת כל כך ויש המגי דירים אותה כ"הודעה מטעה". סוכים שנערך לאחרונה ברישכות הגיוס העלה כי בניגוד להודעת סגן השר ניכרה מגמה ברורה ביותר של עלייה במספר הבנות המבקשות להשתחרר משירות מטעמי דת, הי עבודה מהפכתם עד סוף השנה האזי רחית בכי"ס 10%.

אריק "אישר"

הורדת הישובים

שריהחלקאות אריאל שרון נתן את תמיכתו להחלטה בדבר פינוי ישובי חבל ימית כתמורה להסכם השלום עם מצריים. לפני שקיבל החלטה בנושא זה חשש בגין מתגובתו של שרון, שבשעתו היה המתנגד העיקרי לכל ויתור בפיתחתרפיח. בשלוש שיחות טלפוניות שנערכו בשבת האחרונה, בהן הכטיח בגין כי הסכמה לפינוי הישובים כפיני תמנע פינוי ישובים ביהודה ושומרון, העניק אריק גיבוי מלא להחלטה והכטיח לתמוך בה גם בפומבי. נראה שבגין בקש מראש התחייבות זו נוכח חששם של עזר וייצמן ומשה דיין מהתנגדות של אריק בנושא זה.

חטיבה דתית במפ"ם

אחרי שהמפד"ל החליטה להקים במיסגרתה חטיבה חילונית ועמדת לקום — ללא כל קשר לכך — חטיבה דתית במפ"ם. מייסדי החטיבה מנמים עם קבוצה גדולה של עולים מצפון-אפריקה קרובים אינטלקטואלים ואקדמאים כהם בודט מיספר רב של מרצים באוניברסיטאות. נראה כי החטיבה הדתית תופיע כמיסגרת מגובשת

כבר בוועידת מפ"ם הקרובה שתיערך בחודש ינואר 1979.

מחיר שיא לדירה

מחיר שיא עבור דירה בישראל שולם לאחרונה בעיסקה לרכישת דירה בירושלים. רוכשי הדירה, עולים מקנדה, רכשו תמורת סכום של 160 אלף דולאר (כ־3 מיליון ל"י) דירה בת ארבעה חדרים ברחוב אחדיהעם 18 בירושלים. מוכרי הדירה רכשו אותה לפני כ־14 שנים בסכום של 98 אלף ל"י.

מעוק פרישה

למוטלה שפיגלר

במענק הכספי הגדול ביותר, ששולם אי-פעם לכדורגלן ישראלי עבור הור פעה במישחק בודד אחד, זכה השבוע הכדורגלן הנתנייתי מוטלה שפיגלר, בעיקבות מישחק הפרידה שלו ממכבי נתניה, שנערך בשבת האחרונה. מלכתחילה נועדו ההכנסות מהמישי חק, בו התמודדו מכבי נתניה וקבוצתו החדשה של שפיגלר, הפועל חיפה, לרכישת "מתנה גדולה" לשפיגלר. אולם בתום המישחק הסתבר כי 5000 רוכשי הכרטיסים מכי 7000 הצופים במישחק, הכניסו סכום של 200 אלף לירות. 46 אלף ל"י מסכום זה חוקקו בין הקבוצות ואילו 150 אלף ל"י ניתנו לשפיגלר כמזומן כ"מתנת פרידה".

עימות עם אנ.בי.סי.

המימסד הישראלי והציוני נכנס לעימות חמור עם רשת הטלוויזיה האמריקאית אנ.בי.סי. בהשראתה של ממשלת ישראל והרוב הימני בהנהלה הציונית. מנסים אירגונים ישראליים לבטל את חוזה-הפירסום של חברות אמריקאיות גדולות, שקיבלו על עצמן את החסות לשידורים ממישחקי האולימפיאדה בכרית-המועצות. לרשת אנ.בי.סי. נגרמו כבר נזקים עקב כך. לעת עתה, לא נקטה הנהלת אנ.בי.סי. בשום מעשי תגמול בתחום מערכת החדשות וענייני היום — אך מנהלי הרשת כבר רמזו בבירור למנהלים יהודיים כי אם לא יפסיקו מוסדות יהודיים לעסוק בפעולות שיגרמו נזק לחברתם — יגיבו בחומרה. איתות ראשון לכיוון המוסדות היהודיים נעשה עידידי ביטול פתאומי של תוכנית טלוויזיה בת שש שעות בנושא חטיפתו של אורף אייכמן, עדיפי סיפרו של איסר הראל.

הבורסה

רוץ בזהירות

בעקבות השלום

הסיום המוצלח הבלתי צפוי של ועידת קמפדייוויד, הקפיץ את שוק המניות בצורה רצינית ביותר. חלק מציבור המשקיעים תוהה עדיין כיצד לנהוג לנוכח התהפוכות בשבועות האחרונים בבורסה ואילו אחרים מסתערים על כל הבא ליד. המשקיע הנבון, המבקש להפיק רווחים מהגיאות הצפויה בבורסה, ייטיב לעשות אם יכלכל את השקעותיו בזהירות. כל מי שזיכור מה קרה בשבוע האחרון למניות חברת רסקו יזהר מפני מניות, שהאינפורמציה הבלתי מלאה לגביהן עלולה להטעות. דוגמא לכך הן מניות חברת טבע. חברת יצור תרופות זו רכשה לפני כשנה וחצי מיפעל הולנדי לייצור פורנים בהשקעה של מיליון וחצי דולאר. המיפעל ההולנדי, אופראל, נועד להיות מרכז השיווק של טבע. אולם לאחרונה החליטה ועדת השיווק של השוק האירופי המשותף כי המוצר הוא כרצונגני ויש להפסיק את השימוש בו תוך מיספר חודשים. כתוצאה מכך עלולים להיגרם הפסדים לטבע וזו ודאי תודיע על כך בקרוב לבורסה. שני מיפעלים אחרים מקבוצת דיסקונט השקעות — אלקו וכבלים עלולים גם הם להיקלע לקשיים עקב ההתפתחויות באיראן. לחברות אלה השקעות ניכרות באיראן והתערערות שילטון השאח עומדת לגרום קשיים לחברות ישראליות שהשקיעו באיראן. כבר עתה ידוע כי מיספר חברות איראניות אינן עומדות בהתחייבויותיהן הכספיות.

ערב אדמפג'ר, כפר

ערבי על גדת נחל חדרה,

הולך ונכחד

בכביש חיפה-תל-אביב, ליד צומת חדרה, נאספו בשבת שעברה עשרות נשים, גברים וילדים ערביים, חושבי הכפר ערב אל-מפג'ר. הם נשאו בידיהם שלטים, עליהם היה כתוב בעברית ובערבית: "תנו לנו לגור באדמותינו!", "קברו אותנו חיים!", "דונם עבור דונם!", "אנו פונים אל כל אזרח בעל מצפון, תנו לנו לחיות!"

מצוקתם של אנשי אל-מפג'ר, השוכן על גדתו הצפונית של נחל חדרה, לא אתמול נולדה. כבר בשנת 1955, עת הור ציא משרד-האוצר פתחו את הבאר מחדש, הכפר, החלו 250 תושביו לסבול. אדמות הכפר נאסרו לעיבוד, ותושביו נאלצו להי פש עבודה ביישובים הסמוכים. מיישפ' כים של מיעוטי-נייר-חדרה חיסלו את ה מעיין, שהיה מקור המים היחיד של ה כפר. מי הנחל נעכרו ונאסרו לשתיה, כלית ברירה השתמשו בו תושבי הכפר ורבים מהם לקו במחלות מעיים קשות. (העולם הזה 2102).

בנובמבר '77 נאטמה הבאר היחידה ב כפר ועלידי מחלקת עבודות ציבוריות חדרה, התושבים פתחו את הבאר מחדש, ונאלצו לשלם קנסות גבוהים. הבאר נח סמה ונחפרה בשנית, ואז נעצרו כמה מ תושבים באשמת הפרעה לפעולות העיריה.

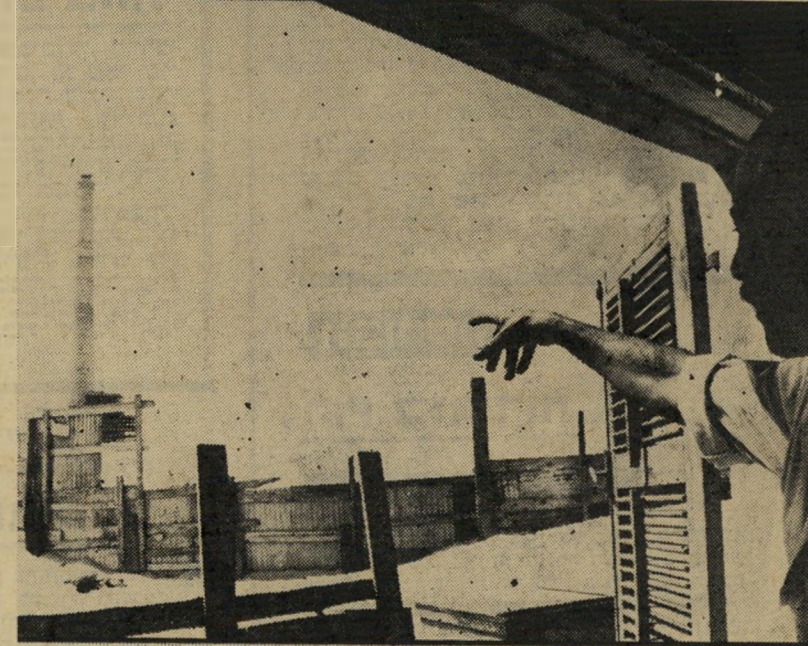
המכה האחרונה הונחתה באוגוסט השנה, כאשר הוציא בית-המשפט צו לעקירת שלוש משפחות מהכפר, וזאת בהתאם ל פקודת ההפקעות המנדטורית. הגוף שקנה את האדמות המופקעות מדי המדינה היה הקרן לפיתוח קיסריה, שהעבירה את הבע לות לחברת-החשמל. וזו החלה בבניית תחנת הכוח החדשה על אדמות הכפר.

נה בחוסר מעש בין התרנגולות והכבשים. חלקם משחק בשפכי נחל חדרה. ואחרים מסתובבים ליד האוטוסטרדה ומסכנים את חייהם. בית-הספר של הכפר ניסגר השנה עלידי משרד החינוך, שטען כי ממילא יפוגו בקרוב תושביו, ולכן אין טעם להמיר שדך ולבזבז כספים על כיתות ריקות מ תלמידים. מיגרש הכדור-רגל, ששימש ל משחקי הילדים, נחרש כולו. עלידי חבר רת-החשמל, ואין לילדים מקום לשחק בו.

מוחמד עלי אל-קייסי (50), נציג ועד הכפר, הוא מוסלמי מאמין. למרות מיל-חמתו הנואשת למען אנשי כפרו, הנמשי כת קרוב לעשרים שנה, נישאר עלי, ש אנשי הכפר מכנים אותו איוב, אדם מא מין. גופו השחוח מתיישר כל אימת ש הוא מזכיר את שם אללה. "אני מאמין באלוהים ובמצפונם של האנשים הישרים, שיצילו אותנו מהכליון", אמר עלי. ישוואב לשישה ילדים, הגרים עימו בצריפון בן שני חדרים, ללא ריהוט מינימאלי. "אנחנו לא נגד פיתוח ולא נגד קידום", הוסיף עלי, "אבל אנחנו נגד גישולנו מאדמותינו וזריקתנו לחלל הריק. על ה אדמות שיקחו מאיתנו עומדת החברה ל הגנת הטבע להקים פארק לאומי. כל זה טוב ויפה, אולם משרד-האוצר מציע לנו כפיצוי רק 25 אלף לירות ואפשרות להלי וואה בסך 90 אלף לירות. והרי השר שרון הצהיר, כי כל מיישפחה יהודית מתנחלת עולה לאוצר המדינה 2.5 מיליון לירות.

תמורת אדמותינו מציעים לכל תושב לקבל חצי דונם אדמה, עלי יוכל לבנות את ביתו. לי אישית, יש 56 דונם, שתמור רתם אקבל חצי דונם והלוואה בתנאים שלעולם לא אוכל לכבדם. כי כיצד אוכל לקיים את מיישפחתי, לחפש מקום עבודה ולבנות בית בגילי — כל זאת בעת ובי עונה אחת? בכל לפר ערבי עולה בית בממוצע 300 אלף לירות להקים, איך הם מצפים שאוכל להקים בית בתנאים אלה? למעשה הם משליכים אותי ואת ילדי אל הרחוב. לשאר האנשים שיפוגו מציע מייש רד-האוצר לשכנם בכפרים סמוכים, דבר שיפגע בעבודתם.

"כתבתי לכל הנוגעים בדבר וביקשתי

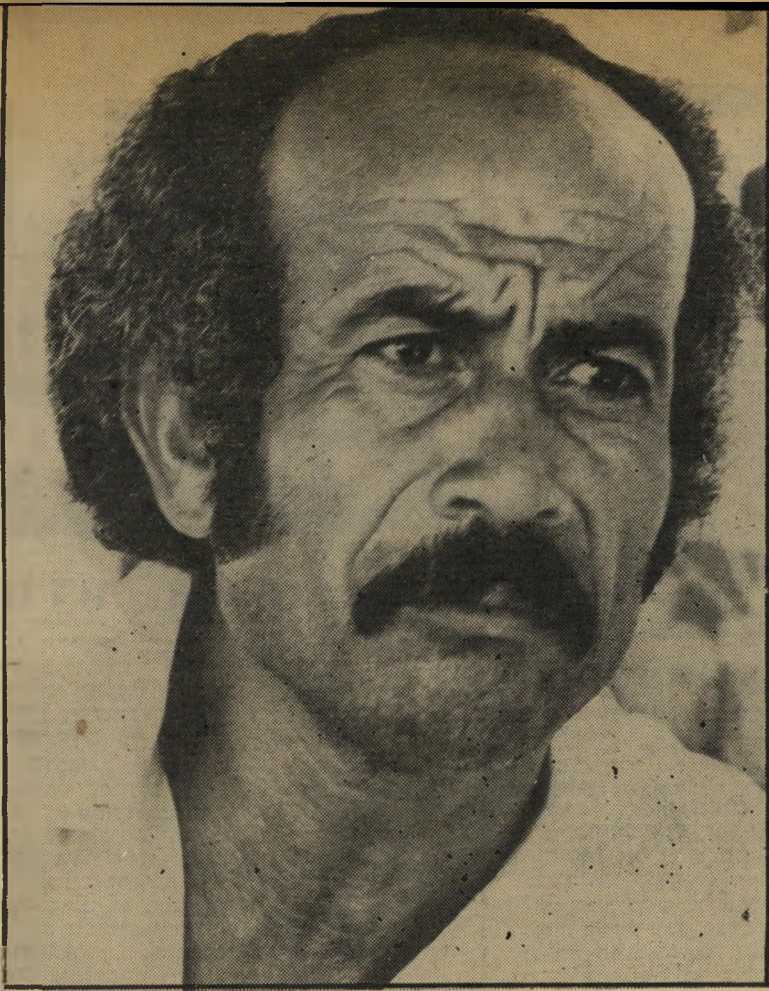

תחנת-הכוח מכער צריף בכפר
"רק אללה יכול לעזור!"

שיחוסו עלינו, לפחות עד שיוחלט מה לעשות אתנו. השליטנות מסרבים לסלק את גבעות החול החסומות לנו את האוויר, ואנו נקברים חיים עם ההר הקטנה ביר תר. השליטנות טענו כי רק כאשר תיבנה תחנת-הכוח באזור יסופקו לנו מיישתייה נקים וחשמל. אבל אז כבר לא נישאר כאן, כדי ליהנות מן התנאים. כל יום נר סף לנו פגע, לפני שבוע הרסו לנו את חדר השירותים ומאז אנו עושים צרכינו בחוק. "אני דורש לפחות שיתנו לנו את התנאים המינימליים לחיות, עד שיוחלט מה לעשות אתנו. השליטנות באו אתמול ב דרישה, שניתן להם ערבות בסך 100 אלף לירות, כדי שיוקפאו ותהליכי הגירוש מה מקום. דבר זה נקבע בבית-המשפט. אי

בית-המשפט הצהיר כי זו רק ההתחלה ובימים הקרובים יוחל בפינוי שאר התוש בים.

אדם מאמין. הכפר אל-מפג'ר נראה עלוב וזנוח. כל הנכנס אליו מריח מיד את צחנת מי השפכים של נחל חדרה והי מזבלה הקרובה. מעל הנחל מתנשא ענן קבוע של זבלים ויתושים, נושאי מחלות. התושבים גרים עד היום בצריפונים, ה עשויים בחלקם מקרשים ובחלקם מלוחות פח. אל כל אלה נוספו בחודשים האחרים גים המיטריד של גבעות החול, שהוקמו עלידי ועובדי חברת-החשמל. די ברוח קלה ביותר כדי שהחול יחזור אל מטב חיהם וחדרי המגורים של תושבי הכפר. 70 ילדי הכפר מתרועעים מתחילת השר

נציג ועד-הכפר אל-קייסי
"קברו אותנו חיים!"

ציא אותנו מהכפר ולא נותנים לנו שום עזרה. סגרו את בית-הספר ומסרבים להת קין חשמל ומים. גם מרפאה אין במקום, וכל זאת כדי שנצא מהמקום. היתה לי גינת ירקות גדולה, וב-1956 אסרו עלי לעבד אותה, ומאז אני פועל בפרדסים. היה לנו גם פרדס. אבל את כל הפרדסים שבכפר הרסו עם בניית האוטוסטרדה, ורק עץ זית אחד השאירו. עץ זית משמש במסורת הערבית סמל להחזקה במקום. במיישפחתי של מוחמד 16 נפשות. כר לם חיים ממשכורתו ומקיצבת-סעד המס תכמות ב-6,000 לירות בחודש. "לפני 15 שנה", הוסיף מוחמד, "היו כאן קייטנות וסירודידיג. אני עצמי הייתי דיג. אולם היום אי אפשר יותר לדוג כאן, כי כל

לם איך נגייס סכום כזה? אני מתחנן שיתנו לי דונם עבור כל דונם שיקחו ממני, וסכום כסף שיספיק לי לבנות בית חדש. אחרת ניוק, פשוט, אל הרחוב." הכניסה אסורה. סמיחה, אמו הקשיי שה של עלי, היא ספר היסטוריה מהלך על שתיים. הקשישה כפופת הקומה סיפרה, כי הובאה לכפר מסידני עלי, כפר ערבי ששכן ליד הרצליה, בזמנו של הסולטאן התורכי עבד אל-חמיד, בסביבות שנת 1908. "עברתי את תקופת התורכים והי אנגלים", סיפרה סמיחה, "אולם אף פעם לא סבלתי מנישול, בכל שבעים שנותי בכפר. האדונים מהמישטרה מבבלים לי את הראש, ולא נותנים לחיות בשקט". בצידו השני של הכפר, ליד שלט המכ

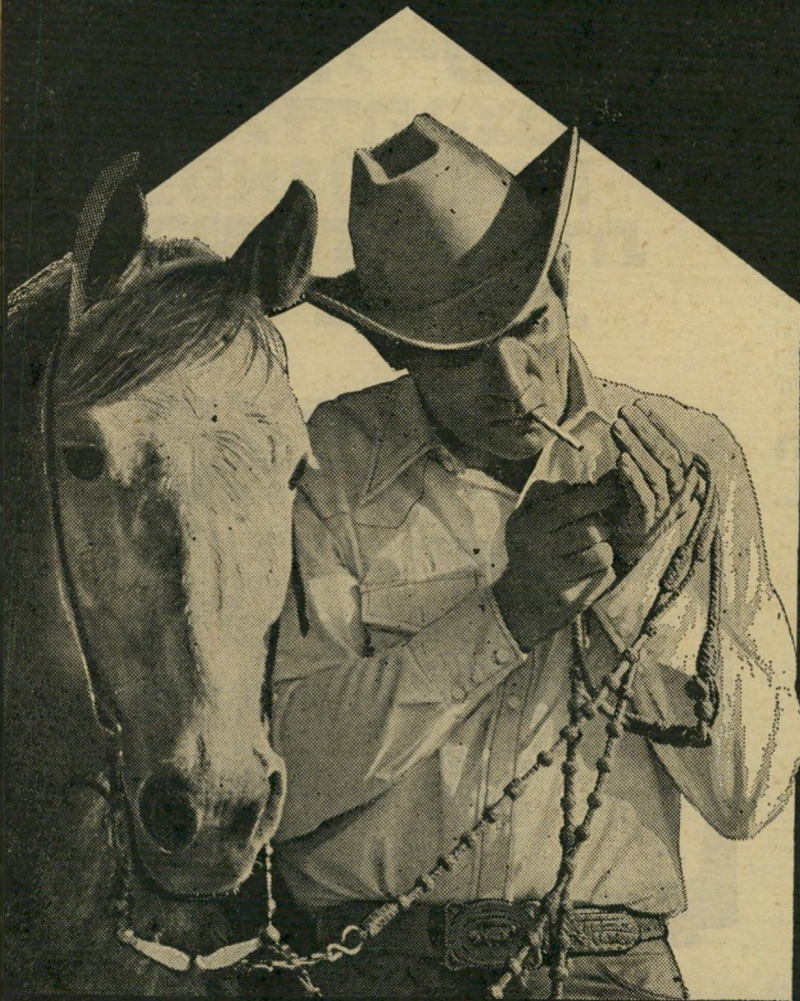
הכניסה בכניסה לכפר
"זורקים אותנו לרחוב!"

הדגים מתו מזיהום הנחל. סגרו לנו את הכניסה לכפר כמה פעמים, ואנו פתחנו אותה. קנסו אותנו על רצוננו להיכנס ל בתינו, והיינו מוכרחים להתנגש עם החוק. אפילו טלפון לא סידרו לנו כאן, למרות שיש קו טלפון במרחק 50 מטר מהכפר. "אני אמשך להילחם ולעמוד על זכר ייתי", הוסיף מוחמד, "כי אני מאמין שיש אלוהים והוא יעזור לנו."

ריו, "הכניסה אסורה", בין ערימות אשפה, קרשים, צריפים המטים לנפול וחבלי כבי סה מתוחים, ניצב צריפו הרעוע של מוחד מד עלי אל-קייסי. מוחמד נשא בידייו את בנו הפעוט, שרק עתה החזירו מבית-החור לים, שם שהה ארבעה חודשים ביגלל מח לית מעיים קשה. "נולדתי בכפר הזה", הכריז בגאווה, "וגם אבי וסבי נולדו כאן. הם רוצים להור

Marlboro

FILTER CIGARETTES

בואו אל הטעם בואו אל מרלבורו

הסיגריה הנמכרת ביותר בעולם

כל מיני יומצא ארנקה ב-מכל מיני

exclusive

דיוגור וסו ת'א ארנקים ומוצרי עור

ותנות

קורסים לצלילה בים התיכון ובים סוף

סנפיר
03-36179

נביעות
059 6191/2-345

תמרורים

מחסכונותיו לעובד המצטיין של בתי המישפט. את מקומו של עציני יתפוס מי שהיה היועץ המישפטי לממשלה, הפרופסור אהרן ברק.

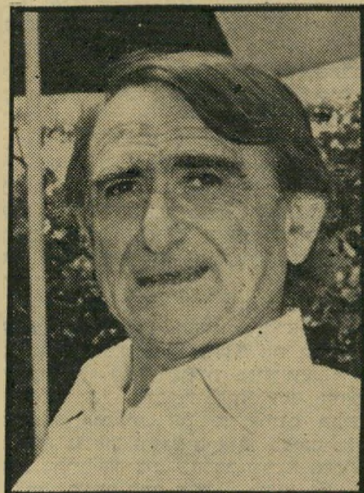
התפטר • מתפקידו כמועמד הליי כוד בבחירות לראשות עיריית הרצליה, עורך-דין **בנימין שפירא**, לדבריו בגלל איומים על חייו ועל חיי בני-משפחתו. שפירא טען במכתב התפטרותו, כי "אין לי החוסן הנפשי והפיסי להתייצב מול שיטות תת-תרבותיות".

פוטור • עלידי מנכ"ל מוזיאון ישראלי, **יורם רוזין**, עוזר מנכ"ל להקת בת שבע, **דוד ברקן**, בעיקבות הביוזון שב הסתלקות הלהקה מלונדון, תוך השתמטות מדמי איכסון בבית המלון. מנהל מוזיאון ישראל הוא אחד מחברי הוועד המנהל של להקת בת-שבע, והוא האשים את ברקן כאחראי לביוזון לונדון.

נכח • כמועמד המפד"ל לראשות עיריית ירושלים הד"ר **משה מנדלבאום**, ממלא-מקום בשכר של יושב-ראש מועצת המנהלים של הבנק לפיתוח התעשייה, ר' לשעבר מנכ"ל משרד המיסחר והתעשייה. מנדלבאום היה חבר מיסלגת העבודה כל זמן שזו היתה בשילטון, קיים מגעים עם הליכוד, אחרי המהפך, כדי להצטרף לאחת מחסיבותיו, ונלחמה. עתה הודיע כי יצטרף למפד"ל. מנדלבאום בן ה-45 טען בפני עיתונאים כי הוא אומנם אינו דתי אך שימר מסורת. הקשר הראשון של מנדלבאום

נחוג • יום הולדתו ה-59 של ה-עיתונאי **זאב אלתר**, מי שהתפרסם לאחר נפילת בנו במלחמת יום-הכיפורים כאבי הנצחה ברמת-גן. אלתר, שזכה לפרסים ספרותיים רבים הקים בביתו מוזיאון לזכר בנו, סרן **מירון אלתר**, והוא חבר בוועדות רבות להנצחת לוחמי מלחמת יום-הכיפורים.

נחוג • יום הולדתו ה-60 של **יצחק ("איצ'ה") מלבוש**, יצרן הדפסי המשי האמנותיים והמדליות בכפר-האמנים עין-הוד. יליד רוסיה שעלה לארץ בגיל שנה ("מבלי שידעתי אם זה ברצוני או בניגוד לרצוני"), גדל בכפר-סבא, היה מראשוני

אומן ממבוש
מהצדיקים האחרונים

התע"ש, שם עבד כחרט, למד ציור בפאריס והיה ממקימי כפר-האמנים עין-הוד והיה תקופה ארוכה מוכתר המקום. ידידו של ממבוש, הסופר **בנימין גרא**, אמר עליו: "אנחנו שני הצדיקים האחרונים שגותרו בארץ". הגיב ממבוש באומרו: "וגם אנחנו הולכים ומתמעטים".

נחוג • יום הולדתו ה-75 של המור שבה גבעתי-עדה, שמונה קילומטרים מזכרון-יעקב. גבעתי-עדה, המאכלסת כיום 1500 תושבים, על פני 7000 דונם, נקראה על שמה של **אדא-אידה**, אשתו של הר ברון **בנימין דה רוטשילד**, שרכש ב-1903 את אדמות הכפר הערבי מרח ומסרם למתיישבים היהודים. למרות הצביון הרקלאי של המושבה, יש באחרונה נטייה להפוך אותה לתעשייתית ובמקום הוקמו אף שני מיפעלים: האחד לאבני-חן ול-הלומים והשני למוצרי-עור.

מונו • כתביו הוועד המנהל של רשות-השידור כתב דבר **דניאל ("דני") בלור**, מטעם מיפלגת העבודה, ויועץ שר-החינוך **זכרון המר**, **יוסף בן-שלמה**, מטעם המפד"ל. המינוי נזקק לאישור הר ממשלה, אולם אין ספק כי בלור, אחד הכתבים הפרלמנטריים הטובים בארץ, בנה של דורה בלור, שנרצחה בעיקבות מיב צע אנטבה, ובן-שלמה, שנודע כמרצה מעור לה בקבלה באוניברסיטה העברית וכמנהל תוכניות דת בטלוויזיה, יזכו באישור הר ממשלה.

הוכרז • על הקמת קתדרה במכון ויצמן על שמו של מי שהיה חבר מועצת המנהלים של המכון ועורך מעריב **אריה ("ציק") דיסנצ'יק**. על הקמת הקתדרה הודיע נשיא מכון ויצמן, הפרופסור **מיכאל סלע**, בערב לזיכרו של דיסנצ'יק, שנערך במלאת 30 יום למותו.

נחוג • מחדש מיפעל קרגל, שנישרף לפני כ-8 חודשים, על-פי החשד עלידי חברי כנופיית מע"צ, יושב-ראש מועצת הר מנהלים של קרגל **יוסף שוורץ** סיפר בטקס חנוכתו של המיפעל לקרטון גלי, כי הושר קעו בבנייתו מחדש 300 מיליון לירות, מהם 1 מיליון בהתקנת מערכות משוכללות ל-כיבוי אש.

פרש • מתפקידו כשופט בית-המישפט-העליון, הד"ר **משה עציני**, בטכס שבו השתתפו שרי-המישפטים **שמולאי תמיר**, נשיא בית-המישפט-העליון, הד"ר **יואח זוסמן**, ושופטי בית-המישפט. עציני יוני הודיע בטכס זה כי יתרום חלק נכבד

מועמד מנדלבאום
החלפת מיפלגות

עם הדת היה כשימש כמרצה בכיר לכלל כלה באוניברסיטת בראילן. מנדלבאום, דור שביעי בירושלים, נמנה על צאצאי **יואח משה סלומון**.

נפטור • סופר השואה **לייב רוכמן**, בגיל 60. היה ידוע כאחד מגדולי עיתונאי וסופרי האידש בארץ, ואחד מספריו על השואה, בדחיין חי, הופיע גם בעברית. ידידיו של רוכמן יודעים לספר כי צפה בהקרנת הפרק הראשון של הסדרה שואה לפני שנפטר. רוכמן הותיר אחריו אשה ושני בנים. בתו היא המשוררת הצעירה **רכקה מרים**.

נפטור • **ארי דאסלר** בן 77, בעלי החברה המייצרת אביזרים ולבוש ספורט אדידס, ששמה גזור משמו הפרטי ומחלק משם מישפחתו. דאסלר — או כפי שהוא כונה בגרמניה מר אדידס — הקים ב-1920 יחד עם אחיו את המיפעל לייצור בגדי ספורט, אולם הם נפרדו בעת מילחמת העולם השנייה, והאח הקים מיפעל מתחרה, פומה. מחזוריה של חברת אדידס היה השנה 700 מיליון דולאר.

נפטור • הקריינית והאמנית **חנה בן-ארי** בגיל 50 לאחר מחלה ממארת. בן-ארי עלתה ארצה מגרמניה ב-1938, למי דה בגימנסיה הרצליה והחלה לעבוד בקול ההגנה ב-1947. עם הקמת המדינה היתה מבכירי קרייני קול-ישראל, השתתפה ב-תסכית-ידידיו ומונתה אחרי-כך כמנהלת מדור הרדיו. בן-ארי שלחה ידה בכתיבה ובמישחק, בין היתר כתבה את במזל דגים שבויים עלידי בעלה, הבמאי **אברהם ניניו** והועלה בתיאטרון של **ג'ורא גור-דיק**. בשנה שעברה ערכה את ספר העי-תונאים.

הזדמנות!

אמפא-אמקור סביא לך לקראת החגים את המלוויה הצבעונית המובה והמבוקשת ביותר באירופה. NORDMENDE, במחירי מבצע חסדי תקדים:

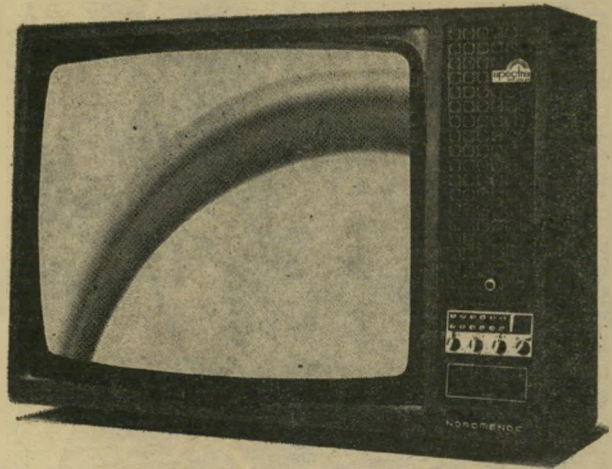
22' - ב- 34,750 ל"י במקום 41,875 ל"י*
26' - ב- 38,500 ל"י במקום 48,000 ל"י*
אם יש לך כושר החלטה, מהירות תגובה ורצון ביצוע, רוצ' לאחת מחוויות אמפא הרעומות מסה, ייתכן שתהיה בין המאושרים שייסיקו לקנות את המלוויה הצבעונית המובה באירופה במחירים שלא יחזרו.

* המחירים אינם כוללים מ.ע.מ.
המלאי מוגבל!

אמקור
מכשירי
אמפא

34.750 ל"י עבור
הטלוויזיה הצבעונית
NORDMENDE
הטובה והנמכרת
בזאת באירופה.

ח לא טעות,
ח הדמעות.

להשיג בסניפי

אמקור

חל אביב: דרך פיזת 16
רח' פנקס 48
ירושלים: רח' יפו 30
חיפה: רח' שבטאי לוי 25, ככר אמפא

סל 0101 א. סל

הרמקול המהפכני עם הצליל הטבעי

WHDO

חיפה, רח' הרצל 59
טל: 661273, 645743

סטריו
יבואן ומפיץ

פרסום אור

"רובקס"
חגיגת מזאי חדש של הצלחות הנפלאות של "רובקס"

טפס "מורלה"
קיים רק קטלוג אחד של מורלה היתחרו מחיקויים.

"רובקס"
חגיגת מזאי חדש של הצלחות הנפלאות של "רובקס"

(המשך מעמוד 13)
והרב היה צריך לממן את הוצאתו לאור מקרנות ציבוריות. הוא סנה אל מוסד הרב קוק, ממנו קיבל סכום הזהה כמעט לסכום שעלה הספר. פנה למישרדהדתות וקיבל מענק גדול להוצאת הספר וכן ליישור בת פורת יוסף, אחת הישיבות העשירות בירושלים, שממנה קיבל 80 אלף לירות.

מי מימן

את הספר?

ואם לא היה די בכל אלה, קיבל הרב עובדיה יוסף תשלום עבור הוצאת הספר גם מאחד מהנדבנים היהודים העשירים בעולם, אדמונד ספרא. ספרא הוא יהודי ממוצא לבנוני, ובעל אורחות לבנוניות — בין השאר — היושב דרך קבע בונבה, ניויורק וסאן-פאולו.

ספרא נמנע מלכבד לישראל, או לתרום למוסדות דתיים בגלוי, מחשש שהדבר יזיק לעיסקי ההוב והנפט שלו עם שייכים ועשירים ערבים. לספרא קרן בישראל, שהוקמה בהשפעת שר-האוצר לשעבר פינל חס ספיר, התורמת בהסתר כספים לבתי-כנסת ולישיבות. בין השאר הוקמה בעזרת קרן ספרא ישיבה בבית-לגון בירושלים, ועתה נבנה מכספיה בית-כנסת בבתי-ים. את הקרן מנהל בארץ עורך-הדין שלמה תוסיה-כהן.

לרב עובדיה לא היה נוח לקבל כספים עבור סיפרו מן הקרן הישראלית של אדמונד ספרא, והוא ביקש את המיליונר שישלח לו כסף ישירות מניו-יורק. סיפרו של הרב עובדיה יוסף הודפס ב-5,000 עותקים. אין לו אומנם תפוצת מכירה גדולה, ורוכשים אותו בעיקר מוסדות דתיים הרוצים שהספר יימצא בספרייה שלהם, כאשר הרב יתעניין לדעת אם הוא נקרא. או כאשר יבוא לבקר בישיבה. עוזרו של הרב טען כי לא ידוע לו מניין בא המימון לספר, ולדבריו: „הרב מקבל משכורת גדולה. יכול מאד להיות שהוא מימן אותו מכיסו”. אולם, לדיברי דני ענתבי, „אין כל פסול בקבלת תרומות להוצאת סיפרו של הרב הראשי, משום שהרב מחלק אותו חינוך לידידיו ולמשחרי פנים”. ענתבי גם אינו רואה פסול בכך שהרב הראשי קיבל עבור הספר כסף רב יותר משוה עלה באמת. „פונים אלינו כל מיני אנשים לעזרה בהוצאת ספרים לאור”, הוא אומר. „עד היום היינו שולחים אותם לחברת חברה-קדישא, כדי שהיא תתמוך בהם. עכשיו יוכל הרב עצמו לתת להם.”

פרשה אחרת מעסיקת הממון של הרב עובדיה יוסף, מסבירה יותר מכל כיצד זוכה הראשון לציון, למרות עיסקות בלתי-כשרות אלה, לאהדת העיתונות הדתית, הרעומת מלתקופה אותו על מעשיו אלה. בי נסיעתו האחרונה של הרב לספרד, הוא לקח איתו את העיתונאי אברהם דורון, אחד מעורכי תוכנית קבלת השבת ברדיו. לדברי עוזרו של הרב: „דורון ביקש מאיתנו כי ננסע לספרד, הצעתי את זה לכבוד הרב והוא אמר: „בסדר, אבל אני לא יודע מזה כלום”. החלטתי לקחת את דורון משום שההוצאה הכספית על הכרטיס היתה אפסית, ובספרד לא היו הוצאות משום שהיינו אורחים של הספרדים”. לדורון יש גירסה אחרת. לדבריו הוא נסע עם הראשון לציון ללא שום קשר עם הרב עצמו: „יצאה משלחת גדולה לחוץ-לארץ ורצו גם עיתונאי. אז חברו בי. ההוצאות לא שולמו עליידי הרבנות, אלא על חש-בון המארחים הספרדיים.”

דורון טוען גם, כי אין כל קשר בין נסיעתו עם הרב הראשי לספרד לבין הרעומת שהרב זוכה לפירסום חיובי רב בתוכנית הרדיו שהוא עורך. „אני לא העורך היחיד של קבלת השבת ברדיו, תלונות על עסקי הממון של הרב עובדיה יוסף הגיעו למישרדו מבקר המדינה, אולם איש לא חקר בהם, במישרד האוצר מאשרים כי שר-האוצר עצמו, שימחה אר-ליך, אישר את מכירת הדירה לרב עובדיה יוסף, אולם לדברי גורמים המקורבים ל-ארליך: „הרב שילם את המחיר המלא, אם יסתבר שהוא לא שילם מחיר מלא, נדרוש ממנו את יתרת הכסף.”

דובריו של הרב טוענים, כי עסקי הממון שלו אינם שערורית. „קודם צריך לבדוק את העסק עם הרב משאש מירושלים, שגד עם בתו התירה, שלא רוצה להיות אורח חית ישראלית, במלון המרכז של הרב פורוש, על חשבון הציבור כימעט שנה.” טען דוברו של הרב, „לעומת שחיתות כזו, כל מה שנדמה כאילו עשה הרב עובדיה יוסף זה שום דבר.”

במדינה

אופנה

מאמשרדס באהבה

אופנת גברים

חדשה פולשת לישראל

באמצעות מתכנן אופנה

הולנדי

כל הגברים שאתבו להתהדר במכנסי ג'ינס שהוקים וחולצה זרוקה, מחבקשים לקחת את כל הסמרטוטים האלה ולשים אותם בפניהם חבויה בארון, עד להודעה חדשה. האופנה הגברית עומדת ערב מהפכה. הגבר ילבש מעתה חליפות בכל שעות היום והערב, יענוב עניבות רחבות ומצויינות, רות, או מטפחות צבעוניות סביב צווארו.

מעצבי אופנה ואן-דייק

כוכב חדש

כל זאת, אם הגבר יהיה מוכן לשמוע לעצתו של מתכנן האופנה ההולנדי וילם ואן דייק, היכול לעצמו לשמש דוגמה לכל גבר.

בתצוגת-אופנה ראשונה מפרי עיצובו, שנערכה במלון פלזה בתל-אביב, בווימה עליידי עורד ואלה גרא והתנחתה עליידי קריין הרדיו משה טימור (בחליפה מחוייטת טה הוטב, בצבע שחור, לשעות הערב), הופיע ההולנדי בחליפה בצבע כחול כהה, עניבה כחולה עם נקודות אדומות וחולצה לבנה מפוספסת בתכלת. הוא צפה בחמישה הדוגמנים הצעירים שלו, כשהם מציגים בפני הנוכחים במקום חליפות מחוייטות בצבעים שמרניים, כמו כחל, אפור, חום וכחול. בין הדוגמנים בלטו שניים: ראול קוברינסקי, שהגיע מאמסטרדם לפני כמה חודשים, ויהושע שחם, שהוא מיפסון.

עם סיגר בפה. מי שאימץ את האופנה נאי בן ה-42 הוא מיפסל בגיר, חברת-בת של תישלובת פולגת. נכון שלבגיר היה קודם רומן אפנתי עם המעצב הפאריסאי הידוע פייר קארדן, אך הרומן הצטנן משום שקארדן התפור על יותר מדי מוצרים. אומנם בגיר וקארדן עדיין לא התגרשו סופית, והתחלטה על כך תיפול בקרוב, אך הכוכב החדש הוא ללא ספק הגבר ההולנדי שמתגורר בלונדון ומתכנן ירושלי לחברות גדולות ומפורסמות באירופה כולה. לארץ הוא יבוא ארבע פעמים בשנה, לחמישה ימים בכל פעם, ויעצב את חליפות הגברים של בגיר. הוא גם מתכנן לטפל בגברים הישראליים, ועומד לתכנן גם להן מלתחה סולידית יותר. חברת בגיר אפילו פותחת לו בוטיק בדיזנגוף-סנטר, שם יוצגו יצירותיו, וכל הגברים שביבסיס מצויות חמשת אלפים לירות יוכלו לרכוש חליפות פרי עיצובו במחיר העממי הזה — עממי, לדברי מנהלי פולגת, תאחים חיים וישראל פולק.

דוגמן קוברינסקי

כל הבדים לחליפות אלה עשויים מצמר נקי, פלגל ומחיר, ומיוצרים, כמובן, בי מפעלי פולגת. עובדה זו הופכת את החליפות לתוצרת כחול לבן.

חמישת הדוגמנים שהציגו חליפות ספורט, חליפות לאנשי עסקים וחליפות לשעות הרפואה, היו צעירים מאד, בעלי גיורה דקה ופנים צעירות, וכאשר עלו על הבמה עם סיגר בפה, נראו כילדים שהעישון עדיין אסור עליהם.

מה החידוש בחליפות אלה? ובכן, לדברי ישראל פולק יש כמה חידושים. קודם-כך הבדים הסינתטיים שייכים לעבר. עכשיו מייצרים את החליפות מבדים יותר טבעיים. שנית, רוחב הדש הולך וצר. אם לפני שנה היה רוחב הדש בוקט 12 ס"מ, כיום הוא 8 ס"מ ויגיע בקרוב עד 6 ס"מ. שלישית, הקפל במכנסים יעלה לחלוטין. אך חליפה שעלתה בשנה שעברה 1,700 ל"י, נמכרת השנה ב-2,600 ל"י. באירופה, לעומת זאת, נמכרות חליפות בגיר במחירים הנעים בין 60 ל-100 דולאר.

תצוגת-האופנה הסתיימה בחליפות ערב מיוחדות לחתנים, כשהבדים הם מקטיפה או מחור עדין.

האם יאמץ הגבר הישראלי את יצירות המתכנן ההולנדי? ימים יגידו.

תיאטרון

סיפורו של מרחף

עתידו של הבימרתה

שנוער לשחקנים צעירים

ולבמאים טריים, לומה בערפ

ביום חורפי אחד, בינואר 1978, נכנסו שני פקחים מעיריית תל-אביב לאולם הבימרתה, ערכו בדיקה קצרה והודיעו לפניה גרי, מנהלת המקום, ולהנהלת הבימה, שעליהם לסגור את האולם. הנימוקים: תנאי בטיחות לקויים, קירות-עץ חשופים להצתה, חוסר פתחי-חירום.

בשביל אנשי הבימרתה היתה זו מכה קשה. הם עמדו אז בפיתחה של עונה חדשה שהבטיחה להיות עשירה בהצגות חדשות — עבודות ביכורים הן של מחזאים הן של במאים וצוותי-הפקה. בינואר היה זה דיר מישנה שהורד מהקרשים כאשר גורל הבימרתה נימסר לידיהם של המהנדסים ורבלני-הבניין. ההכנות להעלאת ההצגה הגיעו לסיומן וכבר נערכו חמש הצגות למזומנים, שבעיקבותיהן הגיעו ביקורות טובות מאד. למרבה המול נמצאה אכסניה אחרת להצגה — היא הועברה לאולם הקטן ועדיין רצה בהצלחה.

לא כן היה גורלן של מוסה והפרעונית

עניבות רחבות ומטפחות צבעוניות

וניקול, שתי הצגות נוספות שתוכננו לעונה זו. "בין ינואר לאפריל החלו עבודות הבניה", סיפרה פניה גרי, "ובאותו הזמן התנהלו החזרות למוסה והפרעונית. באפריל היתה ההצגה מוכנה, עבודת הבכורה של הבמאי דודו ברסלבי, שסיים את האוניברסיטה רק בשנה שעברה. בתחילת מאי קיבלנו רישיון לחזור ולהשתמש באולם. ההצגה החלה לרוץ בהצלחה משך החודש מאי, יוני ויולי, וביתיים התחלנו עם ניקול, שהיתה מוכנה לעלות על הבמה באוגוסט. אז שוב הגיעו מכביהאש, ערכו בדיקה והחליטו לסגור."

"ממש חבל לי על הצגה כמו מוסה והפרעונית שנאלצה לרדת בשל כך", אמר

מנהלת גרי

מכבי האש סגרו תיאטרון

רה גרי, "זו היתה דוגמה להצגה שהורדה מעל קרשיהבמה לא ביגלל ביקורת קשה או ביגלל קופה גרועה, אלא ביגלל סידורי הבטיחות הגרועים במקום. ההצגה מוסה והפרעונית היא דוגמה לסוג העבודות שישמן הוקמה הבמה הזאת, במה שהיתה אמורה להיות סדנא לתיאטרון נסיוני חדש."

החתמסדות. לפני חמש שנים היתה פניה גרי שחקנית מהמניין הבימה, יוזמת הרעיון לנצל את המרתה שבשיפולי בניין התיאטרון הלאומי הענק והמצופה, ולהפכו לבמה פעילה בנוסף לאולם הגדול והאולם הקטן. היא ניבחרה למנהלת הבימרתה, והיא שהעניקה לו אז את אופיו, כסדנא נסיונית שתעלה מחזות מקוריים של מחז

דוגמן שחם

אים צעירים, ותאפשר לבמאים מוכשרים, שלא ניתנה להם הזדמנות קודמת, לעבוד ולהתגלות.

לא היתה זו הפעם הראשונה שבה חשבו בהימה בכיוון זה. בניית האולם הקטן עצמו היא תולדה של הצורך שנוצר אז. ב-1958, להתמודד עם מחזות קאמריים יותר שאפילו הבימה לא יכלה כבר להתעלם מהם.

"חל תהליך של התמסדות בתיאטרון", סיפר שלמה בר-שביט, לשעבר המנהל האמנותי וכיום שחקן מן השורה. "תהליך שחייב הקמת במה שבה אפשר יהיה לדבר בשקט ולא לצעוק. אני ראיתי בחור" מקומות בהם יושבים אנשים בין צינורות ורואים הצגות. בכל העולם התחילו לחפש מקומות חדשים להצגות בעלות צוותים מצומצמים. בארץ כבר היו מועדונים או מרתפים שהתחילו לפעול, כאשר צוותים קטנים חיפשו מקומות קטנים. המועדונים הראשונים הוקמו עליידי מיפסלוגת כמו מפ"ם, מפא"י ואחדות-העבודה, גם כדי לקרב אנשים וגם כדי לתת אפשרות לאנשים משלהם.

"אחר-כך הדבר צמח, והתחילו לעשות הצגות של שלושה אנשים ויותר, כמו כבר דרשו מקומות גדולים יותר, כמו צוותא. הבימה גילתה את הדבר די מאוחר, למרות שבשנות ה-60 המאוחרות היה רעיון לעשות בהימה מועדון-לילה ומלתח להצגות נסיוניות, ושרגא פרידמן היה צריך לעמוד בראשו. אבל בעוונותינו הדברים כסף לא היה. אני זוכר ששרגא התמנה למנהל האדמיניסטרטיבי, כך ש"חלומות היו אבל הם לא יצאו לפועל. כשהוקם הבימרתה, לפני חמש שנים, היה הרעיון העיקרי לתת מקום לשחקנים צעירים, לתפאורנים ולבמאים טריים. יש גם מחזות שמטבע כתיבתם הם מיועדים ל"הבימרתה, כי הקהל יותר מצומצם, השחקן יכול להתקרב יותר אל הקהל, יש אווירה אינטימית יותר, ואפשר להעלות בעיות שאי אפשר להעלות במקום גדול כמו הבימה, בגלל הקהל העצום."

ביום רפואי. כשהתמנה יוסף יורעלי למנהל האמנותי של הבימה השתנה אופיו של המקום, הוא אף ניסגר לזמן מה ופניה גרי עזבה. רק עם בואו של שלמה בר-שביט להנהלה חזרה פניה גרי והבימרתה שב למתכונתו המקורית, עם תפיסת הסדנא הניסיונית לרעיונות מקוריים. כך, למשל, יכלו להיווצר צירופים כמו דיר מישנה — מחזו של ערבי צעיר המועלה עליידי בנייני צמח, ממייסדי הבימה, וניקול, סיפורו המצויין של יצחק בן-נר, שהומחו (המשך בעמוד 42)

בארודיה על

סרטי אימים

משגעת את הקהל

בהוליווד ואורכת

את הצופים

להשתתפות פעילה

בסרט

אין אדם בלוס-אנג'לס שלא שמע על רוקי — סרט אימים, חווייה קולנועית מתמשכת המכה גלים וזוכה עתה לסיקור מחודש בעיתונות המקומית. מדי שבוע, בימי שישי ושבתי, בשעות הלילה המאוחרות, לקראת ההקרנה החוזרת של הסרט, מתמלא אולם הקולנוע טיפאני, השוכן ב־שדרות סאנסט, המוני אדם הנוהרים כדי להשתתף בחווייה המיוחדת הזו. חלק מהקהל הצובא על הפתחים נראה כמי שיצא ממסיבת פורים חגיגית: תחפושות מאולתרות וכאלה שהוכנו ביסודיות מהווים

צופה בתכנון ר"ר פרנק-פורטר
עצות לשחקנים

חלק מהחגיגה הגדולה. הסרט מוקרן בשעת חצות ובשעה 2 לפנות בוקר, והאולמות מלאים עד אפס מקום. בשעה מוקדמת כבר לא ניתן להשיג כרטיסים. ב־11 ב־לילה משתרך לו כבר התור האמריקאי האופייני לאורך המדרכה.

ליד פתחי אולם הקולנוע ניתן לחוות חלק מהחווייה המיוחדת של שדרות סאנסט בלוס-אנג'לס. רחוב זה היה עד לפני כמה שנים מרכזי הרוח של ההיפים המקומיים. עתה מלא הרחוב במיסעדות-פאר. להוציא כמה מועדוני-רוק המהווים מיפגש לשירי הפאנק המודרני, וקשר קפיצה לזמרי הרוק החדשים, נראה הרחוב מכובד למדי. מכל צעד ושעל ניבטים שלטי פיר־סומת ענקיים, המפרטים לא-בהצנעה את סרטי הוליווד החדשים. בין השלטים מאירי העיניים בולטים גם השלטים ה"יהודיים" של בתי-הכנסת והמוסדות היהודיים המקומיים (המהווים עסק מקומי טוב). באווירה מיוחדת זו, כשמגורות הקנים הישראליות מעל ראשיהם הצבועים בשלל גוונים של שרידי ה"פאנק" המקומיים, מתחילה ה־חווייה המיוחדת.

במדינה

(סוף מעמוד 41)

ובונים עלידי ראוה הימן, רופא ילדים במיקצועו.

כיום אין לדעת איך יתפתחו הדברים. ככל שתארכנה עבודות השיפוץ במרתף כך יגדלו הסיכויים להעלתם מחדש של שתי ההצגות. פנינה גרי לא תנהל את הבימורת בעונה הקרובה, ומדיניות הפעלתה תהיה כפופה למנהל האמנותי החדש, דויד לוי.

מישטרה

אשה בלתי מזוהה

מי תקף ומי

התגונן — האזרחית

או השוטרי?

ההודעה האנונימית, שהגיעה למטה מיש־טרת מחוז תל־אביב בבוקר היום הרביעי לפני שבועיים, הקפיצה שני שוטרים תור־ניים לניידת. המודיע עלום־השם מסר, כי הונחה פצצה במקום מחבוא, בבית־הספר על שם יאנוש קורצ'ק, בשכונת־התיקוה. השוטרים כלפה אבירקסיס וחיים שפירא היו נרגשים ומתוחים.

וכאשר הגיעו שני לובשי־המדים למקום שצויין בהודעה המיסתורית, נתקלו ב־עוברת אורח בשם מרגלית דרורי, שיצאה מביתה הסמוך, ברחוב גנבה, כדי ללוות את בנה לגן־הילדים שליד בית־הספר קורצ'ק. השוטר שפירא פקד עליה ל־הסתלק מהמקום. דרורי, שחזרה תמירה בת 28, הופתעה לדבריה מן הפקודה חסרת־הפשר והשיבה לשומר: "מה יש לך? מה אתה צועק עלי?"

תגובת השוטר היתה שיגרתי ל־גמרי: הוא ביקש מהאשה את תעודת־הזהויה שלה. כשענתה לו, כי זו אינה מצויה בידה, שכן היא גרה בקירבת מקום, הורה לה השוטר לעלות לניידת. היא סירבה.

חבטה בראש. לדברי מרגלית דרורי לא קיבלו השוטרים את טענותיה, כי יצאה רק ללוות את בנה הקטן וכי תעודת־הזהויה נמצאת בביתה, והחלו לדחוף אותה בכוח אל תוך הניידת. במיוחד מציינת היא את השוטר אבירקסיס, כמי שחבט בראשה והטיחו אל חלון הניידת.

על פרטי המאבק שבין האזרחית לבין השוטר מצויות עתה שתי גרסאות. לדברי מלא־מקום דובר מישטרת מחוז תל־אביב, פקד אברהם ברומט, מונה כבר קצין חוקר כדי לבדוק את השתלשלות המאורעות ולפסוק איוו משתי הגרסאות היא הנכונה, או שמא אף לא אחת מהן קרובה לאמת. 'בינתיים שומרת דרורי בידה את ה־מיסמכים הרפואיים שניתנו לה בבית־החולים איכילוב, לשם הובלה חבולה ר־

מורה דרורי

פצצה בבית־הספר

פצועה, לאחר התיגרה עם השוטר. אלה מעידים בבירור על פציעה קשה במצח ועל פגיעות ברגליים ובידיים. מי יתן על כך את הדין? לחוקרי ה־מישטרה הפתרונים, ומי האלמוני שמסר ההודעה־שווא על פצצה שלא היתה ולא נבראה? על כך אין כנראה גם למישטרה תשובה ברורה.

סיפור המתח מספר 1 עפי רב המכר מספר 1

של הסופר רובין קוק

COMA

סרטו של מייקל קרייטון

עילכון חושנים

בכורה ארצית בקולנוע "דקל" תל־אביב 9.30, 7.15 למבוגרים בלבד

זנביב בוזלד • מייקל דגלס אליזבט אשלי • ריצ'רד וידמרק

סרט מ.ג.מ בהפצת C I C

קבלת מודעות לכל העיתונים במחירי המערכת

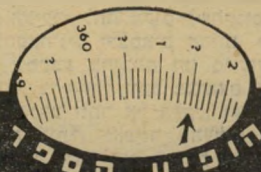
פירסום אידיאל

אבן גבירול 110 תל־אביב

(פינת אנטוקולסקי)

טלפון 227117, 227118

חניה חופשית

חשקל נוצה

דיאטה ללא יסורים

מאת גיזה רון

לחשיג: בחנויות הספרים הנבחרות (הפצה: א. ערמוני, טלפון 03-292026) או על ידי הזמנה בדואר — בצירוף המחאה ע"ש 65 ל"י לעותק — להוצאת תמר, ת.ד. 22444, תל־אביב.

צופים מהופשים כנגדי המשרתים בסרט האימים
מציתים בוטרים באולם

ההמתנה הארוכה בפתח הקולנוע אינה משעממת. קבוצות מגובשות של נערים ונערות מגישים תוכנית מאולתרת, הצגות רחוב ומערבונים דימוניים.

דקות ספורות לפני הצות נפתחים הד שערים וכולם זורמים פנימה. את השורה הראשונה ואז זה מתחיל. את השורה הראשונה תופסת מיד הקבוצה הצבעונית המחופשת. מן הרמקולים המצויים לצדי הבמה בוקר עים צלילי הסרט. כדאי לציון כי הסרט מוסיקלי ומלווה בשירים רבים, בעיקר בסיגנון הרוק. התקליט, שהוצא עוד לפני שנתיים — נחטף. הקבוצה המחופשת ל גיבורי הסרט, הכוללת כ־30 איש, עולה לבמה ומתחילה לדקדק, כולם ביחד בקצב אחיד ומדויק. נראה כי הצוות מוכן וערך

אורגיה עם הקהל

חזרות רבות. אחרי סיום השיר הראשון נשמע ברקע קולו של זמר בודד. מיד מסתדרת הקבוצה בחצי מעגל מאחורי מתוכה יוצא צעיר לבוש בגד לבן, אחוז בידו מיקרופון דימוני, ומלווה את השיר בתנועות תזמורת בצורת. כשהשיר מסתיים הקהל מגיב במחיאות כפיים סועות. אין ספק, הבחור ביצע זאת בצורה מושלמת. לאחר כמה דקות משתרר חושך באולם. המסך עולה וזו רק ההתחלה.

גשם

של אורז

אולי כדאי להקדים ולומר שהסרט דוקי — סרט אימים הועלה לפני כמה שנים בלונדון כמחזה. בשנת 1975 הופק בסרט עליידי חברת פוקס המאה העשרים. כבר מההתחלה היה קהל רב נוהג לבוא ולצפות בסרט זה פעם אחר פעם. אולם רק לאחר כמה שנים החל "לחיות" את הסרט ממש. הסרט עצמו הוא פארודיה לא מתוחכמת על סרטי האימים נוסח פרנקי שטיין. ברד ויאנט הינם זוג צעיר המהווה סטריאוטיפ של "האנשים הנורמליים". כי היותם בחתונה של זוג חברים, בכנסייה

חבורת צעירים ליד מועדון רוק בשדרות פאנסט
כמו במסיבת פורים

התור לפני הקולנוע בו מוצג "רוקי" — סרט אימים
הביקור ה־127

ארוחה החדגונית ומישהוא פולט: "לא! את מידלוף שוב!" (מידלוף הוא שמו של הזמר הפופולרי המשחק את תפקיד אדי בסרט). מאוחר יותר נאנסים בני הזוג על ידי ד"ר פרנק-פורטר, מרצונם התופשי. ד"ר פרנק-פורטר אינו שוקד על שמריו ויוצר את יציר כפיו — רוקי. זהו גבר בלונדי יפה ושרירי, המנסה בניגוד לרצון יוצרו להשכיב את זיאנט בכל מקום אפשרי בטירה. הסרט נהפך אט אט לאורגיה דימיונית פרועה, כאשר הקהל באולם לוקח חלק פעיל בבדיחות, בשירה ובמתן עצות לשחקנים. כאשר אומרת זיאנט, למשל, שהיא זקוקה למזל, נזרקים באולם מאות ואלפי קלפים המרחפים ונופלים בין הרצופים. כאשר ברד אינו יודע לאן ללכת מנחה אותו הקהל. ואם הוא עושה שגיאה הקהל משתולל מזעם.

כל אחד מהשחקנים זוכה לתגובות מילור ליות מן הקהל, חלקן אירוניות וחלקן הומוריסטיות. הצופים באולם שוקדים על מציאת בדיחות חדשות כל הזמן. וזו אולי החוויה הגדולה ביותר — הקהל. צופים רבים מרדים כי הם באים מדי שבוע לסרט כדי לשמוע דברים חדשים ולהשתתף בחגיגה.

עידן

חדש

מרצים לקולנוע ומומחי אומנות תמימדיעים כי כאן מתחולל משהו שלא קרה אף פעם בתולדות הקולנוע. זה שנים מנסה התיאטרון לשבור את המיתר רסים בינו לבין הקהל. אולם בקולנוע זה קשה הרבה יותר, שהרי השחקן בסרט ל עולם אינו יכול לרדת ולגשת אל תוך הקהל. והנה, בסרט זה, שקהל הצופים בו מורכב משכבות גיל שונות ומשכבות חברתיות שונות, קורה משהו מפתיע. כאן נפלו המיתוסים.

אף אחד אינו מסוגל להגיד מדוע זה מתרחש דווקא בסרט זה. הסרט אומנם מוזר ויש בו נתונים מושכים אחרים, כגון שבירת ערכים סכסאליים. אולם סרטים רבים דומים הופקו לפניו ואחריו. מה נפל דווקא בחלקו של זה?

סטודנט בן 18 אומר: "אני פשוט אוהב את הסרט". בחורה בת 17, שראתה את הסרט 14 פעמים אומרת: "זה מלא אנרגיה. זה מותח!" בחור בן 19 מודה כי זה הביקור ה־127 שלו בסרט. "בשבילי" הוא אומר, "זה משחרר את כל המתחים".

האם רוקי — סרט אימים וקולנוע טיפאני בלוס-אנג'לס הינם פתח לשינוי משמעותי בתולדות הקולנוע? האם נפתח עתה עידן חדש שבו הקהל הינו חלק בלתי נפרד של היצירה הקולנועית? בשלב זה קשה לענות על השאלה. אולם התופעה נמשכת.

הזוג הצעיר. ברד יוצא לחפש עזרה בטירה מורה הנמצאת בתוך היער. זיאנט, שנותרת לבדה, יוצאת מתוך הרכב ושרה: מי יצית לי אור? ואז, כמו במסכת קסמים, מורמית הידיים באולם, המחזיקות מציתים בוטרים, הצבעוניים מהשורה הראשונה הביאו בלונדיגו קטנים והרימו אל על להבות אש. למבט סביבו באולם נדמה היה כי הוא נמצא בעולם אחר. במין טכס דתי, מיסטי, דימוני, השיר הסתיים. הקהל הנחה את השחקנים על המסך לאן ללכת ונראה כאילו השחקנים ממלאים את הדרישות. מכל מקום, ברד ויאנט מגיעים לסירה ואת הדלת פותח להם ריקרף (איגור מסרטי פרנקשטיין). לצידו נמצאת מגנטה, שניהם המשרתים של ד"ר פרנק-פורטר (משחק עליידי טים קורי). שהוא מנהיג הטירה ש הגיע מפלנטה אחרת — טרנססכסאל.

מכאן ואילך מתרחשים הדברים במהירות. הזוג התמים נופל לידי בני-הבהית החולניים והקהל לוקח חלק פעיל בהתרחשויות. בתחילה מפשיטים את הזוג (כדי שהבגדים יתייבשו) והם מטיילים בחדרי הטירה חצי ערומים. אחר כך הם צופים בדיר ובבגדי הבית השרים ורוקדים ריקודי רוק. מאוחר יותר מופיע אדי, שהיה פופולרי מאד בעבר, ונשמר עם האופנוע שלו בתוך תא ההק פאה. הוא שר ומעורר את חמתו של פרנק-פורטר, אשר הורג אותו ומגיש אותו לארוחת-הערב. הקהל באולם מאוכזב מה

קולנוע

את עזרתו. התוצאה היתה לא־רק שבועות קולנוע, שהיו קרובים במיוחד ללב, אלא גם הבאת מרצים ובנושאים שונים, החל מתיכנון ערים ועד להשקיה.

למעשה הוא הצליח עד כדי כך, שבית־התרבות עמד עכשיו בפני חיסול. פשוט, הוא אינו מסוגל עוד למלא את כל ה"פונקציות" שנטל על עצמו. את מקומו תחת אותו השם, יתפוס סניף של מכוניגיתיה, המטפל בהפצת תרבות גרמניה בכל הער"ל, להנמצא עתה בשלבי אירגון סופיים, במקום גדול יותר (בבית אסיה, שבצפון תל־אביב), עם תקציב גדול יותר ואפשרות יותר פעולה רחבת יותר.

עֶשִׂיר וְעֶשֶׂי. בינתיים הפרידה קשה על הווגי שגברנו (אשתו של גרהרד, מירה, עזרה לידו במשך שהותו בישראל). הם

אנשים

שלום לידיד

כאשר יסיים גרהרד שגברנו, מי שהיה במשך חמש השנים האחרונות מנהל בית־התרבות שליד שגרירות גרמניה בישראל, את תפקידו בארץ בעוד כמה שבועות, וישוב לגרמניה, יאבד קהל חובבי הקולנוע בישראל את אחד האנשים המסורים ביותר לענייניו.

אומנם, בנימוס אירופי מוגזם, מצביע שגברנו על העובדה שבלא שיתוף־פעולה מצד מוסדות בישראל, כמו הסינמטקים, ארכיון הסרטים והמכון לקולנוע, לא יכול היה להביא לידי ביצוע את כל מה שעשה, אבל כל מי שהיה מקורב, ולו במיקצת,

גרהרד ומירה שגברנו
אהבת ישראל והקולנוע

היו צריכים לעזוב באמצע יולי והם עדיין כאן. כימעט יותר ישראלים מן הישראלים, הם צפו בשבוע האחרון בשואה, נושא שבו דשו ובמשך שנים ארוכות התמשיך להטריד אותם עד היום, וזעמו לא פחות מן הישראלים (ואולי אפילו יותר) על הפייכת הטרגדיה הגדולה להעשיר ועני רוכי בים שוב.

רק נחמה אחת מוצעת למי שנתנה בעבר לראות את אופקי הקולנוע של הצופה הישראלי מתרחבים, אודות למאמציו של גרהרד שגברנו. הוא הבטיח להמשיך ולשתף פעולה מברלין, לשם הוא צריך לשוב בקרוב. צריך רק לקוות שאכן יהיה לו הזמן לעשות זאת.

כוכבים

הגיבור שמאחורי הגיבור

לא כל גיבור מוכן להסתכן, כמו ז'אן פול בלמנדר, ולרחף מעל גגות או להי"אבק בנמר ולשבור מדי פעם צלע זו או אחרת. לפעמים גם גבורה אינה מספקת וצריך לידע ממשי במיכצעים מיוחדים — כמו, לדוגמה בקשר האווירי, או בקוסם מלובלין — ושניהם של מנחם גולן. בראי שון מתקיימת שורה ארוכה של מירדפים בסירות, בתוך תעלות אמשטרדם, כשעל פאביו טסטי מוטל להיכנס בתוך סירה ל"תוך בית ולצאת שם, או להתנגש בסירה אחרת ולהמשיך הלאה בלי פגע. ואילו בסרטו החדש של גולן, המוסרט בימים אלה בברלין, צריך אלן ארקין לעוף מעל גגות, פשוט כמשמעו.

לגור על הים. הגיבור האמיתי העומד מאחורי המיכצעים המסוכנים הללו הוא אחד: בשר ודם, הולנדי חסון כהיר־שיער ובעל עיניים טובות וכהולות. מיכצת אפו משווה לפניו משהו מהבעתו של ריצ'רד האריס, ומיכצת גופו החסון מעיד בו שאת רוב ימיו בילה בפעילות גופנית. שמו — וים ואחנר, והוא זכה כבר מיספר פעמים בהולנד מולדתו באליפויות שונות, בצלילי לה, ברחף על קייט, הקשור למכוניות או לסירות מרוק. בעבר גר באמסטרדם, שם ניהל מיסעדה מפוארת, אך היום הוא גר

למתרחש, יודע שאילו לא הרצון הטוב שלו, המאמצים שהשקיע והיוזמות שנקט, לא היה אף אחד מחמשת האירועים המיוחדים שאירגן בשטח זה, מתחמש הלכה למעשה, ואכן, תוך כדי כהונתו כאן, דאג, רא"י שית, לשבוע של סרטים גרמניים קלאסיים מן התקופה האקספרסיוניסטית. אחר כך לשבוע של סרטים גרמנים שנעשו ערב עליית היטלר לשלטון והצביעו על המצב את הגרמנית או, בהמשך הביא שבוע של סרטים מכל העולם, שהוצגו על־ידי הפורום של הקולנוע הצעיר בברלין. בשנתיים האחרונות אירגן שני שבועות של הקולנוע גרמני הצעיר, שהיוו הצלחה יוקרתית ומיסחרית גם יחד בסינמטקים של שלוש הערים הגדולות.

בעיקבות השואה. כל זאת, משום שגברנו, בגור החוג למדע־המדינה בברלין, עיתונאי וסופר ושיפרם לא פחות מארבעה ספרים שונים על תקופת השואה, אותה הוא חקר מכל הכיוונים האפשריים, הוא גם חובב קולנוע נלהב ופעיל בשטח זה עוד שנים רבות לפני שהגיע לישראל. הוא נמנה על מקימי הפורום של הקולנוע הצעיר, אותה מיסגרת יוקרה בפסטיבל הסרטים של ברלין המציגה את הסרטים המתקדמים, הפחות מפורסמים וחד־ככלל היותר מעניינים. בעזרת מיסגרת זו זכו יוצרים אלמוניים רבים להגיע עם סרטיהם להפצה עולמית (לפורום חבת־ההפצה הי רכשת העתקי סרטים ושולחה אותם לכל רחבי גרמניה וגם מחוצה לה, כפי שקרה בשבוע הפורום בישראל). בנוסף לכך, היה שגברנו חבר כימעט בכל הוועדות הרבות שקיימות בגרמניה למתן עידוד ותמיכה ל"יוצרים צעירים, ועדות שבעזרתן הפכו הי חלומות באספמיה של אלמונים כמו ריינר וזנר פאסבנדר, לאסכולה קולנועית.

מקולנוע להשקיה. מובן שכאשר הוא מסכם את פעילותו בישראל, לא רק הקולנוע הוא שנוקף לזכותו. הוא הפך את בית־התרבות הגרמני להצלחה גדולה, זה החל למשוך אליו, לספריה ולחוגים ללימוד שפה, גם צעירים רבים, שאינם מיוצאי גרמניה. במקום להסתפק בפעילות ובתוך בית־התרבות, הוא פנה לחוגים של יוצרי דעת־קהל, מדענים ואנשי תרבות והציע

ARRID® אותך האהוב על האמריקנים יבנוש!

"אריד" דיאודורנט ריחני - יבש, רגיל וכדורי (ROLL-ON).
והלהיט האחרון - אריד אבקה קלה.
רעננות ריחנית למשך כל היום!
"אריד" מוצר יוקרה של קרטו וואלאס, אמריקה.
להשיג בפרפומריות, בתימרקות וברשתות השייווק.
הפצה: ברק מפיצים בע"מ.

ניתן להשיג PENTHOUSE

September 1978

SPECIAL ANNIVERSARY
ISSUE

- ★ Pet-of-the-Year Runner-Up
- ★ Quiz: Do You Take Advantage of Women?

הפצה בלעדית
סטימצקי

חמוץ חמוץ
מזון חמוץ
מאכלים סיניים
מאכל רחוק כ"ץ

להשיג: בחנויות הספרים הנבחרות (הפצה: א. ערמוני, טלפון 03-292026) או על ידי הזמנה בדואר — בעירוף המחאה ע"ס 65 ל"י לעותק — להוצאת תמר, ת.ד. 22444, תל־אביב.

שמלות ערב ושמלות
כלה! בבוטיק או לה לה...
דיזנגוף 146, ת"א

"רובקס"
הגיע מאי חדש של הצנחות
הנפלאות של "רובקס"

חזקה, מיטלפונקט ורווח נוי — מי האב?

ואילו השאר הם יוצאי אירופה. הפשטה זו בחלוקת הדמויות נמשכת בשלבים רבים גם במיבנה העלילה. אבל מה שמציל, בכל זאת, את הסרט, זאת הכנות ובעיקר האיפוק, המפתיע אצל רווח. אם ימשיך כך, אולי יצמח בישראל הבמאי העממי הראשון.

נפש גדולה לשרגא קטן

שרגא קטן (הוד, תל-אביב, ישראל) — כל מי שמצפה לראות את זאב רווח משתולל, מתעוות ומגחך, כדרכו בקודש, בסרט חדש זה משלו, עתיד להתיי אכזב מרה. זה הנסיון הקולנועי הרציני, הכן והאמיתי ביותר שלו.

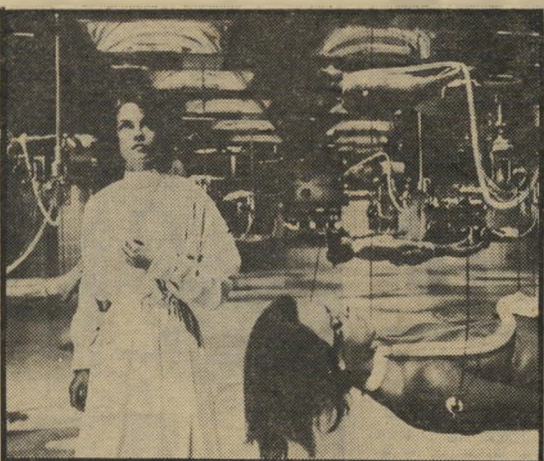
למי שאינו מכיר את הסיפור, מדובר בנערה מקריית שמונה שבאה לבדו לידות טנקיסטים במילואים, מתחילה בשירה ומסיימת מתחת לכל אחד מבין חמשת אנשי היחידה. אחרי חודשיים הם מתבקשים לבחור ביניהם את הקורבן, שיטול על עצמו את האחריות לוולד שבבטנה. הלא-יוצלה ביותר נשלח אליה עם פרחים, אבל היא מסרבת לקבל את הגזירה, באה לתל-אביב, מסתננת לתוך חייו של שרגא, הורסת את עתידו המבוסס, אבל חושפת את ים הרגשות שהסתתר מתחת לקליפה המתברגנת.

הסרט מתחיל כקומדיה סרקסטית, אבל הופך עד מהרה למלודרמה המכילה ביקורת סוציאלית בעלת גוון עדתי מודגש. המתורוממת העלילה, ההופכת קורבן חברתי, ושרגא שמבין לרווחה, הם שתי הדמויות היחידות שניחנו ברגי שות של ממש מול אוסף של יצורים אנוכיים, חסרי חוש שדרה ואומץ לב. לא במיקרה, השניים הם בני עדות המזרח,

על היאכטה הפרטית שלו, העוגנת בנמל לאפולו שלחוף קאן עם חברתו כרמן. הבית שלי על הים. המישרד שלי ממוקם במלון מאדוטיק. נוח מאד: מי שרוצה להשיג אותי יודע היכן למצוא אותי." אימר ואחר כך בחיך. ואומנם, כשצריך מומחה למיבצעים לולייניים או לפעולות מסוכנות, מצלצלים למלון מאדוטיק, משאירים הודעה הנמסרת בידיו שלה. לספן האמין. מאז רכש וים את היאכטה שלו אין הוא רץ אחרי חלטורות קולנועיות. אפילו בפיסטיבל קאן האחרון הופיע רק כדי לפגוש ידידים ולהתנחל מן התענוג. את רב אונג הוא משקיע בספינה, עושה את כל העבודה השחורה לבדו, כשהוא גם פועל-הסיפון, המלח, הנווט והקפטן. אהבת הים והמרחק בים כמותה כאהבת תבדירות והסכנה: "אני מסוגל להרגיש קלאוסטרופוביה ופחד בתוך מעליות ובאוורונים. לעולם לא בסייגה. אני פותח חלון ורואה את הים הר גדול ויודע שאני חופשי וגורלי מסור בידיו. לכן אני מסוגל ללכת על מעקה. אבל שונא ללכת בתוך מינהרה. האם אני פוחד מסכנה מסוכנת שאצטרך לבצע לבדי? אולי בלילה, אם אני ישן לבד." דוגמה הנכונה לו היטב מקשר האורני וים: כשהתכונן לסכנה בה נועד להתנגש עם סירתה בסירה אחרת, תוך כדי המיידית בתעלות, ניסה הסוחר ושבנה את הספינה שנועדה להיות המנוגחת להערים עליו. וים בחר סירה מעץ ואילו הסוחר החליפה בסירת פלדה כדי שלא תינזק. דבר שעשוי היה לסכן את חייו של וים אם לא היה מבחין בכך בעוד מועד.

אהבת הסכנה. את ההרפתקות ביקש וים מילדותו. בגיל 14 כבר היה אלוף הולנד בצלילה. "בעיני רבים הצלילה היא מיקצוע מסוכן. לדעתי, אם אתה צולל לבד,

בוז'ולד וגויה — יותר מדי מתים

סיסמות שיחורור האשה בגאוה, ואילו מייקל דאגלס (בנו של קירק), שהיה המפיק המוכשר של "קן הקוקיה", מתגלה כאן כשחקן מוכשר פחות. אשר לריצ'רד וידמארק, ריפ טורן ואליזבט אשלי, הם בודאי מסוגלים לתרום יותר. אבל לא צריך לתת לטון המלגלג של הדברים להרחיק חסידי מתח מן הסרט. ההזדמנות לכוס ציפורניים תינתן להם, והפרטים הרפואיים הרבים יוסיפו אמינות לגבי רבים, שידירו רגליהם ממוסד רפואי כלשהו, לפחות לשבוע ימים.

נוח חולני בחלוק לבן

עילפון חושים (דקל, תל-אביב, ארצות-הברית) — אם לא די בחוסר האמון הבסיסי שכל אדם שפוי בדעתו רוחש למיקצוע הרפואה, הנה בא הסרט הזה, שנכתב על-ידי רופא אחד ובויים על-ידי רופא שני, ומור כיח קבל עם ועדה שחוסר האמון הוא יחס סלחני למי שהם רוצחים בפוטנציה, וחסרי מצפון בדרך כלל.

כולם, פרט לאחת, רופאה בבית-חולים בוסטוני החו שדת כי כמות תאונות העבודה בחדר הניתוחים, שכתוצאה מהן הופכים מיקרים קליניים פשוטים ל"צמחים" (כלומר, גוף שהמוח הפסיק לתפקד בו), היא מעל ומעבר לבול המותר. כל מי שהיא מנסה לגייס לחקירתה סותם את הפה ומפנה את חגב. אבל היא, כגיבורה אמיתית, אינה נרתעת ומגיעה בסופו של דבר אל האמת המעציבה והמדאיגה: הכל תוכנן ובוצע בקפדנות על-ידי מוח מעוות של רופא, שעשה זאת אולי תמורת בצע כסף, אולי כדי שיהיה ממון למחקר, ואולי סתם משום שהוא מופרע.

מייקל קריצ'טון מוציא מאלבום התכסיסים של הור ליווד את כל תרגילי ההפחדה הקלאסיים והוא משתמש בהם בצורה יעילה בהחלט. במהלך הסרט אפשר לזהות הצעות אצל הזולת, מהיצ'קוק ועד פרנקנהיימר, דרך תרילי הפוליטיקה הרפואית שהעסיקו את "בית-החולים" של שייבסקי והילר, וסידורות רופאים רבות אחרות. ג'נבייב בוז'ולד, בתפקיד הראשי, משתדלת לשאת את

יום ואחר והחברתו כרמן אהבת הסכנה והחופש

זה לא מסוכן. אם אתה מיקצועי, תדע לחלץ את עצמך לבד. רק אם אתה מאבד שליטה וזקוק להתערבותם של אחרים, אז זה מסוכן." לגבי צילומים בקולנוע מעדיף וים לבצע את כל המוטל עליו במכה אחת. בלי הפסקות. "זה כמו בקטטה או בתחרות איגרוף — אם אתה עושה הכל במכה אחת יש לך קצב וזמברירות מרומם והכל הולך חלק. אם אתה מפסיק ומתחיל לחפש כור חולת — זה קשה יותר. מתקעט." כל המיבצעים שתוכננו לשבוע באמשי טרם הצליח וים לעשות ביום אחד. אף שפאביו סטטי היה חיוור כסיד ואילו ז'אן אגרון (השחקנית המופיעה כאהובתו של סטטי) לא היתה מוכנה להיכנס לסירתו של וים תמורת מיליון דולר. לימים הסתבר שבלי מיקצוען שכזה לא היו המירדפים הללו מסתיימים לעולם. שכן גוסף על הרודפים שלפי התסריט גוספו למירדף גם כמה אזרחים שלווים מאמשיטרים. שלא ראו בעין יפה את הרעש הגדול והפרעת הסדר הציבורי וירר לעבר הסירות. אשר לגוסם מזלובלי, קשה להגיה שי משהו מבין השחקנים יכסים להצטרף ל"טיל באוויר עם וים ואחר, כשהוא ירחיק בקייט, כשאל גבו צמוד מגוע זעיר של הליקופטר והוא עף באוויר כמו ציפור. בין כה וכה מעדיף וים את הסכנה, אפילו אהב אותה. בתנאי אחד: כשהוא לבד.

ריאן או'ניל — דהירתו של הזאב הבודד

פנים, לפחות כמו ברוסון (עימו עבד הבמאי היל בסרט קודם). אבל מה לעשות, ואוניל נולד חמוד מדי לתפקיד שכזה. ברוס דרן, לעומתו, מרגיש כמו דג במים בדמות הבלש הרע, אחרי שהתמחה בתפקידים כאלה בסרטים רבים מדי. אשר לאיזבל אדואני, היא בחזקת קישוט "מציץ מתחת לכובע רחבי-שוליים כה", מלכה כריטינה."

בלי כוד כוהירות

הנהג (אסתר, תל-אביב, ארצות-הברית) — הגיבור הוא נהג ויר טואז המסוגל להציל נפשים של שודדים הנמלטים ממקום פשע, גם מן המירדפים העקשניים ביותר של המישטרה. הנהג הוא שוטר מרושע, שמוכן להשיג תמש בכל האמצעים, כולל אלה שמחוץ לחוק, כדי ללכוד את הנהג.

בהתחשב בעובדה שבמאי סיפור זה, ולטר היל, הוא למעשה תסריטאי במיקצועו, הדגש של הפעילות הפיסית בסרט הוא ממש מפתיע. למען האמת, החלק הגדול, החשוב וגם המוצלח ביותר בסרט, הם מירדפי המכוניות האקרו-בטיים, שבודאי יעוררו קינאת עבריינים מתחילים.

הרבה מעבר לזה, אין טעם להתעמק בסרט. יש כאן אומנם הדים של הווארד הוקס (המיקצועיות היא התכונה העילאית של הגבר האמיתי) וחדים של סם פקינפה (מכונת המימסד שמנסה לשוא להתמודד עם הזאב הבודד), ומי שישתדל מאד ויכול אפילו להיזכר בז'אן-פיאר מלואיל המנוח (נבזות נציגי החוק עולה אפילו על זו של העוברים על החוק). אבל כל החדים הללו הם קלושים, וכל נבירה מיותרת לתוכם יכולה רק להזיק לסרט.

ריאן או'ניל, בדמות הנהג שהמכונית היא כאחד מאיברי גופו, משתדל להיראות כשוח, חסר-פשרות וחמור-

בן 31, רווק - יליד ואיזרח ירושלים

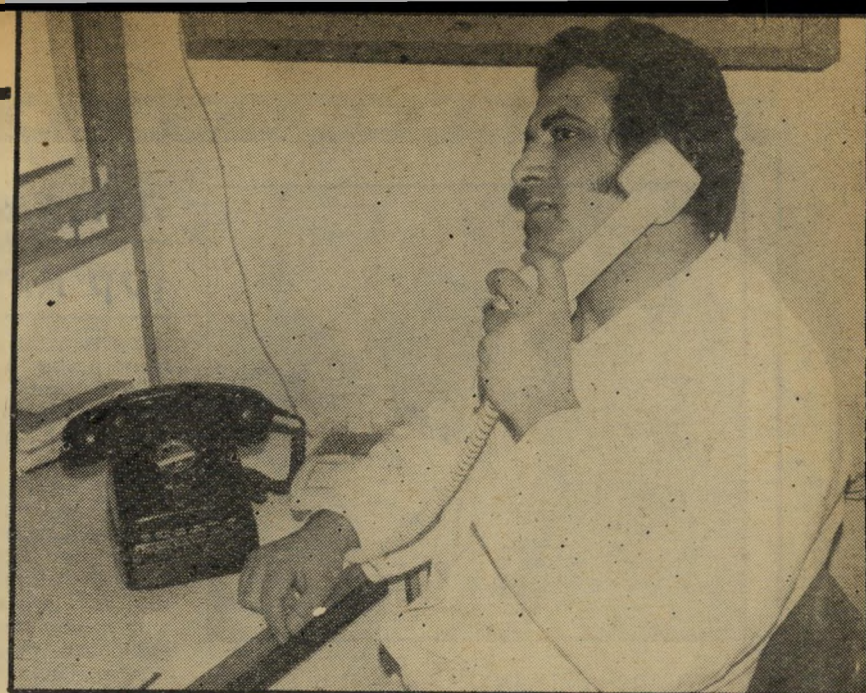
והרופא הערבי היחידי בבית

החולים „שטרייזדק” - תושבי רוממה

הפגינו כאשר נודע כי יעבור למקום

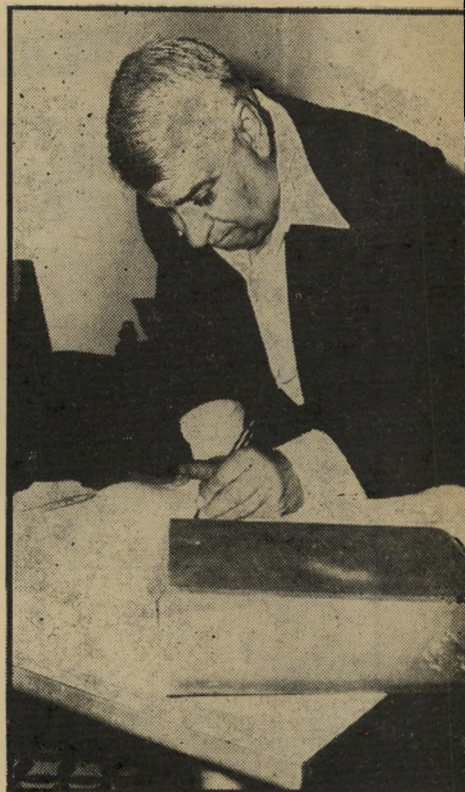
אחר, והוא מגדיר עצמו כ„רופא

מישפחה” ומצדד ב„שיטת המבחנה”

במירכא שבשכונת רוממה בירושלים יושב הד"ר נובאני, ומשוחח עם חולה בסלפון. בימים אלה הוא עומד להתחיל לנהל מרכז בריאות במרכז ירושלים, השייך למשרד הבריאות ויהיה בהשגחת בית החולים הדסה.

הרופא הערבי המושעים יהודים

המתרגם של המישנה לערבית הוא אבי ה"רופא, חאמדי נובאני, מתורגמן בבי"מ.

התגורר עד 1949 ומי 1958 ואילך, הוא צופה לעבר קיברו של שמעון הצדיק. נאפו מספר כי מדי שנה, בל"ג בעומר, „הרבה יהודים היו נכנסים לבית שלנו להתארח ולשתות.” ב-49 נאלצה המישפחה לעקור להר הזיתים, וכעבור תשע שנים חזרה לשייך-גראח.

מישפחת נובאני כוללת שלושה בנים ושלוש בנות. נאפו הוא הבן הבכור וגם גאוות המישפחה. „זה הנשיא לבית נובאני,” אומר אביו בחיך. חלק מהמישפחה מתגורר באותו בית בשייך-גראח בשתי קומות, שבכל אחת מהן שתי דירות. נאפו עצמו בן 31 ורווק. „הוא נשוי לרפואה,” מבכיר האב.

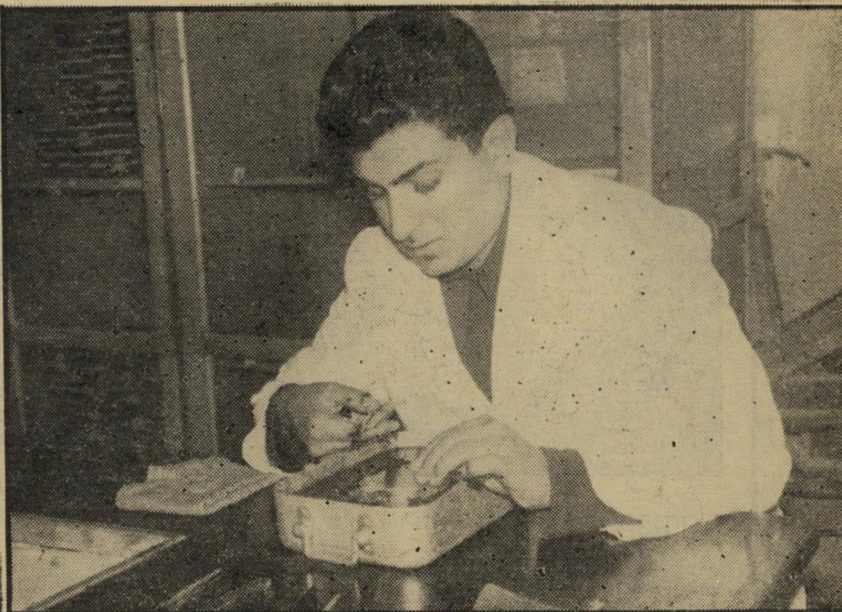
בית-הספר התיכון שבו למד נקרא „ראשדייה” (על-שם אחד הסולטנים התורכים, ראשד הראשון, שבנה אותו), והוא

המניעה. ברי-הסמכא שיעמוד במרכז ויענה על השאלות, לא יהיה אלא הד"ר נובאני, הרופא הערבי-מוסלמי העובד בבית-החולים שטרייזדק בירושלים. לא תהיה זו הופעת הבכורה של ד"ר נובאני בטלוויזיה. לפני שנתיים הוא הופיע באותה סידרה, בתוכנית אחרת שנקראה „יש לי שאלה”, ואשר בה שוחח על נושאים רפואיים כמו כאב ראש, שיגרון, עקרות, תינוקות-מבחנה, הריון בריא והריון חולה (הריון מחוץ לרחם), ומחלות כרוניות כמו סכרת, יתר לחץ-דם ומחלות-לב.

מוצאו של ד"ר נובאני משייך-גראח שבירושלים המורחית, אם כי נולד בחלק המערבי של העיר — בבית-החולים הממ"ש שלתי לילדותו. בשנת 1947, הבית שבו הוא מתגורר כיום הוא אותו בית שבו

נאפו נובאני הוא, כיום, דמות פופר לארית מאד בירושלים. פעמים רבות הוא מוצא עצמו משמש, נוסף על היותו רופא למחלות הגוף, גם פסיכולוג ויועץ למישפחות שונות. די בעצם הופעתו כדי להסיג חרדה וחששות. מנפנים לו לשלום ברחוב, ובהיכנסו במכוניתו לתחנת-דלק, הוא צפוי שייגש אליו מי, יתלונן על כאבים ויבקש עצה — ואף יקבלה. היחסים בינו לבין מטופליו חורגים מגדר יחסי הרופא-חולה המקובלים. הוא הופך ידד קרוב ואינטימי של מישפחות חוליו, ומלווה אותם בכל מוצאותיהם.

בשבוע האחרון של החודש תשודר תוכנית מיוחדת במינה במיסגרת הסידרה למישפחה בשידורי הטלוויזיה בערבית. תוכנית זו היא חדשנית וראשונה בסוגה בטלוויזיה הכללית, ותעסוק בנושא אמצעי

נאפו לוחץ את יד דיקן בית-הספר לרפואה באוניברסיטת אסיוט. האוניברסיטה כללה 17,000 סטודנטים, מהם כ-1,200 בבית-הספר לרפואה. ב-72 הוא חזר לשייך-גראח במיסגרת מיבצע איחוד מישפחות.

הדיפלומה

ד"ר נובאני מנתח צפרדעים בבית-הספר לרפואה באסיוט שבמצרים, עיר השוכנת במרחק כ-375 ק"מ דרומית לקאהיר. האוניברסיטה באסיוט נכנתה אחרי מהפכת נאצר ב-52' וכוללת גם בתי-ספר לחקלאות, הנדסה ומדע.

המנתח

נחשב בתקופת המנדט אחד מבתי-הספר הטובים ביותר. עם מסיימו נמנים כמה אישים שיצאו להם מוניטין בעולם הערבי מאוחר יותר, כמו שוקרי מוהתדי — היועץ המיטשטי של ראש-ממשלת ירדן; מסבאה קאזמי — ח"כ בירדן (לשעבר שר בממשלה ושופט מנדטורי); פואד חאמזה — דרורי שאיגן בשנת 1927 את משרד-החוץ של המלך עבד אל-עזיז (אביו של פייסל), ואביו של נאפז עצמו הלא הוא חאמדי נובאני — מתרגם המישה לערבית ומ-תורגמן של בתי-המישפט בירושלים. מישפחת נובאני ידועה בקשריה ההדוקים עם היהודים ואביו של חאמדי, סבו של נאפז, נרצח במאורעות תרפ"ט על-ידי כנופיות המופתי, אחרי שהציל יותר מ-50 שכנים יהודים בביתו שביתר העתיקה.

הפגנות

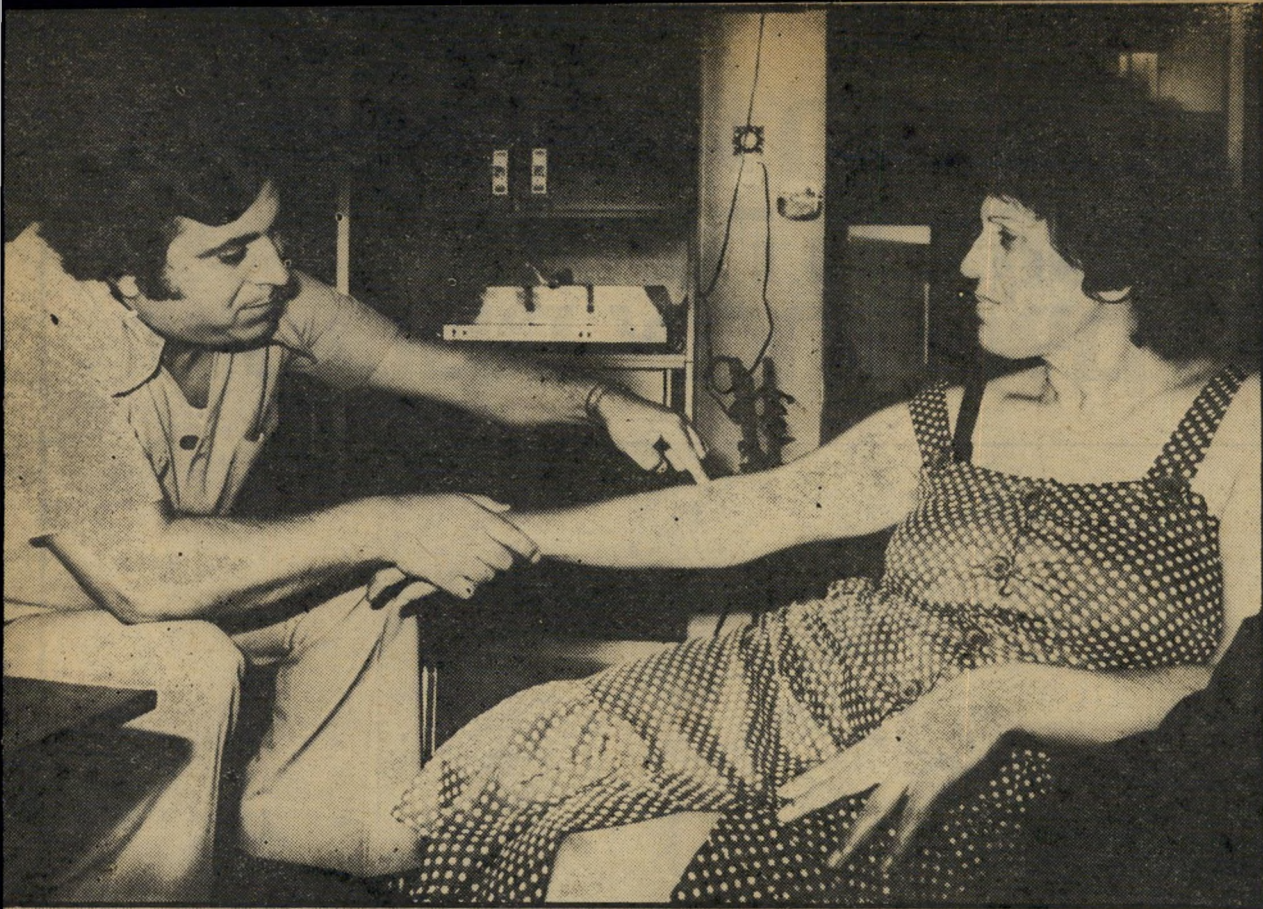
נגד ההעברה

כשניים נאפז את לימודיו התיכוניים ב-1965, החליט ללמוד רפואה. השאיפה להיות רופא התפתחה בו עוד בהיותו תלמיד, כתוצאה מהיעדרויותיה התכופות של אמו מהבית, מסיבות בריאותיות. "בשנה האחרונה עברה אמי ניתוח גיג' קולוגי קשה בבית-חולים וזה, בעצם, נתן לי הרגשה מיוחדת — בית בלי אמי", אומר נאפז.

בשעתו לא היה בית-ספר לרפואה בירדן, ומרבית הסטודנטים נסעו ללמוד בארצות ערב האחרות. נאפז למד רפואה בעיר המצרית אסייט, מרחק 375 ק"מ דרומית לקאהיר. בכפר הסמוך לה, פאנימור, נולד גמאל עבד אל-נאצר.

האוניברסיטה באסייט כמה מייד אחרי המהפכה של נאצר ב-1952 וכללה, נוסף

רופא-מישפחה

פעמים רבות נקרא נאפז בבחי' לות לביתם של חולים שאינם עצמם. בתמונה: בודק כאביה

של אם למישפחה שעימה הוא מיווד, במיוחד עם הבת ובעלה. רפואת המישפחה, לדבריו, היא תחום המחייב התמחות בכל המיקצועות החשובים לציבור, וכולל טיפול בילדים ובמבוגרים.

רוממה בירושלים ובשכונת גילה. שם גם ניתנה לו ההזדמנות להרצות במרכזים הקהילתיים השונים, ובקייטנות לנשים מרובות-ילדים. לא פעם נענה לדרישת הציבור וקיים הרצאות נוספות, שלא נכללו בתוכנית העבודה.

עדות להצלחתו של הד"ר נובאני באותן שכונות ולמידת התחבבותו על האוכלוסיה, סייה, אפשר למצוא בהפגנה שנערכה על-ידי תושבי שכונת רוממה, כאשר הגיעו השמועות על העברתו למקום אחר.

(המשך בעמוד 49)

ההתמחות שלי כרופא-מישפחה. עבדתי ב-בית-החולים, לפי סדר ההתמחות, כמעט בכל המחלקות.

"במיסגרת עבודתי נעשו כמה עבודות מחקר מעניינות מאד שחלקן בוצעו בסך-טור הערבי. כמו, למשל, המחקר על יתר לחץ-דם, שנעשה בראשות הד"ר הורוביץ באבו-גוש. שתוצאותיו עניינו כמה מרכזים חשובים בתחום הזה בארה"ב, שביקשו לשתף איתנו פעולה."

בתוך תקופת ההתמחות עבד הד"ר נור באני שלוש שנים במירפאות שבשכונת

הידיד

נאפז הצטלם עם מוהל תינוקה של מישפחת שעימה. התיידד עם המישפחה כשיילד את ילדה הראשון, ומאז הוא הרופא המישפחתי שלה. בבית-החולים שערי-צדק בירושלים, שחוליו הם בעיקר דתיים, הוא הרופא הערבי היחיד.

על בית-הספר לרפואה, גם בתי-ספר ל-הנדסה, חקלאות ומדע, שמטרתם היתה לפתח את האיזור ולשרת את האוכלוסיה. בזמנו של נאפז למדו בה כ-17,000 סטודנטים, בהם כ-1,200 — כולל נשים — בבית-הספר לרפואה.

כעבור שש שנות לימוד ושנה של התמחות, נרשם נאפז להתמחות גינקולוגית בקאהיר, והתקבל לבית-החולים קאטר אל-עייני, אבל איחוד המישפחות בקיץ 72, שינה את מסלול חייו. "כשהגעתי ארצה", הוא מספר, ביקרתי במוסדות רפואיים בירושלים ושאלתי על אפשרויות של עבודה. קיבלו את דברי ברצינות בבית החולים שערי-צדק. מייד התחלתי לעבוד במחלקת חיצים של כמה רופאים, שעד עכשיו אני רוחש להם כבוד מיוחד, ביניהם פרופ' מנצ'ל, מנכ"ל משרד הבריאות, ד"ר פינק, ד"ר פרייר, מנהל מחלקת ילדים, וד"ר הורוביץ, מנהל יחידת הדיאליזה (כליה מלאכותית) ומחלקת הכליות.

"בתוך תקופה קצרה השתלטתי על קשיי השפה ועל הרגשת הזרות. תודות לעידוד ולשתוף-הפעולה של אותם רופאים, עבדתי כמתמחה ברפואת המישפחה והקהיה לה. למעשה, בהתחלה רציתי לעבוד שם שנתיים ולהתחיל את ההתמחות הגינקולוגית בקאהיר, אבל כעבור שנתיים נכתי חוק לעבודתי ומצאתי את עצמי עובר ממחלקה למחלקה ומתקרב לגמר

פלסטינים

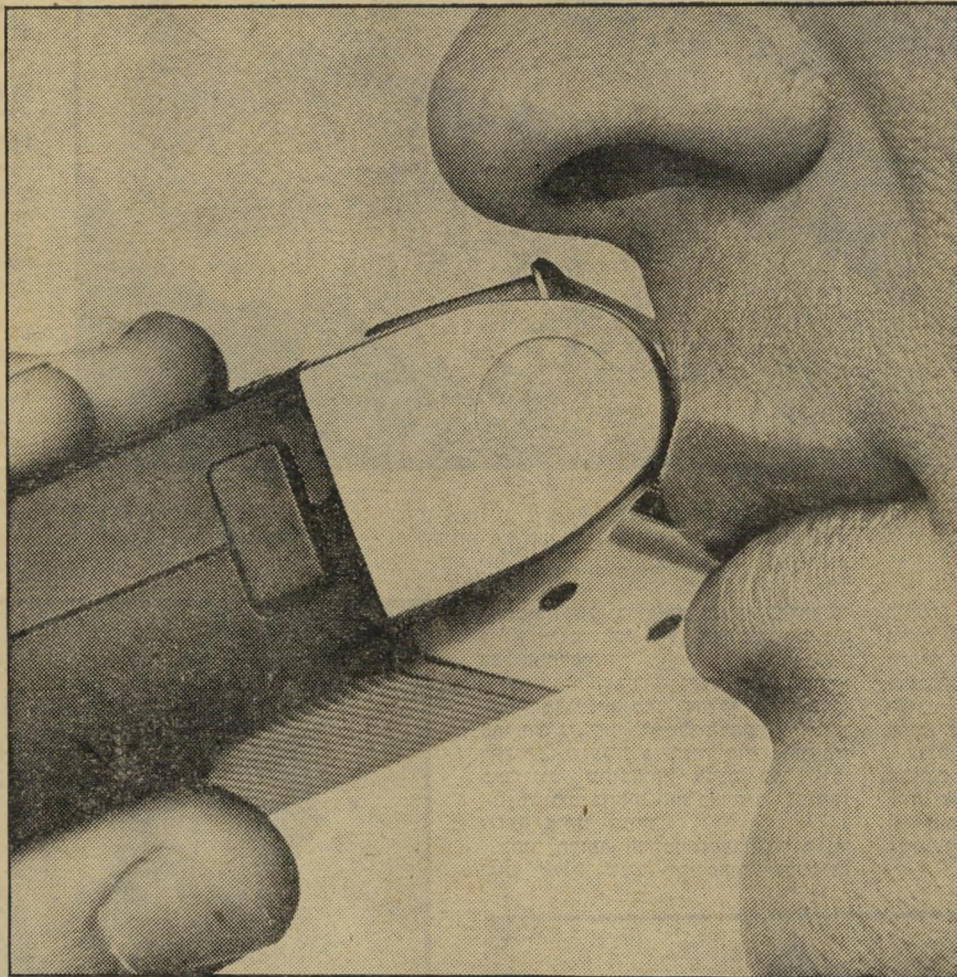
הד"ר נובאני, שני משמאל, במצריים עם ארבעה חברים ירושלמים פלסטינים.

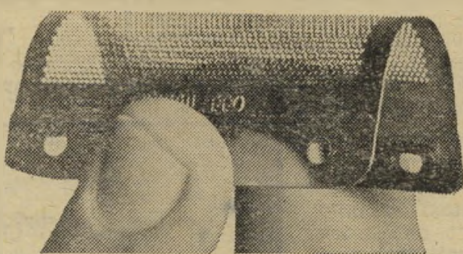
המציר

נאפז מודד לחץ-דם של אדם שאל ביתו נקרא באופן דחוף. האיש הוא חולה-לב, הזקוק למנת חמצן גדולה. החולה הגיע אליו מן המירפאה הסמוכה לביתו, שם שלחו אותו חזרה הביתה, בטענה שאין די חמצן עבורו.

בראון, מכונת הגילוח הרשתית, מגיעה למקומות שמכונות אחרות אינן מגיעות.

בחר לך אחת מן השלוש של בראון
ועשה אותה מס' 1 גם אצלך.
בוקר-בוקר.

BRAUN
בראון מס' 1 באירופה

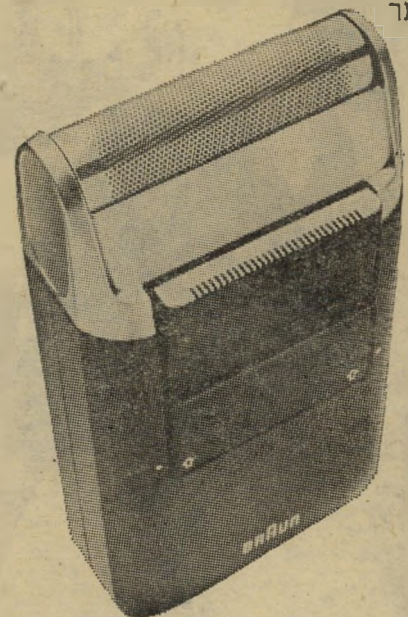
שיטת הרשת עושה זאת!

שיטת הרשת (FOIL) של בראון
מגיעה לכל מקום בפניך, מחליקה
עליהן ואינה נותנת לאף שיערה לחמוק.
שיטת הרשת בלעדית לבראון והיא
שעשתה אותה למכונת הגילוח מס' 1
באירופה.

3 סוגי מכונות-גילוח.

- את מס' 1 באירופה תוכל להשיג גם
בישראל. ב-3 סוגים:
- * מכונת-גילוח חשמלית רגילה
(מיקרון וסינקרון פלוס).
 - * מכונת-גילוח נטענת
(אינטרקונטיננטל ואינטרסיטי).
 - * מכונת-גילוח הפועלת באמצעות
סוללות (ספרינט).

עם בראון תגיע. לסנטר. לצואר.
מעל לשפה. מתחת לשפה.
בראון מכירה כל תו בפניך. היא מלטפת
אותם בכל הכיוונים, בזמן גילוח קצר
ביותר.

אירל

מפיצים בלעדיים של מוצרי בראון בישראל - דל-תה מוצרי איכות חשמליים בע"מ, רח' ה' באייר (ככר המדינה) 40, תל-אביב, טל': 260774
להשיג ברשתות השיווק - שקם, המשביר לצרכן, כל בו שלום ובחנויות החשמל המובחרות.
תחנות שרות: תל-אביב: דל-תה מוצרי איכות חשמליים בע"מ, רח' ה' באייר (ככר המדינה) 40. ירושלים: קאליש, רח' בן הלל 5.
חיפה: בן קיקי (מיקס), רח' עמק הזיתים 17.

במשך שש שנים בשטחי צדק הלך נאפו נובאני מחיל אל חיל, וכעת הוא עומד לנהל מרכז-בריאותי במרכז העיר, השייך למשרד הבריאות והנתון להשגחתו של בית-החולים האוניברסיטאי. אך נראה שנאפו נובאני — בכל-זאת, רוחש יחס מיוחד לגינקולוגיה, גם אם לא חזר לקאהיר כדי להתמחות אירוק בשטח זה, כפי שתיכנן מראש.

לדבריו, מרבית המישפחות מרובות הילדים במיגור הערבי סובלות מחוסר פרי-נסה, האפשרויות להתפשט ולגדול מבחינת הדיור אינן נוחות. היום אין מקבלים בק-לות רישיונות-בנייה, וקיימת צפיפות גדולה בבתי-העבודה, נוסף על יוקר ה-מחיה הנמצא בעלייה מתמדת, מכוונת את המישפחות לחשוב ברצינות על תכנון המישפחה. המודעות גדלה והולכת, ובמקומות שונים ברחבי הארץ קיימים מרכזים לתיכנון המישפחה שתפקידם לתת הסבר מלא על אמצעי-מניעה ולדאוג להפעלתם. כיצד מגיבה האשה הערבית על הנושא? האם השימוש באמצעי-מניעה פוגע בכבודו? כאן?

האשה הערבית שהביאה כבר ילדים לעולם, אומר ד"ר נובאני, "מרגישה את הסבל של אשה בהריון, בלידה ואחרי הלידה. כיום מעדיפות נשים רבות לה-יות אמהות בריאות למספר מוגבל של ילדים, מאשר אמהות חולות ליותר ילדים. יש סיכוי לירידה במצב הבריאותי של האשה אחרי הלידה החמישית. יש מקומות החיים עדיין במנטאליות של החמלה, כמו בשטחים, למשל, אומר נאפו, "במקומות שבהם אין עדיין חוק מיוחד כמו ביטוח-לאומי, כל ילד נוסף הוא על תקן של מפרנס-מישפחה נוסף. כמירון יש בעיה באשר לתדמית הע-צמי של הגבר, רוב הגברים הערבים מעדיפים שהאשה תשתמש באמצעי-מניעה ולא הגבר, ובאופן כללי זה באמת נוה ובטוח יותר."

„בעד שיטת

המבחנה"

האם יש הבדל במודעות לגבי השי-מוש באמצעי-מניעה בעיר לעומת הכפר?

„במרכזי ההסברה בעיר, הרופא לא צריך להתאמץ כל-יכך כמו עמיתו בכפר החייב, בגלל הרמה ההשכלתית הנמוכה יותר, לברור את המילים ולפעמים לנחש את הבעיות של הנשים הנוכחות. לנחש מה מעיק להן ועל מה הן רוצות לדבר. לא פעם קורה שהרופא שואל את השאלות במקומן, ועונה כאילו לעצמו. בעיר, ש-יתוף-הפעולה והמודעות גבוהים יותר. מהם המיגבלות או הקשיים של כניסה להריון ומתי יש סיכויים שייולדו תינוק קוט בעלי מומים?

„גיל האשה והגבר קובע הרבה מאד, סבור נובאני, „אם סך-כל גילי האשה וה-גבר הוא יותר משמונים, הסיכוי לתינוקות בעלי-מום קיים, והוא גדל יחסית למספר השנים. כן קיים אותו הסיכוי אצל בעל ואשה שהם קרובי-מישפחה מדרגה רא-שונה או שנייה, ואם זה לא קורה בילדים הראשונים, זה עלול לקרות בילדים הבאים. האפשרות שייולד ילד חולה קיימת גם אחרי גיל החמישי או השששי.

„עד גיל 35- אין בעיות מיוחדות להיכנס להריון, אם מצבה הגופני של האשה תקין. מאוחר יותר, תיפקוד השח-לות ושעור ייצור הביציות יורד. נוסף לגיל יש גם גורמים אחרים המשפכים תפקיד, והם: נטילת סמים, מתח נפשי גבוה והעובדה שהאשה העובדת עלולה לבזבז במגע עם חומרים העלולים להזיק לבריאותה, כמו צילומי-רנטגן והקרנות. ותינוקות מבחנה?

„הנושא עצמו נתן תיקנות גדולות ל-נשים שלא יכלו להיכנס להריון בגלל סתימה בחצוצרות. מצד שני, העניין עלול להיות מסוכן וצריך להיזהר, בגלל המני-פולאציה והתרופות הרבות הניתנות במק-רים אלה — החדרת חומרים כימיים והור-מונים — העלולות לגרום לידת תינוקות בעלי-מום.

„מבחינה חברתית-מוסרית יש בעייתיות בנושא. ולכן היתה התנגדות גדולה לו בא-רץ טיהר לפני כמה שנים. יש אפשרות לה-כניס את הביצית לרחם של אשה אחרת, ואז יהיה הילד שייך לשתי האמהות כאחת. על כל פנים, אם אתקל באשה או בזוג שקיימת אצלם בעיה קשה, אהיה בעד שיטת המבחנה, מסכם ד"ר נאפו נובאני.

מנהל-טלוויזיה צוקרמן ומנהל-חדשות יבין
בין „כמעט חצות“ ל„עלי כותרת“

שידור

חילחלתו הפרטית

של חיים יבין

באחרונה מתנהלת מלחמת-חורמה נגד התוכנית עלי כותרת. מנהלי המלחמה הם אנשי מחלקת החדשות, בראשותו של חיים יבין, שבמוחו עלה רעיון: למה לא לצרף את התוכנית שלוש פעמים בשבוע עם כמעט חצות, ולהגיש בימים ראשון, שלישי וחמישי מגאזין-חדשות ארוך, בן יותר מ-שעה, שיכלול בתוכו נוסף על כתבות ו-קטעי חדשות, גם ראיונות נרחבים יותר וקטעי בידור.

אחרי שזכה לתמיכה בקרב חבריו במח-לקת החדשות, היפנה יבין את הרעיון למנהל הטלוויזיה ארנון צוקרמן, אולם הלה לא אישר אותו לפרישה. תוכנית כזו מהווה מהפכה בטלוויזיה, וצוקרמן ביקש זמן למחשבה. בינתיים, כדי להוכיח שה-רעיון שלהם טוב, יורדים אנשי מחלקת החדשות לחייו של מפקד עלי כותרת, חנינא אמרן, ומנסים להכשילו ככל יכולתם.

עד עתה עומד אמוץ בפרץ, אולם כש-מכבש כה גדול מנסה לדרוס, וכשאמוץ עצמו מוקף במערכת המתפרקת לו בין הידיים, אין לשער כמה זמן יצליח עוד להחזיק מעמד.

הטלוויזיה מעורדת

בג"צ נגד רשות השידור

הגורמים המעוניינים בהפעלת שידורי הצבע בטלוויזיה, פנו לכמה אנשים כדי שיבחנו את הנושא שוב. בעזרת הגשת צירעיתנאי נגד רשות השידור, כמה עובדים בכירים בטלוויזיה הציעו לאזרחים להגיש צו נגד הרשות, שתבוא ותבטל מדוע אין היא מפעילה את שידורי הצבע, וזאת לאור הפרסומים על המכשיר החדש המבטל את ביטול-הצבע בשידורי הטלוויזיה היש-ראלית, שאותו יכול לרכוש כל אדם תמורת כ-2,500 לירות.

הקרבת

ההתעמלות

המפיק-זמר דויד („דודו“) אלהרר הגיש לטלוויזיה תוכנית מפורטת, למישר יומי או שבועי קבוע להתעמלות. אלהרר, שנוהג במומחי אימון גופני בחנוך וינגייט, וגם נסע לחוץ-לארץ כדי לבחון תוכניות מסוג אלה בתחנות-הטלוויזיה בבירות אי-רופה, עדיין לא קיבל תשובה על התוכני-ההגשה, אם כי באחרונה נדון הרעיון לערוך פינת אימון גופני שבועית, וזאת מבלי להזכיר את אלהרר כלל.

שיא החוצפה

כאשר משה מרדכי („מוטי“) קירשני באים על כך שסמנכ"ל רשות השידור,

שלמה עבאדי, עדיין לא הגיע להסכם עם הטכנאים בדבר עבודה אחרי 12 בלילה, התערער עבאדי משתיקתו והאשים את קירשנבאום בכך שהוא פונה לעיתונות במקום לקבל ממנו הסברים. דבריו אלה של עבאדי הם שיא החוצפה. קירשנבאום, כמנהל מחלקת התוכניות, שבו פוגעות הסאנקציות של הטכנאים יותר מבכל מנהל מחלקה אחרת, פנה בעניין זה לכל גורם אפשרי, כולל עבאדי עצמו, אך לא זכה בתשובה.

היו כרטיסים לארנולד

כפי הנראה, כן יוצעו למכירה כמה מאות כרטיסים לארנולד שיערך באביב הבא. בבדיקות יסודיות שנערכו התברר כי מיספר האורחים מחוץ-לארץ, העיתונאים הישראלים והפרוטקציונרים של ראשי רשות השידור לא יעלה על 2,200, ואילו בבנייני האומה יש כ-2,900 מקומות. עדיין לא נקבע מחיר הכרטיסים שיוצאו למכירה.

הדובר המאגם

ידועים מיקרים רבים שבהם מכסים יחסי-ציבור טובים על מיפעל כושל או על אירגון ציבורי גרוע. אולם מחלקת דובר רשות השידור הצליחה להגיע למצב שבו היא גרועה אפילו מן הרדיו, הטלוויזיה והנהלת הרשות.

בראש המחלקה עומד צעיר כשרוני בשם משה עמירב, איש הליכוד שהובא לרשות עוד לפני המהפך הפוליטי, ואז הוא אומנם השתדל והצליח. מאז שהפרופסור ראובן ירון, וחבריה-לצד הממשלים כוועד-המנהל של רשות השידור, החלו מכהנים בתפקידם, נקרע עמירב בתוך כל התככים הפוליטיים שברשות, ומשקיע את כל זמנו הפנוי מחופשות ומישרות-מילואים, באינטריגות ובמלחמות הפנימיות של הרשות. עובדי המחלקה נדבקו, כפי הנראה, מהוס שלהם, והעבודה כמעט שאינה נעשית כלל.

עוזרתו הראשית, באופן בלתי-רשמי, של עמירב, היא הממונה על הדוברות של הטלוויזיה עננה חפץ. חפץ היא ותקת העובדות במחלקה וכבר גילתה, בעבר הרחוק, כושר עבודה טוב. כיום, כשכל עיתון מוציא מוסף-ענק לענייני טלוויזיה, חשובה עבודתה של חפץ ביותר. אולם ככל שמתרבים תפקידיה, כן גוברים הלחצים עליה. העיתונאים מקבלים תדפיס של שידורי הטלוויזיה הצפויים, הכולל בתוכו מלבד

עוזרת-דובר חפץ

דובר עמירב

הכל חובבני ועל המזל

שגיאות, גם מישפטים ספורים בלבד על כל תכנית, שלרוב אינם מדויקים והם מנוסחים בעיברית קלקלת. לגבי מרבית התוכניות אין פרטים נוספים ובכל הנוגע לתמונות, בין אם הן מסרטים קנויים, או מהפקות של הטלוויזיה עצמה, הרי כאשר מקבלים אותן מעדנה חפץ יש בכך ממש תחושה של הישג.

לחפץ יש שני תירוצים קבועים לכך שלא מקבלים חומר. האחד, לגבי הסרטים הקנויים: „החברה לא שלחה לנו“. השני, לגבי ההפקות המקומיות: „עדיין לא קיבלתי את החומר מהמחלקה המתאימה“. שתי הטענות אינן עומדות במבחן המציאות. אין חברת-סרטים שאינה מעוניינת להעביר חומר כתוב ומצולם על הסרט שהיא שולחת, צריך רק לבקש ממנה, והיא מעבירה. לגבי חברות-הסרטים הישראליות המפיקות עבור הטלוויזיה, שאף הן אינן טורחות לספק חומר-רדק ותמונות, אפשר להכניס בחוזה-ההפקה תנאי, שתמורת הסכום שמשלמת הטלוויזיה עבור הסרט, תתחייב החברה לספק חומר מוקדם עליו לעיתונאים.

יצחק („צחי“) שימעיני, הממונה על הסרטים הקנויים של הטלוויזיה, טוען כי טענותיה של חפץ, על כך שכביכול לא מעבירים לה חומר, חסרות-ישר. לעומת זאת, כאשר היה מעוניין מנכ"ל רשות השידור יצחק ליבני במסע פירסום לשואה, פתאום נמצא לחפץ חומר-רדק מתאים. העיתונאים קיבלו חוברת-הסבר מלאה ממצה, נערכה להם הקרנה מוקדמת, והם זכו בשפע של תמונות מתוך הסרט.

באחרונה מונה דובר מיוחד לענייני הטלוויזיה הערבית, הכפוף לדובר הרשות, עזרא יחזקאל. ליחזקאל היה רצון טוב יומיים, והוא הצליח את העיתונאים בחומר. אחר-כך החלה הירידה, והוא השתווה עם רמת המחלקה כולה. החומר שהגיש לעיתונאים היה פעמים רבות לא-נכון, ערוך בצורה גרועה, הגיע באיחור ולקה בחסר. לפני כשבועיים יצא יחזקאל למילואים. הוא לא טרח להעביר חומר לעיתונאים למשך התקופה שבה ייעדר, ועמירב לא טרח למנות לו ממלא-מקום.

לפני עמירב עמד כדובר רשות השידור מי שמשמש היום כעוזר מיוחד למנכ"ל, ארי אבנר. היו עליו טענות רבות, אולם נראה כי העיתונאים מתחילים להתגעגע לתקופתו של אבנר, שלא הצליח להיות גרוע כמו עמירב.

נציג גוש-אמונים בתוכניות הילדים * מילחמה

בין טכנאי למפיק על צלמת * כרמית גיא

תימניה * דן סממה ומישמרת ירושלים

● זיק הושלך לילדים

כשהיה מנהל השידורים הדתיים, הרב בנימין צביאלי, בשליחות בדרום-אפריקה, מילא את מקומו במשך יותר משנה אדיר זיק, במאי טלוויזיה המקורב לגוש-אמונים. צביאלי חזר וזיק נסע — לארצות-הברית, עתה חזר זיק לארץ, ונדמה היה שהוא יקבל תפקיד בכיר בטלוויזיה, לפחות במחלקה הדתית. אולם צביאלי החליט שאין לו צורך בזיק ושלה אותו למחלקת הילדים, לערוך בה תוכניות-יד.

● הבעיות השבועיות

של „עלי כותרת“

שוב בעיות בעלי כותרת. ביום הראשון שעבר החלה התוכנית במאחר, ונאלצו להקרין שקופית עד להתחלתה. אחר-כך התברר כי בעיני אחד הטכנאים לא נשא חן שצלמת של אחד משבועוני-

במאי זיק מדת — לילדים

הבידור, שהזמנה על ידי המפיק חגיגה אמוץ לכסות את שידור התוכנית, תהיה נוכחת באולפן. הטכנאי גייס את חבריו לעזרתו, ואלה הודיעו למפיק כי התוכנית לא תשודר כל עוד תימצא הצלמת במקום. אמוץ נאלץ להיכנע, והצלמת סולקה. כמו במיקרים רבים אחרים לא התערבה הנהלת רשות השידור בגאנגסטריזם של הטכנאים בנושא שאינו נוגע בהם כלל. אילו לפחות עשו הטכנאים את עבודתם נאמנה, אולי היתה להם זכות-דיבור.

בעייה נוספת בעלי כותרת היא הווסט שהטיל מנהל הטלוויזיה, ארנון צוקרמן, על בקשת מפיקי התוכנית לראיין שני עיתונאים בנושא עבודת ילדים ערבים-ישראלים, ולא מהשטחים. צוקרמן לא רצה להרגיז את הוועדה-מנהל, החליט שלא לאפשר את הראיין.

● שוחד מיני בטלוויזיה

בטלוויזיה מתפתחת שערורייה לגבי שוחד מיני שמקבל, לפי השמועה הנחקרת עתה, אחד הכתבים. המדובר בכתב המקיים באחרונה יחסי ידידות עם דובר של מוסד ציבורי גדול. אותו דובר „מספק“ לאותו כתב „ידידות“, ותמורת זאת מקבל כיסוי נרחב בטלוויזיה עבור הבוס שלו, וכן מצליח להוציא ידיעות שאינן מחמיאות לבוס. הידיעה על כך הגיעה אל ראשי הטלוויזיה, שהחלו חוקרים בה ללא ידיעת הכתב.

● החפקיד החדש של מישעל

השמועה אומרת כי אם אכן יקבל דן רביב את תפקיד כתב הרשות בווינגטון, במקום אלי

ניסן, יוכה בתפקיד הכתב לענייני מפלגות הכתב הצעיר חובש-הכיפה ניסים מוישעל.

● מקלטונים

לקריינית כרמית גיא היתה חוייה מיוחדת במינה. מאחד האירגונים החוקרים את מורשת העדה התימנית פנו אליה, וביקשו ממנה לשתף פעולה בסקר שהם עורכים על התקדמות בני העדה התימנית בתחומים שונים. במאמץ רב הצליחה כרמית לשכנע את הפונים כי היא רבת העדה ההוגגית. * * * במדור זה נפלו שתי טעויות בשבוע שעבר. בירידה על הוויכוח בנושא מיהו יורד, נכתב בטעות כי העיתונאי אדווין איתן הואשם בירידה מהארץ, כשהכוונה היתה כמובן לכתב-הרדיו בפאריס פריי איתן. עוול נעשה גם לרכות מערכת עלי כותרת, ורד ברמן. הכותרת שתחת תמונתה הוחלפה ב זו של קריינית-הרדיו חיותה רביב. * * * קשה היה להחליט אם לצחוק או לבכות למראה השלט שניתלה על המעלית בבניין הטלוויזיה, אשר הודיע כי היא לא תפעל כמה חודשים. המעלית של הטלוויזיה היא סיפור בפני עצמו. למשל, אין כל קשר בין הלחיצה על כפתור הקומה המבוקשת לבין הקומה שבה נעצרת המעלית, וכמה פעמים ביום נתקעים בה עובדי הרשות ואורחיהם. עתה הוחלט סוף-סוף לתקנה, ומשום כך היא לא תפעל תקופה ארוכה. * * * בעיקבות ההתנפלות על הכיסאות הפנויים בחלק המיועד לקהל שבאולפן עלי כותרת, הוחלט להגדיל את מיספר הכסאות במקום. עתה יכולים לצפות בתוכנית מתוך האולפן כ-20 איש, ובדרך-כלל הם חבריהם של הכתבים ועורכי-ההפקה של התוכנית. אפילו מני פאר, יוזם הרעיון לשתף קהל בצילומים, נאלץ לדחות פעם את בקשתה של אשתו קרני לבוא לשידור. משום שלא היה מקום עבורה. * * * מקרה לא-נעים אירע לזמרת יהודית רביב בפסטיבל הפופ בבניעות. אל רביב ניגש חיים גלי, שנשלח לעשות סרט על הפסטיבל, ושאל אותה: „אפשר לשאול אותך שאלה?“ רביב שחשבה כי הפונה הוא עוד מעריץ מתחכם, השיבה „לא“, והסבה את פניה הצידה. רק אחר-כך, משנאמר לה מיהו הפונה, ניגשה אליו רביב והתחננה: „רצית לשאול אותי משהו?“ השיב לה גלי: „כבר קיבלתי את התשובה“, והיפנה את גבו. רביב נעצבה על שהפסידה הופעה בטלוויזיה, אולם היא התעוררה כשנודע לה כי בגלל בעיות מינהל, הסרט לא ישודר כלל. * * * בפני קשיים כספיים נעצבים עומד עתה מנהל מחלקת החדשות, חיים יבין. מכונית הפזיז שלו עברה תיקון שעלה בכסף רב, ואילו ה„אובר-דראפט“ של יבין בבנק מגיע לכמה עשרות אלפי לירות. * * * בשבוע שעבר הכין הכתב לענייני מישטרה של הטלוויזיה, דן סממה, בשיתוף עם מישטרת ירושלים, כתבה על כשרותם של נהגים וכליריכבם, מארב מישטרה גדול הוצב ליד תחנת הדלק של אבו-גוש, בכבוש לירושלים. נהגים נעצרו, נרשמו להם דו"חות והטלוויזיה צילמה. כאשר סיים סממה את עבודתו, התקפל המארב המישטרי ואחד מקציני-המישטרה נכנס למכוניתו של סממה והשניים נסעו לירושלים, לא לפני שעשו עבירת תנועה חמורה: הם עברו מצד אחד של האוטוסטרדה לצידה האחר, תוך התעלמות מהקו הלבן ומן השילוט המצוי במקום.

● הסולחה והערבים

פרשת רפיח חלבי וקיבוץ נחל-עוז עדיין לא שככה. עוד לפני שפירסם את כתבתו המצויינת על עבודת נערים ערבים בשדות רצועת עזה ופיתחת רפיח, (בהשבע לפני שבועיים), פירסם חלבי ידיעה בחבט על שבקיבוץ נחל-עוז עובדים ילדים ערבים בתנאי-שכר נמוכים, ובניגוד לחוק. ראשי הקיבוץ הפציצו את רשות השידור, איש ציבור ומערכות עיתונים במכתבי-הכחשה, השמיצו את חלבי, וטענו כי הוא ואחד הנערים שאותו ראיין, ואשר הודה כי הוא עובד בנחל-עוז, שניהם שקרנים. מאחר יותר נערכה סולחה בין חלבי והמזכיר של נחל-עוז, אולם בכתבה בהשבע התברר שוב כי ובנחל-עוז עובדים ילדים ערבים, בניגוד לחוק ובתנאי-שכר משפילים. אז גם התברר פשר התחשדותם של אנשי הקיבוץ. הילדים הערבים מועסקים בעבודות-בנייה בנחל-עוז על-ידי סוול בונה, חברה קבלנית ששירותיה נשכרו על-ידי המשק. באופן רישמי אין זה עניינו של הקיבוץ את מי מעסיק הקבלן, אולם כל אנשי המשק ידעו על כך.

20. 9

יום רביעי

● שואה (10.00). הנס יון של כלי התיקשורת הטל-וויזיה, להפוך את שידור שואה לאירוע לאומי, כימעט ועלה יפה. בערב בו הוקרן הפרק הראשון של שואה, לא טילפן איש לטלוויזיה, למרות שיה קריינים ומדפיסי השיקופיות קראו לצופים להתקשר, למחרת

שואה: פדאמישו שעה 10.00

עסקו מרבית הטלפונים בעיקר בשני נושאים: בקשות מאו"ר גים לשדר את הפרק הראשון בשידור חזר, משום שהם לא הצליחו לצפות בו, ושאלות בירור מתי בדיוק משדרים את הפרק השני. אולם מישאלי רחוב שערכו העיתונים והטל-וויזיה, והעיסוק המתמשך סביב הקרנת שואה, עשו את שלהם, והציבור נענה והחל מתעניין. בפרק האחרון של שואה נשח לחים יוסף וברטה וייס, יחד עם בני הזוג לוי, למחנה מישח פחות. לוי ומדפיסי, שהוציא עיתון מחתרת, מפיקד אותו בידי אווה, ציונית צעירה. יוסף

כידוסם על

חשבון השואה

ולוי עובדים בבניית כבישים תחת פיקוחו של קורט דורף, הגרמני הטוב של הסידרה, ד"ר דו של אריק דורף, לחומי הי מחתרת בגטו וארשה, ביניהם משה וייס, אחיו של יוסף, מת מרדים. במשך עשרים יום מתי נהלת מילחמת הגבורה האדירה ביותר בתולדות עם ישראל, ו-7000 קלגסים נאצים, על כלי רכבם וגשקם, מהבסים. קארל וייס יוצא מהכלא בטרנינגשטט, כשהוא על סף המוות, וזוכה בפנישה חטופה עם אישתו איזי גה. היא מבשרת לו שהיא נישאת בקירבה את בנם, והוא עולה על רכבת לאשוויץ, לשם נשלחים המינים ל„מיקלות“. בהתקפת פרטיזנים על שיירה גרמנית נופלת הלנה, השחקנית טובה פלאטשו, ואילו רודי נתפס ונשלח לסוביבור. יחד עם שביים רוסיים הוא מארגן בריחה ומצליח להימלט. איגנה, שהיא עתה אם לבן בן שנדירה יים, נפגשת עם רודי. היא מראה לו את ציורי הזוועות שצייר קארל. רודי, שנותר ללא מישח פחה וללא אדם קרוב, נוטל קבוצה של ילדים יתומים ומציג בירם דרך ההסגר הבריטי לי ארץ-ישראל.

21. 9

יום החמישי

● מרסד ינקו (9.35). סרט תעודה של שירות הסרטים הישראלי, המבוסס ברוברו על תמונות סטיל. אחד ממייסדי תנועת ההדאד, מרסד ינקו, איש עין-הוד, הוא גיבורו של הסרט. ינקו ושר שאנסונים במועדוני-לילה בצעיר, מקים יחד עם הגו בל את קברט וולטר המפורסם, וזוכה בו ב-מטר של סטייקים וביצים סרוות מתקלה. ינקו הוא אמן הדקלואים, עבודות הקרמיקה, החימר והגבס. ינקו בפאריס, ינקו חוזר הביתה לרומניה, ינקו האדריכל מעורר המהומות, ומאבו של ינקו בשואה: „איך יכול להיות תיאורטיקן כשאתה מחפש את קרוביך וידידיך בין המתים.“ פליט בן 46, מטופל במחנה ובשתי בנות, מצהיר כי מיקצועו צייר, פקיד עירייה, מקים, יחד עם הצייר זריצקי, את קבוצת אופקים חדשים ל-מייסד את כפר האמנים עין-הוד.

● וויי שיקספיר (10.20). לפרק זה שני גיבורים, הרון מאסקס, השחקן קית בקסטר, ותיאורן הסידרה,

שיקספיר: קידור שעה 10.20

מייקל ביילי, שבנה מחדש בי-אולפן את ארמון גונסאק, שבו הציג שיקספיר את החלק השני של הנרי הרביעי בפני המלכה אליזבת ה-1. הצגת הלילה ה-12 מטורפת בדיון, ריצ'ארד ה-2 שני, המתאר כיצד אפשר לה-פיל מכיסא מלך חלש, מעורר עליו את חמת אליזבת, כל זאת סביב היחסים המיוחדים בין אליזבת לבין הרון מאסקס. הרון היה מאהבה של המלכה, כשהיה בן 21 והיא בת 59. הוא נשא אשה וגרם לפרץ

הרון בן 21

המלכה בח 59

של קינאה מצד המלכה. חטאו נמחל לו רק לאחר ששלח את אשתו לבית אמה. באחת הי פגישות שלהם, הפנה הרון ל-מלכתו את הגב. זו התרגזה וסטררה לו. כשנשלח לאירלנד, כדי לרכא מריחה, חתם על הסכם שביתת-משק בניגוד ל-הוראות אליזבת. כשחזר, הודח מתפקידו בחצר והפך לאסיר-בית. ובגיל 35 איגן מרד בגד אליזבת, נכשל, הוכנס לטואאר של לונדון והוצא להורג. אחת הסצנות המפורסמות בסידרה היא זו של הרון הפורץ לחדר-הה מלכה ותופס אותה כשהיא קרחת, ללא פאה נוכ-רית. השחקנית פיישונ קוליר היתה צריכה לגלח את קידמת-מיצחה ואת גבותיה, כדי שאפי-שר יהיה לשים על ראשה פאה.

יום שישי

● **שדום לבוא שבת** (3.50). הצעירים, חברי גר עני העליה בארצות-הברית, ארגוניתה וצורתה, אינם ממחרים לעלות לארץ. גם אם הם ציונים. קודם הם באים לבדוק, לבחון את ההקלות שמציע משרד-הקליטה. אחר כך הם חוזרים לארצות-הברית, "חושבים", ומחליטים באיזו מולדת חבור. שריהקליטה דויד לוי, נפגש עם קבוצת צעירים כזו, השושה עתה בארץ. בין שיהיה לוויכוח מגעמים את הזמן היקר, ומרת העליה-החדשה מאגני טינה, אלביט דור, הזומר, פועלי העליה מברית-המועצות, אורי אברמוביץ.

● **שלושה שבועות** (9.20). סרט שני בסדרה הטרסטים הרומונטים שיל הטלי וויזיה. הסופרת אלינור גלין חשפה את תפוחו של המלך אדוארד וקרעה את מסווה הדי תענוגות והרומנטיקה מעל פני התקופה, בספרה שלושה שבועות. גלין, ובעלת עיניים ירוקות ושיער אדום כחל, נישאה לקליטון גריי, גבר עשיר שי התעניין בספורט ובהימורים ור הותיר את אשתו הטרסה בבדידות שדחפה אותה לכתיבה. גלין נפגעה בקדחת השיגרון, ובעת החלמתה יושבה וכתבה מיכתבים דימוניים, שהיו משעשעים, נועזים וגלויים. ידיד שיכנע אותה לפרסמם בעיתון, הם עוררו סערה וזכו בהצלחה. מאחר יותר פורסמו המיכתבים בספר. שנים אחדות לאחר

שבת

● **חידושים והמצאות** (6.30). שוב תוכנית פשוטה עם המצאות ישנות. מכשיר לייצור ביצים, המזהיר מפני חברי טוט עזות העלולות לשבור את הביצים; מחשב ובראיל; לבני בנייה עגולות המקלים על בניית קירות ישרים, כפי שיש בירושלים כבר למעלה ממאה שנה; בתים טרומיים מעץ ומקרטון, המשמשים באיזורים שנפגעו באסונות טבע, או בי מעברות.

● **בצאת השבת** (8.00). מאיר בקשי מסביר ומספר על פרקי הסליחות בנוסח ספרד

אחי של הרב - והסליחות

ואשכנז. בקשי יודע על מה הוא שח. אחיו הוא הרב הראשי הספרדי של חיפה, הרב אליהו בקשי. בנוסף להיותו אחיו של כבוד-הרב, בקשי הוא גם הכי פיל של מנהל מחלקת הדת ביטלוויזיה, הרב בנימין צביאל, בטלוויזיה הלימודית. בליווי ל- הסבריו של בקשי יובאו קטעי סליחות, שהוקלטו בשנה ש- עברה ובסתייגותם בעריכת עתיקה. חזן בית-הכנסת ישרון בירושלים, שבו היה מתפלל נשיא המדינה לשעבר אפרים קציר, אשר הניבא, דגים, את הסליחות של האשכנזים, רודה (ירדן, ערוץ 6).

יום ראשון

● **פרימוס** (6.32). סידרת-מתח חדשה, המתארת את הרפתקאותיו של קארטר פרימוס, השחקן רוברט בראון, שי מוט. תערובת טלוויזיונית של גיימס בונד וחוקר מעמקי הים ז'אק קוסטו. בעזרת שני ידידי דיו, צ'ארלי קינגמן, השחקן ויל קולובלי, וטוני, השחקן אווה רנזי, יוצא פרימוס לעזרתו של מדינות, ממשלות ור איחודים של הצוללת הפחתת המינות שלה. בראון, שחקן ממוצא סקוטי, ושירת בצבא האמריקאי ואחר כך חזר לגור יורק, משה למד במשך שש שנים משיחק לצידם של שחקנים גנים כרום שטייגר, וולטר מתיי או והארי בלפונטה. הוא זכה בכמה תפקידי-ראפי על במת בברודוויי, ובתפקידים משניים בסרטים מפורסמים כמחלל ה'מקום של רולף הוהנסט, המי' דוק לחיים ומסע בין כוכבים. בראון מתגורר בסירה מעוצבת בסינגון ספרדי, עם ריהוט ספרדי עתיק, אשה ושלשה ילדים, והוא עורך מד פעם ילחת לאחר צילומים מרוחקים כדי להשתתף בעוד ועוד פרקים של פרימוס, סדרה שעדיין זוכה להצלחה גדולה בארצות-הברית.

● **הזוג המוזר** (8.00). הפרק האחרון בסדרה, שרק עתה החלה לרכוש לה קהל מעריצים. כראוי לפרק אחרון

ארצי באוקר

במקום הזוג

(אם כי במחשני הטלוויזיה מצויים עוד סרטים מסדרה זו, שלא הוקרנו). יוצאים שני כוכבי הזוג המוזר, פליכס ואוסקאר לחופשה, שגם בה, כמובן, יש סיבוכים והסתבכויות. החל מהשבוע הבא חוזר ארצי באוקר, שיוצא הסרט הסדרה החדשה מפורסמת, הכל נשאר בחיפוף פחה, הופסקה כבר לפני חודשיים רבים, אולם לקברניטי תוכנית החזק ניתגלו לפתע כמה עשרות פרקים נוספים של הכל נשאר בחיפוף, שעדיין לא ישודרו, והם מחזירים אותם למסך.

פרימוס: בראון
שעה 6.32

● **עוד דהיט** (8.30). המפיק דן בירון חזר זה עתה מחופץ-לארץ, מחופשה פרטית עם אשתו הקריינית שרי דן, כדי להעניש את הצופים בעוד פרק מסדרת אידה כושלת זו. שעל פי הגדרת דובר רשות השידור, משה עמירב, "ההמור גים אלהים אותה".
● **לך בדרך הישר (ירדן, ערוץ 6, שעה 8.30)**. שני אסירים משתדלים, ולעיתים מצליחים, לחזור למוטב. סדרה משעשעת.

יום שני

● **אני ירושלמי** (5.00). כמו שהוציאו דפיהסבר ל- תלמידים, ערב הקרנת שואה, יש להוציא דפיהסבר לתלמידידים, שיפנחו את החידה: כיצד קרה שקורפורדקציה תורכית-איראנית, נקראת בשם סרט ישראלי. בכיכובו של יהורם גאון.

● **מורשה** (8.00). דיון המעניין את ד"ר דחייס, לקראת ראש-השנה. ד"ר פינחס פלאג, האח של ח"כ הרב מנחם הכהן והרב-השדרן שמואל-אבידור, עס, מנהל שירותי גיברדנות עם שלושה אישים מעניינים. הפילוסוף הפרופסור אנדרי נהר, היה רב קהילת שטרסבורג, אחת הקהילות היהודיות המפורסמות ביותר בתקופתו. בעזרת כמה מתלמידיו, שהם כיום מרצים באוניברסיטות בי ארץ, עלה לישראל. הוא ישרח על ספרו החדש, ובכל זאת, בו הוא מנסה להשיב על שאלות שהתעוררו בעיקבות מיל-חמת יום-הכיפורים: מה קורה איתנו לאחר מלחמה זו? האם אנחנו משתנים? ואם כן, האם לטובה? הרב נח ויינברג הוא הרב המחזיר לתשובה. ויינברג גזל מהבת-המאה את אורי זוהר, איקא ישראלי ומרדכי ("פר פיק") ארנון, הפך אותם לי- יהודים כשרים למחזוריק. בי

אני ירושלמי: גאון
שעה 5.00

שיחה עם פלאי ינסה ויינברג להסביר את חידת החזירים בתשובה. ויינברג עצמו הוא מעין חוזר בתשובה. מישפחתו היגרה מארץ-ישראל לאמריקה.

איך הפך

אורי זוהר דתי

בה נולד והתחנך. רק לפני כמה שנים הוא עלה לארץ. ד"ר מאיר שחם, מייסד החילוני גיים סמנכ"ל משרד-הפנים, והשבתות זימ"חג הוא גבאי בהיכל שלמה בירושלים. שחם יספר לצופים ולמראיין על ה- התעוררות בכתיבה-כנסת בימים הנוראים, וינסה לענות על ה- שאלה מדוע מתמלאים סתי- הכנסת דווקא בימים אלה. הפיק את התוכנית בנימין צבי אל.

● **מסך גדול מסך קטן** (8.30). המערכת עדיין מביאה חומר טוב, אך נראה כי המגיש החדש של התוכנית, יצחק ("אציק") בן-נר, עדיין מבחל ממלחמת הטלוויזיה. מי שזוכר את הופעתו הראשונה נות של המגשה הקודם, אחד מנור, מבטיח כי פחד המצלמות של בן-נר יחלוף.

יום שלישי

● **צחק מעט (ירדן, ערוץ 6, שעה 5.40)**. אם עדיין תימשך שביתת המורים, מציעה התחנה הירדנית שלל תוכניות לילדים. הראשונה ש- בהן היא רבע ושעה של סרטים מצויירים.

● **שבי אורגון (ירדן, ערוץ 6, שעה 6.10)**. מערכון מצויין לילדים, שגם המבוגרים אינם מתביישים לצ- פות בו.

● **ננה מושקורי** (9.30). הזמרת המצויינת בתוכנית קנר יח מארצות-הברית. לאחרונה

"עלי כותרת": פאר
שעה 11.20

החלה הטלוויזיה לקנות תוכני-יחסימור מעולות, ביניהן זו של רוברטה פלאק, חוזה פיליס-יאנו ועתה ננה מושקורי, כדי להתחרות בתוכנית מקבילה של מושקורי בירדן בכל מוצאי-שבת בשעה 10.10.

● **ברטה** (10.30). עוד בשורה טובה: החל מה-14 בינובמבר תשדד סידרה חדשה במקום ברטה, אם כי אהודי ברטה יוכלו להמשיך ולצפות בבליש-עם-התוכי בירדן. הסידרה החדשה תיקרא על שם גיבורה, לו גראנט, והשחקן הר-ראשי בה הוא אדוארד אטנר, מי ששיחק את אבא של דודי גזרדאש בעני ועשיר חלק א'.

● **עלי כותרת** (11.20). התוכנית של השבוע שעברה, שבה הופיעו יהושע פרץ ולה-קת הזמר עם יהודית רביץ, היתה אחת התוכניות המעוררות של עלי כותרת. התוכנית החלה באיחור - קדמו לה הקרנת של השיקופית ושיר של הדודאים - משום שיוני רכטר, שהופיע יחד עם יהודית רביץ, איחר להגיע לאולפן. דקות ה- מתח שעברו על מפיק התוכנית ועל מגישה, מני פאר, לא נראו על המסך. לאחר התוכנית אמר פאר לפרץ: "אחרי השידור הזה, או שימור אותי מהתוכנית או שיאמרו לי להי-ביא אותך כל שבעה". ואמנם,

יהודית רביץ

האלמונית

הופעתו המוצלחת של פרץ ר-שירתה המקסימה של רביץ עשו את התוכנית. לאחר ה- תוכנית כשפרץ ורביץ נסעו באותה המונית לירדן ידעים בירושלים, עצרה זו ליד שוטר תנועה כדי לשאול אותו לכתוב בת. השוטר הסתכל פנימה, זיהה את יהושע פרץ ונסעה אותו. לאחר שהמונית נסעה אמר פרץ לרביץ: "את רואה, כמו שאת זמרת מפורסמת, אר-תי מכירים ברחוב יותר טוב".

שדום לבוא שבת: דויד לוי
יום שישי שעה 3.50

מכן נידבקה גלין בשיגעון הר-לויות, החלה לכתוב חסרונים ולחיות מעורר בחיי החברה של עיר הטרסים. בין היתר היא זוקפת לזכותה את העובד-דה, שהיא לימדה את ורודוק ולנטינו הגדול לנשק את כף היד של האשה במקום את גב היד, נשיקה שהפכה הסמל ה- מיסחרי של המאה הגדולה.

● **בארנבי** (10.50). ישוב סיפור מטור-טם, אולם גם בשורה טובה: בשבוע הבא יוקרן הפרק ה- אחרון בסדרה בארנבי ג'ונס.

סטיב מקגארט

חוזר למסך

בעוד שבועיים תחזיר הטלי וויזיה את סטיב מקגארט, הזואי חמש אפס, סדרה זו, שמזמנה עלידי שילטונות הוואי, כדי להגביר את התיי-רות לאי, חזרה לפני שבועות אחדים לירדן.

נאמר של עיר

העימות הסיפורי בין ברל כצנלסון (בירשע) לבין אורי צבי גרינברג (כוכבא) * סיומי הלילה של אשת נשיא ישראל השלישי * ביתניה עלית של הימין הישראלי בימי הראשית שלו

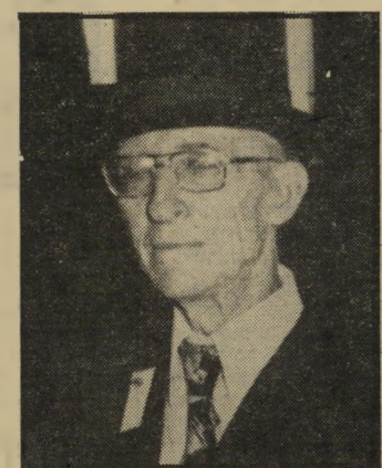
תיזכורת

ירושלים מחכה?

בשנת תרצ"ב ראה אור בתליאבי ספר סנסאציוני בשם ירושלים מחכה. מחברו של הספר, יהושע השל ייבין, מן האבות המייסדים של הימין הקיצוני בארץ, זכה במיקלחת של צונגין על ספר זה, ובעטיו נשא אותיקין של גרדף כל ימי חייו. מבלי שיזכה לראות את חניכיו מגיעים לשילטון בארץ.

הספר עצמו הוא אחד התיאורים הסיפיים רותיים הבוסים ביותר שנכתבו על שהתי רחש ביישוב היהודי בארץ-ישראל — בת קופה שבין שתי מלחמות-העולם. הספר עצמו הוא בבחינת קול נבואי, המציג את תהליך הנינוח של תנועת-העבודה בי ארץ-ישראל, תהליך שהתחל בתום המלחמה העולמית הראשונה והגיע לקיצו ב"מהפך הפוליטי" דאשתקד.

ירושלים מחכה * כתוב בכישרון רב, ומעלה גלריה מורכבת של דמויות תלת ממדיות, רובן אנשי הנהגת מפלגת פועלי ארץ-ישראל (מפא"י) ההיסטורית, וכן דמויותיהם של אורי צבי גרינברג וכמה

אורי צבי גרינברג

וגלדיהובין שדבוק בשעור

מתלמידיו. הסיגנון הסיפורי של ירושלים מחכה הוא תערובת של סאטירה וטראגדיה, שבעזרתן מציג המחבר את עדת המנהיגים ההיסטוריים של מפא"י כחבורה בולשוויסטית של ריקים ופוחזים.

עיקר עלילת ירושלים מחכה טמון בי מאבק הגלוי והסמוי המתחולל בין העסקן בירשע (ברל כצנלסון) לבין הסופר כוכבא (אורי צבי גרינברג). ראשית הי מאבק מצויה בתיאורו של בירשע, בידי המחבר: "הבוח היחיד בעולם שבירשע קינא בו בלב שלם, היה — שילטון הי סובייטים. בסתר, בהתייחדו בחדרו, היה בולט גליונות שלמים של היפראבדות, העממם/ים היפראבדות, וליבו נאכל בקינאה. כמה עיני-יבוח היו האנשים

* י.ה. ייבין: "ירושלים מחכה", תל-אביב, תרצ"ב, הוצאת "איש-ברוריה", הי מחיר 100 מיל, 9" עמודים.

** עיתוני אידיש של הייבטקציה היהודית מזכיר-אירופה.

האלה, כמה עשירים באמצעים, בכדי לה-חזיק את הקהל תחת מרותם! סיביריה, בוטיריק, סולוביק, מורקסמאן, קונצ'אגריס, ערבות קירגוזיה, עבודת-כפיה כיערות ואחרון אחרון — העמדה על יד הקיר... אינו ניתנו לו לבירשע, כל האמץ צעים האלה, כמה היה יודע להאדיר את המכונה, כמה קל היה לו לסתם בזה כל פירצה... כוכבא (אצ"ג) היה האדם היחיד די בארץ, שבירשע כיבה אותו באמת, והאדם היחיד הזה לא רצה לעבור אתו...

בירשע מחליט לערוך נסיון אחרון לרתימת כוכבא/אצ"ג לשורות תנועתו, והוא מבקר אצלו במושב שבה הוא מתגורר. תיאורו של כוכבא זהה לזה של אצ"ג: "צעיר רזה מאד, שמעל פניו החשוכים נגהו העיניים כבד, העיניים היוקדקות, באור קורן, כמו שנוגהות עיניים של אנשים מסוגים... בירשע/כצנלסון אומר לכוכבא/אצ"ג: "אין דבר, אני, בירשע, ראש ההסתדרות, יכול לשבת גם על רהיט שחזה, אין זה מעליב אותי כלל..." לאחר שבירשע/כצנלסון נכשל בנסיונו לגייס את שירת כוכבא/אצ"ג לשירות מחנה תנועת-העבודה, והוא אומר: "ואנראנו נובל לחיות בל-עדיך... נובל להיות בכוח המכונה שלנו, העובדת עכשיו באופן מצויין... נחיה עם מלואאפם". הרי אמרתי לך כבר, שאין ערך לתועלת...

הסיבה לפנייתו של כצנלסון אל אצ"ג להיספח לעיתונות, ולהפוך אחד מעמודי התווך של תנועת-העבודה, נעוץ בהימך נגנים שחיבר אצ"ג בשנותיו הראשונות בארץ. עת היה חלק מתנועת-העבודה, הימנוני הירואיקה וצבא העבודה שבהם כתב בין השאר, דברים כמו: "פרולטא-רים מישראל קראו לי להיות משרד... הי טוב, כי עובדנו אירופה וכל התפארת / והיינו לכת היחפים הקודחים, הלוחשים אהבה אל / תולות וטרישים בכנען...!" שירים שכאלה הביאו את מנהיגי הפועלים בירשע/כצנלסון לחוש: "כי האדם היחיד בארץ, שבירשע לא בז לו, אלא שגא אותו בכל נימיו נפשו — היה כוכבא. הוא שגא אותה, משום שכוכבא היה היחיד בשביל, משום שאת כוכבא הוא לא יכול לכלול לא בסתר האנשים שאפשר לקנותם בכסף, ושאינם היו כוויים כעניי בירשע לא פחות מסוג הראשונים — האידאליסטים המיפשיים, הנהנים מזה שהם עולים קירבן עולה על המכונה, אשר לאור המוקד שעליו מתחממים אחרים... והוא שגא את כוכבא גם משום שהעניין, כי תפוחותיו הוא יורד מגדולתו אשר בכוחה הוא חי, גדולת המנהג, המניע את כל האנשים מסביבו; הוא הרגיש, שבפוחותיו של כוכבא הוא הולך ומזדער, הולך ומתכווץ עד לירי שיעור של שפופות..."

"הם מילאו את פיהם רוק וירקו וירקו בו..." הסיבוב השני במאבק בין בירשע/כצנלסון לבין כוכבא/אצ"ג מתנהל באספת-פועלים, כאשר כוכבא/אצ"ג עולה לבמה מבלי שנתבקש, וקורא: "חב-רים! אני רואה אסון הולך ומתקרב... אני רואה אש עולה ממשיקתנו... התכוננו לאסון! הם משקרים לכם. אל תמכרו רעיונכם לאויבי הציונות... אני אומר לכם — בעד מכירת הציונות לא תקבלו זהב! יהיה אסון! התכוננו לאסון! עתה נגיש מלואאפם ישר, נישא את לחיינו המד-לאות — ופתאום הפליט בפני כוכבא מלואאפיו רוק. הרוק נפל על מצחו של כוכבא, הלך והתפשט על עיניו, על לחייו,

* דודי זכאי, בעל המדור "קצרות", שירש את מקומו של אורי צבי גרינברג במערכת "דבר" ב-1927.

על פיו לעיני הקהל בן-האלפים. זה היה האות. מיד קמו הפקידים ממקומותיהם, הם הקפדו את כוכבא. אחרים מהם גם הם מילאו את פיהם רוק וירקו בו. אחרים התכופפו, הרימו מן הקרקע גוש חול מורי-מב מן הגשם וירקו בפניו, על כתפיו, על ידיו. פניו של כוכבא היו כבר מנומרי-רים בכבד, בשערו דבקו גלדי בוק, על חולצתו השחירה בוק מעורב ביריקות... "למה אתם שותקים?" התלהב מלואאפם 'הנה הישנא שלכם' — 'המשוגע הזה! הוא מדבר על אסונכם! הוא רוצה כאי-צונכם! עתה נגישו גם אחרים מן החל-צים, מן הספסלים האחורניים, הרימו גושי עפר, וירקו כמעשה מנהיגיהם... סוף סוף זו כוכבא ממקומו. הוא התחיל לרדת מן הכמה בצעדים כרשלים, כשפניו מכוסים בכבד מעורב ברוק וכדם — מגוש עפר

ברל כצנלסון (1903)

הכוח היחיד שבירשע קינא בו בלב שלם היה שילטון הסובייטים

אחד ששרט שריטה עמוקה בעורו. אבל בירשע הצריך בו — ופתאום נעלם חיוך-האישר מעניו, ופניו נהיו עגומים מאד. כוכבא לא היה רמוס... הוא הלך בין הקהל, וגלדיהובין שדבקו בשערו ענדו את ראשו כמו כתר שחור — והוא נשא כנאין את הכתר הזה, הוא הלך זקוף..."

וכאן מתחיל פרק הרדיפות של מנהיגות ארץ-ישראל-העובדת ושליחיה אחר כוכבא/אצ"ג ומעריציו. נבואת השחור של כוכבא/אצ"ג מתגשמת בפרעות 1929, שעליהן כתב אורי צבי גרינברג: "למי-ש-מריהעמק דבר הקלון: נפלת בכבודך בתרש"ט לערב / ונגעל כך מגן ישראל בנאציזם / ונען עמדו כחלון / בזוים לצבא ובזוחים כרוביו היי ישימון כמפת המדינה / אל כל בהיר, אל עץ ואל טף! ואיש כי ישאל לאן הדרך מוליך: / ונעה העונה: להפקר העמק..."

את הפרעות מסכם מחבר ירושלים מחכה במילים: "אחרי הטבח שנגע לבו של עם ישראל נשלחו לארץ הרבה כפפים, מאות אלפים, לבניין הערים והיישובים ההרוסים. חבר בירשע, ועל ידו חבר אבי-פליון העוזר לו, מצא תחבולה, כיצד להאדיר את מכונתם מן הכסף, ששלח עם ישראל לבניין הערים והיישובים הי-רשים: סידרו על יד המכונה שלהם חברת בניין, שקיבלה על עצמה לבנות חלק מן ההריסות. ההריסות נכנו לא בלון, הערים השדורות, שבשכונות נהן עם ישי-ראל בכסף, מונחות בחורבן עד היום, אבל החברה ניכנתה מן העניין הזה, הי מכונה כולה נכנתה מן העניין הזה..."

רחל כצנלסון-שז"ר

ישיבה על מיתתה והיכחה בברזל המיטה

כוכבא/אצ"ג מחליט בעקבות המאור-רעות, להגביר פעילותו, והוא מתחיל יחד עם ידידיו לפרסם את המוקד. * אלא שעסי-קני ההסתדרות רודפים ומשביטים את בתי-הדפוס שבהם מודפס המוקד. הוא מקריב את חייו הפרטיים לאהבת ארץ-ישראל, וכאשר נערתו ימימה, "היתה רוצה שהם יהיו יחד... ושיהיה להם בית, כמו לכל האנשים... ושהיא תלד לו ילדים... והרי הוא אהב אותה, והיא יודעת שהוא אהב אותה... כך מדברת ימימה לכוכבא עם חצות, בחדר השומם עם המזרון על הרצפה... אבל כוכבא אינו חושב עתה על ימימה. כוכבא — לבו לאחזבה אחרת... עליה על ציון, ועל גורלו המר חושב כוכבא..."

"ברית הביריונים". הפרק האחרון (ט"ו) שבירושלים מחכה כותרתו ברית הביריונים. * ובאחד הצירפים מתאספים מעריצי כוכבא/אצ"ג, והוא מבשר בפ-גיהם, כי הנאולה תבוא. מתוך נהיר דם, מכין רוק שונאים, מפעית עוללים יהודים נפוחים מרעב כעירות ישראל... הוא יבוא (משוה ייאוש), וצעדיו כבר נשמעים מרי-חוק — ואנו נעמיד את גופינו כשרפרפים לפניו, בשלבים על שלבים, למען יורך לו לדרוך עליהם, בדרתו אל העם להור-שע... ואחרי אכסטזה שכזאת, מסתיים הספר במילים: "המלחמה רק החלה. עתה לילה, אבל עוד יבוא בוקר, עוד יורח בוקר על הרי יהודה..."

"הקוממונה הרוויזיוניסטית בבני-בר השבת". חוקר סיפורת צעיר, השוקד בימים אלה על השלמת עבודה מקיפה העוסקת באספקט הפוליטי של יצירות אורי צבי גרינברג, ערך השוואה בין לולית של הנוסח שבירושלים מחכה עם עבודות שירים ומאמרים של אצ"ג, וכן הוא הישווה את נוסח ירושלים מחכה עם מאמרים וספרים של מחברו, מבחינה שמיית, יהושע השל ייבין. המסקנה היתה מדומה: לדעת אותו חוקר, מחבר הספר ירושלים מחכה אינו אלא מאשר... אורי צבי גרינברג. בדיקה שערכתי בין כמה אנשירות, שנימנו באותן שנים על

* הכוונה היא לעיתון "הירדן", שעם שותפיו של אצ"ג בעריכתו נימנו ד"ר נתניהו, אביו של יוני שנפל באנטבה, וקלטו כצנלסון, שונדע שנים מאוחר יותר כמחבר הספר הגזעני/שעורריתי, "המהפכה האשכנזית".

** מחתרת אלימה, בהנהגתו של אביא אחימאיר, פובליציסט של הימין ואביו של קריין הסלוביזיה יעקב אחימאיר.

ציטוטן

ארת הגדולה, לאותו הכתר שענד את ראש החברה ביק, מלכת העסקניות בארץ...

על מיטתה היא שוכבת, לאה ביק, מלכת העסקניות, היא שמעה את שבתי (**), כשהוא שם הבידעיה שוכבת, ועיניה המרווחות ניצוצות בשורה. מתחת לכותנתה לט גופה הכמוס, גופה שזה הרבה זמן רוחם ביד גבר. היא מחכה. כל טיפה וטיפה בדמה ממכה. אולי הוא בכל זאת ייגש? הפעם — אולי ייגש?

היא יודעת, שהוא שיקר. היא יודעת, שהוא לא הלך בעניני ציבור, שהוא הלך למנולות הזאת, לבלעה ממש הפועלות... לאה מתיישבת במיטתה ונועצת את אזניה באפלה. ממחדר השני עולה נחשה שקטה מאוד, הממלאה את החלל. הוא יכן כור! שכב עם בלחה, ואחר כך באה הביתה ושכב לו במיטה ויירדם מיד... היא מדליקה ואת החשמל, היא ניגשת בכותנתה אל מיטת בעלה, ויושבת בירכתה המיטה. פניו, פני גבר מפונק ושבע מאוד מאהבת נשים, נחים בתרדמה שלווה. היא נוגעת בידו, כימעט שדוחפת אותו... הוא מתהפך אל הקיר — ומניד עולה שוב נחרת, נחרת גבר בריא ומפונק מאוד מאהבת נשים. לאה שבה אל מיטתה. לאה ביק, לביתה המועידות. מלכת העסקניות בארץ מכב בארופה ברזלי

...לאה ביק זו, שכתבה בכל העיתונים, שני-
חמה כלביאה בוועידות בעד הצעותיה ל'שיח-
רור' האשה העובדת... היתה פיססת שאיפתן
של צעירות טובות אלו, שאימללו את חייהן, השתכללו
מחיי משפחה ומתקווה לילדים, שלחו מעל פניהן את
שיים אהובים — אך ורק בכדי שתוכלנה גם הן לנאום
בוועידות, להציע שם הצעות, לשלוח כתבות לעיתונים
על 'שחרור האשה', מתוך תקווה, רחוקה אומנם, כל-
על 'אומנם' מאד — שברבות הימים, אחרי שגם ראשן
יכסיף וגופן יכמש בהחלט, תזכירה גם הן לאותה התפ-

• לא קרובה ישירה של ברל כצנלסון, אך יחד עם זאת קרובה ישירה של מיספחת כצנלסון הרוויזיוניסטית, שעימה נמנה גר-המישפטים הנוכחי, שמואל תמיר.

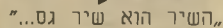
•• זלמן שזר.

ספר זה הינו הספר המקיף ביותר בעיברית בנושא התזונה, תוך התאמת הנור שא לתנאים המיוחדים בארץ, ויחד עם זאת הוא מכיל חידושים אחרונים בתחום מים של חקר התזונה, לרבות פרק המוקדש

עשרות ספרים רואים מדי שנה אור בעיריית, בנושאי דיאטה ובריאות-הגוף. מרביתם של ספרים אלה הינם תירגומים בלתי מוקפדים של ספרים פופולאריים ש-

הגדולים למספרות, למטרות והתדיינות עם משרד-החינוך והתרבות. אך נכשל ● על במת הקומה השלישית ביפו עומד לעלות בימים אלה מחזהו החדש של המחזאי והבמאי יוסף מונרי. המחזה, מחזור אלוהולי, הוא המשכו של מחזהו הקודם יומן נוכחות. במסגרת מאבקו של מונרי עם המעצלה לתרבות-לאומית, בדבר עידוד כספי לשם העלאת מחזהו הוא פנה, לדבריו, אל עורך סיון קריאה מנתם פרי, שפירסם את הספר יומן נוכחות וביקש ממנו גיבוי במאבקו עם המועצה — ופניו הושבו ריקם ● מחזה נוסף, שיועלה בקומה השלישית יהיה אמריקה לפראנץ קאפקא, שאותו עיבד מוטי סנרק ● רעייתו של הרמטכ"ל

● „בעד ההזייה“ היה שם קובץ סיפוריו הראשון של **יונתן ראובני**, שראה אור לפני כמה חדשים. קובץ סיפוריו השני עמד לראות אור בשבוע הבא ב„ספרייה הלבנה“ של פרחה, אלא שההזייה עשתה דבר־מה למחבר הצעיר, שפנה להוצאת זמורה ביתן מודן בתיקווה שספריו יראה אור גם שם. אלא שפניו הושבו ריקם. פנייתו הבאה הייתה לגב' **רחל אידלמן**, מנהלת הוצאת שוקן, המתמחה במתן תשובות. בינתיים מלחשים ככמה בתיקפה תל־אביביים, שיתכן שההזייה של ראובני פורחת מכאן ומכאן. אגב, בספריה הלבנה של פרחה עומד לראות אור קובץ סיפורים של **עמרם קינן** תחת הכותרת מתחת לפרחים.

גנוז של קינן. מימי מילתמת
השיחרור ● בשבוע הבא עור
מדת להפתח במוזיאון ישרן
אל תערוכה של רישומים וה
צעות לפסלים. פרי עבודתו של
האמן יגאל תומרקין. התע
רוכה תיפתח תחת השם אדמה:
חמש ואריאציות על נושא. מר
בית העבודות שתוצגנה בתע
רוכה עשויות אדמה! ובדומה
לתערוכות קודמות של תומר
קין, סביר להניח שגם תערוכה
זו תעורר סביבה יכוח ציבור
רי נרחב. כבר היום מכנים
כמה אמנים את יום פתיחתה
של התערוכה, "יום האדמה" ●
מפתח חוכניות הדת בטלויזיה

שולמית דסקוב
האמת על ביל"ו

● בגיליון הקרוב של הירחון פרוזה עומד להתפרסם ראיון-ענק עם המשורר יהודה עמיחי, שבמהלכו הוא מפרט את סיפור חייו ומכלול השקפותיו על מלאכת השירה. שטכט נוסף, העומד להתפרסם אף הוא בירחון זה, הוא פרי עטו של הפרופ' לכלכלה **אפרים קדימין** תחת הכותרת "חירות חזקה וזכויות לא-נעימים אחריים" שיעור מן-הסתם יוכחו נזקק. ● **מנחם פרי** עורך סימן קריאה, ניסה להקים בחורש האחרון גוף מייצג של שלושת תיכתיבי-הניסה

חיים הוויזמן, פסל לשידור את השמעת "שיר לשבת" מאת טענה ש"השיר הוא שיר גס". את השירה-הלחין **ביל"ו קורן**

ניגוד למקובל במעגל שמות המועדים יו ידי חברי ועדת-הש לפני כשנה וחצי פ **יצחק בן-נר** לא פרים, במסור לה חבר, בנר הושבה שר לאחרונה פנו להצטרף לאגודתם, חדרים שז ועדת מאמצים קדחתניים ו **הורוביץ**.

כאמור יצא הספר ירושלים מחכה בהר
צאת ספרים בשם „אי־ברוריה“ הוצאה
ששמה נשמע כיום מזוה למדי ומספרן
אי־ברוריה, משעור **יהושע** השל
יובין, בעלה של **ברוריה יובין** שגול-
דה בשם **מרים**, וכוונתה משך שנים רבות
„מרים הנביאה“, במשך כמה שנים הת-
גוררו **אורי צבי גרינברג**, **ברוריה**
(מרים הנביאה) ו**יהושע השל יובין**,
במעדון הסטודנטים לאומיים, בשכונת
גאולה שבירושלים, ליד כיכר־השבת הידו-
עה. במקום זה התקיימה כל קומפונה, שבה
התגוררו עוד כמה „צעירים לאומיים“ ובי-
ניהם יעקובאי צעיר בשם **אליהו עמי**-
קב, לדעת עדי־ראובן כל אותה „קומונה“
הדברים שהתרחשו בה, באותם ימים
רחוקים, אינו שונה מעוללות הקומונה
השומרית בבית־העלית“ של **מאיר**
יעקובי רודר הרורבין, על כל פנים,
מוסיף אותו עדי־ראובן לקשריהם של
אורי צבי גרינברג ו**יהושע השל**
יובין: „המשכן מצא את חמורו לרכב
עליו...“ והוא מאשר שירושלים מחכה בהר
יצירה בפרוזה, פרי עטו של **אורי צבי**
גרינברג, פרי שחוקר המסורר הלא־
מני טרם הגיעו לידו בבירה בו, למרות
היחסותם לגבור בגללי המשיח וחמוריו.

„נמר של נייר“
 שיראה אור בגיליון
 ראש־השנה, יקדש
 כולו לסיקור
 התהליך שאותו
 עברה הסיכרות
 העיברית במשך 30
 שנות המדינה,
 תוך כדי פירוט
 מגמות העבר,
 יצרי ההווה שלה
 וכיווניה בעתיד

י"ר אגודת העיתונאים בירושלים, יצחק

אלון, נאלץ לעזור כזבן בוטיק של אשתו

הרשות נוהגת ליבראליזציה במתן אישורי עבודה נוספים לעובדיה. לכן צורמת ה"עובדה שדווקא יצחק אלון, הבקיא היטב בנהלי העבודה מהתקופה הממושכת שבה כיהן כיו"ר ועד העובדים ברדיו, מרשה לעצמו לעשות מה שהוא רוצה". מעביריו של יצחק אלון ברדיו לא היו מודעים ביותר למצבו הקשה. המנהל החדש של מחלקת-החדשות ברדיו, עמוס גורן, שהוא הממונה הישיר על אלון, אמר כי לא ידוע לו על מעשיו של אלון בעבר ובאיו מידה ביצע את תפקידיו ככתב וכעורך במחלקת-החדשות. "בכל מיקרה", אמר גורן, "עד כמה שזיכרוני אינו מטעני זכותו של אלון בתוקף תפקידו כיו"ר

אלון במערכת החדשות ברדיו, נענו בתשובה : "אלון לא נמצא כאן. הוא יבוא כנראה מאוחר יותר." למתעקש לדבר עימו, תמסור המזכירה האדיבה את מיספרי הטלפון של ביתו ושל הבוטיק הנושא את השם אלונים. ברשות-השדור אין זה עוד סוד שיצחק אלון מרבה לשהות בבוטיקים אלה, ודווקא בשעות העבודה. אלון עצמו מתבייש, ככל הנראה, בעיסוק הנוסף שלו. שכן, כאשר נשאל אם נוסף על עבודתו ברשות-השדור הוא מפעיל גם את הבוטיקים שבקריית-יובל, השיב ב"שלילה מוחלטת. הוא טען בתוקף כי אין לו ולבוטיקים ולא כלום, וכי הם שייכים ל"אשתו חנה ולגיסתה, יפה אלון. כאשר

אלון גדל בקריית-יובל

אגודת-העיתונאים בירושלים, שלא לעבוד כלל ברדיו. למרות זאת הוא בא לעבודה, ומשוכן בסידור העבודה. גורן טען עוד, כי לא ידוע לו כלל שבקריית-יובל מצויים בוטיקים הרשומים על שם אשתו של אלון, ובודאי לא ידוע לו שאלון עובד שם. תגובתו של דובר רשות-השדור, משה עמירב, היתה דומה: "לא ידוע לי על אישור לעבודה נוספת שקיבל אלון. אם גכון הדבר שאלון עובד בבוטיקים ובעיקר בשעות העבודה, אני משוכנע כי הרשות תפעל בהתאם."

חבריו של אלון ברשות-השדור תמהים מדוע עליו להוסיף לעבוד כעובד-מדינה במשכורת זעומה, כשריווחי מישפחתו מהכנסות הבוטיקים המשגשגים עולים בוודאי פי כמה וכמה על שכרו. נכון, הכסף לא מהווה בעייה. אבל הכבוד, זה כלב?

תחילה הקימה משפחתו של יו"ר אגודת העיתונאים בירושלים את הבוטיק אלונים (מימין) בשכונת קריית-יובל. כשראו ברכה בעמלם, הקימו בוטיק נוסף בשכונת, אלונית. עתה עומדת המישפחה לפתוח בוטיק שלישי.

ריבוי טבעי

נשאל, באותה הזדמנות, אם הוא מתכנן להרחיב את עסקיו ולפתוח בוטיקים נוספים, השיב: "כן, אני חושב על כך. סליחה, בעצם — הן חושבות על כך." אולם בביקור שערכו במקום כתב וצלם של העולם הזה, הם הופתעו לראות את יצחק אלון פונה אליהם בלבבות: "כן, בבקשה, במה אפשר לעזור לכם?" רק כשהסתבר לו שאין מדובר בקונים, התנצל אלון וטען כי הוא נמצא במקום במקרה. "לא, אינני בחפשה", הסביר.

אין שום פגם פנים אתי בכך שעיתונאי עובד גם כזבן בבוטיק. תקנות האתיקה של אגודת-העיתונאים אוסרות על חברי האגודה לעסוק בניהול בתי-ספר לעיתונות, למשל, אבל לא על ניהול בוטיקים. מותר לעיתונאים גם לעסוק במיסחר, אבל בתנאי שלא ינצלו את מעמדם כדי לפרסם את עיסוקיהם. יצחק אלון מקפיד על תקנות אתיקה אלה. הוא מעולם לא ניסה לפרסם את עיסוקי מישפחתו ברדיו. אולם העובדה שאפשר למצואו כמעט מדי יום בבוטיקים שבקריית-יובל, מצערת את שכניו. בקריית-יובל מתגוררים עובדי-מדינה רבים. אלה נאלצים לבלות שמונה שעות ביום או יותר במישרני הממשלה או בעיסוקיהם. צר להם, כלכתם ובשובם, לראות את אלון נאלץ לעמול, נוסף על עבודתו ברדיו ולעסקנותו באגודת-העיתונאים, גם בבוטיקים.

גם חבריו של אלון ברשות-השדור, מצרים בצערו. אמר אחד מהם: "אין זה סוד שרבים מעובדי רשות-השדור מחזיקים במישרה נוספת, והדבר אמור בעיקר לגבי העובדים העיתונאים. מצב זה, שהוא בניגוד גמור לתקשי"ר (תקנון עובדי המדינה), קיבל במשך השנים לגיטימציה, והנהלת

מי שרוצה להיווכח עד היכן מגיעה מצוקתם של עיתונאי ישראל, ובייחוד עובדי-המדינה שבהם, יוכל לעשות זאת באמצעות טיול קצר בשכונת קריית-יובל בירושלים. שם, ברחוב הראשי של השכונה, שוכנים שני בוטיקים הומים. האחד קרוי אלונים והשני נושא את השם אלונית. בתוכם אפשר למצוא אלון נוסף — יצחק אלון, הכתב לענייני עבודה של מחלקת-החדשות של שידורי-ישראל, ויו"ר אגודת העיתונאים בירושלים.

שהיותו הממושכות של אלון בתוככי שני בוטיקים אלה, עלולות לעורר את הרושם כי הכתב החרוץ מנהל אולי תחקיר על בעיות העבודה בבוטיקים. אלא שהוא אינו נמצא שם בתוקף תפקידו העיתונאי. יו"ר עיתונאי ירושלים מחיך בסבר פנים יפות לנכנסים, שואל אותם למבוקשם ומוכן אף להציע להם ממיגוון הסחורות שבחנות. ניכר מייד שהוא בקיא במיקצועו זה לא פחות מאשר בהגנה המיקצועית על האינטרסים של העיתונאים.

בדרך-כלל, כשמנסים להשיג את יצחק אלון ברדיו, קשה למצוא אותו שם. המישה ניסיונות רצופים, יום אחרי יום למצוא את

בוטיק

בשעות שבהן הוא אמור לעסוק בעבודתו ככתב לענייני עבודה במחלקת החדשות של שידורי-ישראל, אפשר לראות את יצחק אלון מסייע לאשתו במכירה בבוטיקים שלה. בתמונה למעלה, נראה אלון משרת לקוח.

בפתח

יצחק אלון יוצא מפתח הבוטיק הראשון על שם אשתו, תו, אשר בו הוא מבלה חלק ניכר מיומנו.

עבור ל"שרתון" ENGLISH BLEND

היא נועדה לגברים כמוך.

"שרתון" היא סיגריה עם אישיות.
התערובת המשובחת שבה הוכנה בקפדנות
מעלי וירג'יניה מובחרים, כמיטב הסיגריות האנגליות.
אם עדיין לא ניסית - קח "שרתון" עוד היום.

מוקד / S

"שרתון"
סיגרית וירג'יניה אמיתית
ENGLISH BLEND
באריזה חדשה!

רחל מרחלת על כל העולם

חזרה לצורך שיקום

נחשו מי חזרה אלינו אחרי ביקור בן חמישה חודשים בארצות-הברית אם לא הייתה ארליך, הכלבנית הג'ינג'ית הי עליזה המוכרת היטב לחוגי ההיילייף בי ארץ?

הילה, שעזבה כאן את בעלה מומזי ובנם בן השלוש אדם עשתה אומנם חיים משוגעים בניו-יורק, אבל זה בכל זאת לא היה זה, לדבריה. היא התגעגעה נורא, ולא היתה לה ברירה, למרות הבילויים וההצלחה אלא לחזור.

הילה פיתחה שיטות חדישות והביאה מיכשור חדיש, ויש בכונתה לפתוח בארץ מה שכליכך מצליח באמריקה, מספרותי כלבים ניידות.

בתוך קרואן שנגרר מאחרי מכונית יש מספרה לכלבים, עם כל החידושים והי המצאות, ועכשיו לראשונה, אולי זה יהיה גם בישראל. אולי הנסיעה היתה כדאית למרות הכל.

נכון אומנם שהיא התרשמה מהיעילות האמריקאית, מהסדר והניקיון ששולטים

הילה ארליך
אין כמו המישפחה

ברמה, אבל המנטאליזציה של האנשים הביירה לה את הצורך העז לחזור לתלאיבי שלה, מהיגם שבזמן שהיתה בחו"ל התפורקה בחנות ירדה.

כעת יש בכונתה לשקם הכל מחדש, ולא רק את החנות אלא את חיי מישפחת ארליך בכלל. שיעלו ויצליחו.

הסעה מאורגנת לחתונה

על תחילת הרומן הג'ל הודעתי כבר לפני כשנה, וראה זה פלא, הסיפור נגמר, בשעה טובה, בימים אלה, בחופה וקידושין. כונתי לשלמה רוזמרין, הידוע בי כינויו "רוזה", העומד לשאת את חברתו היפה לינה לאשה. החתונה תיערך בי קיבוץ יסעור, כי דינה היא חברת אותו קיבוץ. וזה עוד לא הכל.

שלמה, שבלי החברים מתלאביב פשוט לא מתפקד, הסכים לערוך את החתונה כליכך רחוק מהעיר רק בתנאי שתהיה הסעה מאורגנת לכל החברה. וכך בדיוק מתבצע העניין. אוטובוס שלם יעמוד לרשות החוגגים, וייצא מרחבת היכל התריבות בתלאביב, העיקר שהחברה יהיו נוכחים וישמחו בשימחתו.

ואת ירח-הדבש הכין "רוזה" מראש. הר זוג ייצא עם להקת-מחול שיוצאת למסעי הופעות באירופה ותוך כדי ריקוד (כי, כידוע, הוא רקדן מהיותר מעולים), ידבשו השניים בחו"ל. לא רע, מה? וגם במול.

ארץ, והראה לה את כל פינות-החמד, אבל כנראה קרה שם משהו והעניין התפוצץ. חזרה סיביל לחו"ל, מאוכזבת, והסתובבה קצת בעולם אבל ראו זה פלא, היא הגיעה שוב, וכאילו לא קרה כלום — הרומן כולו החל מחדש.

מה יעלה בגורלו של סיפור-האהבה האסור אין איש יודע, אבל אני מכירה גברים רבים שמקנאים קינאה עזה בעיתור נאי המאושר.

עודד שמיר ויריד
ישר הבית

אהבותיה

של סיביל

השחקנית סיביל דאנינג מנהלת רומן אמיתי עם ארצנו הקטנטונת, ולא מהיום. היא מבקרת כאן השכם והערב, ועושה עניינים לישראלים, שמכנים לעבור לדום כשהיא עוברת ברחוב, כזאת יפה ועסיסית ממש תאוה לעיניים.

סיביל דאנינג
יפה ועסיסית

לסיביל, כידוע, היה רומן רציני בימים שהשתתפה בארץ בצילומי מיבצע יונתן. זה היה רומן כזה אסור, עם רוססן על הפה, כי הוא עיתונאי ישראלי נשוי. נכון אומנם שהוא לקח אותה לסיוורים בכל הר

הפיתוי ההודי

כבר סיפרתי לכם על הפסל עודד שמיר, העושה את הדברים הפחות שיגרתיים שאפשר, וגם הפעם יש לי סיפור. כשכל הישראלים נוסעים בכיוון ניו-יורק-לונדון, מצא עודד את עצמו בקיץ הלוהט ברחובות בומביי שבהודו. לשם הוא נסע לחפש את ההשראות הנוספות לפסליו, שהמוטו בהם הוא האשה. בראש מעייניו, כל הזמן, השוואות בין האשה ההודית לאחותה האירופית. לא ברור כליכך אם הצליח לעמוד על ההבדלים האמנותיים ביניהן, מה שכן ברור הוא שעמד היטב על השוני.

באחד הימים, בעת סטייר באתרי-האמנות אלפנטה, הכיר עודד מסיירת הודית צעירה, והשניים מצאו שפה אמנותית משותפת. הסתבר שהעלמה הנ"ל ליבראלית הרבה יותר מחברותיה ההודיות, שאינן מדברות עם גברים ועם זרים בפרט. ההודית גילתה עניין רב בפסל המזוקן ובארץ מוצאו, והשפה המשותפת נרקמה בריבמקום. היא הזמינה אותו לביתה לארוחה הודית אמיתית, ובין המנגו לפורי קשרו השניים קשר הדוק. הסתבר שהיא רופאה-מיילדת ולא חסרו להם נושאים משותפים לדבר בהם, בשל נושאי פסליו של שמיר: עוברים.

כך או כך, הרופאה התנדבה לשמש מארחת ומורת-דרך להמשך שהותו של שמיר בבומביי, והשניים היו יוצאים מדי בוקר לסירור אמנותי בריקשה. אבל זאת היתה רק ההתחלה והיא נקטעה באיבה, ביום שבו באה אחת של עודד, מאריה, מארץ-הקודש להודו לחפש את השוכב, כי הודאה משתיקתו הממושכת.

היא הגיעה לבומביי לראות מקרוב את ההתפתחות האמנותית שבגללה נסע, שכרה ריקשה, ארוה את מיטלטליו והחזירה אותו למקום שממנו בא, משרד-החץ בירושלים. חדר-חלק.

שמפניה זה לא פיקניק

נראה שמזג-האוויר הישראלי לא הלם בדיוק את הלך-הרוח של פולט וז'אן, צמד הזמרים מלהקת שמפניה. השניים באו ארצה עם שני חבריהם לפני כשבוע, ומייד התעוררה ביניהם מחלוקת, שהלכה והחריפה מיום ליום.

הסיפור הוא שמוזח כחמש שנים מזהים השניים בחברה העולמית כזוג, מתגוררים יחדיו באותו הבית ומשחקים את הבעל והאשה לכל דבר רק, כמובן, בלי טבעת הקידושין. בתוקף מצבם זה הם גם גרים באותו החדר בבית-המלון שבו הם מתאכסנים בתוקף מסע-ההופעות הבינלאומי שלהם. אבל כאן, עקב הריב הנוראי, ירדה פולט לדלפק-הקבלה, ובקול תקין מאד דרשה חדר לעצמה בלבד. כשהסביר לה הפקיד שיש בעייה רצינית של מחסור בחדרים ושאינו יכול לסדר לה חדר לבד, הקימה קול צעקה מרה, פרצה לחדרה של חברתה הבלונדית ונשארה שם בהסגר עצמי ולא יצאה לשום מקום חוץ מאשר להופעות.

כשראו שאר חברי הלהקה שהעניין יותר ויותר רציני, החליטו לעשות סוף לברוגז הזה, והשפיעו על ז'אן ללכת אל אחובתו הכועסת ולעשות איתה סולחה רבתה, כדי שלא יבולע לכל הרביעה.

אך נכנס זה לחדר ושם חיכתה לו פולט שלו, כולה גופת-צופים וסליחה ומחילה. עובדה: גם לנשות העולם הגדול יש קריינות.

פולט (שנייה מימין) וז'אן (מימין)
סולחה אמיתית

"שמפו רויאל" עושה לי כמה דברים נפלאים...

בבית
ובשעות הפנאי...

...בעבודה, במשרד,
ובזמן הפנוי.

בכל מקום ובכל שעה,
לשיער בריא, רענן
ובעל ברק טבעי
ולהרגשה טובה באמת,
שמפו רויאל -
השמפו שלי.

 עץ הזית

יש תיירים המגלים את ישראל דרך בירה מכבי.

צפת. מרפסות הצופות אל
פסגות ההרים אור ירח
מעל סמטאות האבן ועולם משכר
של בדים וצבעים. ידיים מגישות שוב
ושוב כוסות שהקצף עולה בהן על
גדותיו.

את בירה מכבי וצפת אוהבים כאן
בשבע שפות. כי למעם של בירה
טובה וקרה אין לאוס ואין גבולות.
יש תיירים המגלים את ישראל דרך
בירה מכבי. ויש ישראלים המכירים
דרכה את העולם.

maccabee
בירה בינלאומית

אריאלי

רחל מרחלת על כל העולם

אסי דיין

מחזיר את

איריס

למסך

יעקוב בן-הרצל ונירה גל
פעמונים בפעם השלישית

עוד השבוע בדירתם המשותפת, בחוג מכי
רים ומישפחה מצומצם.
מזל טוב.

נירה נישואיה בשנית. כידוע היתה נירה
נשואה בעבר למוחיה-דוד, ולה בן ממנו.
השניים מתכוונים לערוך את נישואיהם

הסוף

הטוב

סיפורי-האהבה בין הזמרת נירה גל
לבין איש-הרחל יעקב בן-הרצל החל
את דרכו לפני כחמש שנים. הם היוו
הרבה אנשים שקטים ממקומם, ועשו הרבה
גלים גבוהים בעיקר בזכותה של אשתו
השנייה של יעקב, הלא היא יהודית
אורין, העיתונאית והמבקרת.

השניים ניהלו מאבק ארוך ורועש וסוף-
סוף הגיע לסימום, וכך, רבותי, הגני לבשר
לכם על נישואיהם של נירה ויעקב, בשעה
טובה וברגל ימין.

הם הכירו, כזכור, במופע שאורו ביים
יעקב ובו הופיעה נירה, ומאז הפך הוא
יועצה האמנותי של הזמרת. אבל עם הזמן
ייעוץ הגיעה גם האהבה, ומי שזכר מה
שכתבתי לפני כשנה על שני אלה, יזכור
בוודאי איך בן-הרצל המסור היה מתייצב
ערב-ערב לשמוע את שירתה של חברתו
הזמרת: במועדון-לילה תל-אביב.

כל הכבוד להם, הם לא ויתרו, תמשיכו
להחזיק מעמד וידיים לאורך כל הדרך
רצופת התלאות.

ליעקב אלה הם נישואיו בשלישית ול-

ליאורה רמון
האיריס שפרח

השחורה והחשובה שגילמה את איריס ב-
סרט שנשא אותו השם.

ובכן, האיריס הזאת, ואולי אורה, איך
שאתם רוצים, נעלמה מהמסך ומהחיים,
וכל זה ביגלל שהיתה נשואה, בשקט ובר-
צינועה, לסמי, איש-רעסקים שבנה לה בית
ומישפחה. אבל ראה זה שלא, שוב התי-
עוררה איריס-ליאורה לחיים, והיא נראית
בלילות הקרירים של תחילת הסתיו כשהיא
מבלה בתל-אביב של חצות.

מה פיתאום היא נראית שוב? ובכן,
יש בחייה חידושים. היא אומנם התגרשה
ממסי שלה, אבל הם נמשארו ידידים עלי-
זכר, ובכל פעם שיש צרה סמי לידה,
הכל מסתדר.

אז ככה, ליאורה חיפשה תעסוקה ומי אם
לא אסי דיין שיחגג לה לתפקיד בסרט?
הסיפור שהיה התחיל במיסעדה ברובע
השעשועים החדש. לילה אחד, בשעה מאו-
חרת, כשהיא יושבת שם עם מחזר, נכנס
למקום אסי, ושייך נדלק עליה. הוא ניגש,
אמר שלום ומה העניינים ומה את עושה,
ולשמוע שהיא מחפשת תפקיד בסרט, מייד
הציע לה את התפקיד הנשי הראשי בסרטו
הבא. מכאן אנו למדים שיש בכוונתו של
אסי לעשות עוד סרט בקרוב.

הוא עדיין לא מוכן להרחיב את הדיבור,
אבל את התפקיד הראשי הוא כבר תבטיח
לליאורה.

ומכאן אנו למדים שעסקים אפשר לעשות
גם מבילויים.

המעוז נפל

אבל אין מה לדאוג. כל הנוגעים בדבר
מבוססים בחיים ויודעים מה שהם רוצים,
ולא יעברו ימים רבים ונשמע על התפתי-
חיות חדשות בחייתם.

שרה אלי
— לטוף רוסן

מכלא לכלא

סיפור מהחיים, וליקחו בצידו. השקר לא
משתלם, וסיפור שהיה כך היה.
גבר נחמד ועליו החליט שהוא רוצה
לצאת לחופשה, מצא בת-זוג נחמדה ור-
ציערה ואיתה יצא לבלות אחריה ימי שמש
ואהבה בעיר דרומית בארץ. ראה כי טוב,
וככל שהימים עברו-חלפו כך הצטער יותר
על שלא לקח לעצמו שבוע שלם של חופש.
אבל הבורח הוא בחור לעניין הראש
אצלו עובד שעות נוספות. יושב חושב,
החליט שאם כבר סיפר לאשתו שקר
אחד, שהוא יוצא למילואים, אין שום סיבה
שלא יצלצל אליה ויספר לה שהוא נאסר
ביגלל התחצפות ויושב בכלא אישם בדרום
הארץ, ושיחזור תבינה רק בעוד משלושה
ימים.

בין בשר למכוניות

האם חשבתם פעם כמה טוב להיוולד
למישפחה הטובלת בכסף? כמה קלים יכר
לים החיים להיות. ואפילו בימים אלה
של משבר כלכלי ושל אינסלציה דוהרת,
כלום לא מזין את הענקים האמיתיים. כך
קרה במיקרה שלפנינו.

הסיפור הוא על חתונה מנקר-עניינים
שנערכה במלון דן קיסריה. שם, רבותי,
נישאו אורלי קרסו בתם של שתימה
ואלווירה קרסו ויעקב, הבן של נחום
חבנצבסקי בעליו של בית-החרושת ל-

בשר. היו כש-מאות איש, ומי שלא היה
לא אכל מעדני-מלכות מימי.

התחילו במאפה-עלים להריין, עברו ל-
פילה-בקר סטרוגאנוף, עוף עם שזיפים,
מותן בקר, דג ואביהים, מיקפא שקדים
ועוד ועוד. אבל זה הרי לא בעייה
כשיש כסף. האמא של הכלה לבשה שילמה
שתפרה לולה בר, האם התתן לבשה
שימלה של גידען אוברזון וכל הקהל
שם, שליו את מיטב מחלצותיו לקראת ה-
אירוע, כי חתונה כזאת לא רואים כל יום.
החתן, שהוא בוגר האוניברסיטה בראיית
חשבון, עובד במפעל של אביו ונראה
כנתנה מזה מאד. הזוג קיבל במתנה מהורי
הכלה וילה ברעננה, אבל אורלי לא אהבת
את רעננה ויש לצפות שהוויולה תועבר
להרצליה-פיתוח, כי מי אם לא איל-ממון
כמו קרסו שיתן לבתו את כל מישאלות
ליבה?

הזוג יצא לאילת, לירח-דבש במלון-פאר,
ומי שהתאכזב מכך שהם לא יצאו לטיול
סביב העולם, יכול להירגע. גם זה יגיע
בקרב. תלמודו אצל מי להיוולד.

ומה עושה הגורל דרך האיש הנאמנה?
פשוט מאד. האשה החליטה שלשבת בכלא
זה דבר מאד לא נעים, וכדי לשמח את לב
בעלה החליטה לאפות עוגיות, לעשות
חבילה עם כל טוב מהבית ומהחנות. אחרי-
כך הלכה לקצין העיר, וביקשה לשלוח
לבעלה האהוב חבילה לבית-הכלא. קצין-
העיר החרץ התחיל לחפש בכל בתי-הסוהר
הצבאיים בארץ את בעלה של האשה.
חיפש, חיפש וחפשו, ולא מצא. לבסוף אמר
לה שהוא מצטער מאד, אבל אין אף אחד
בשם זה בשום בית-כלא בארץ. לקחה ה-
אשה את החבילה, החזירה אותה הביתה,
עשתה חרשים ותתיישה לחכות.
המערכה הבאה — נתונה לדימיונכם ה-
פרוע.

ULTIMATE

